

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

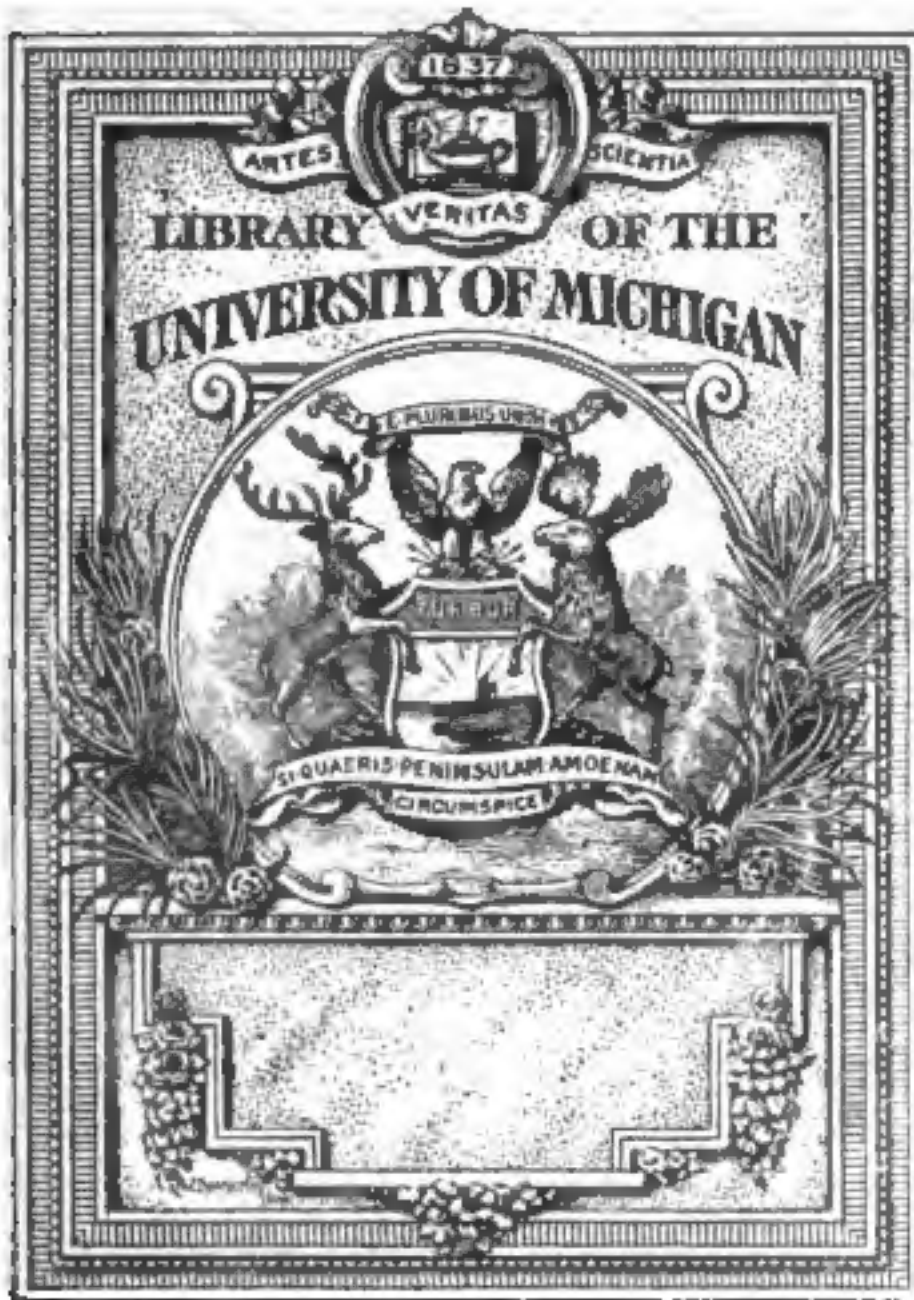
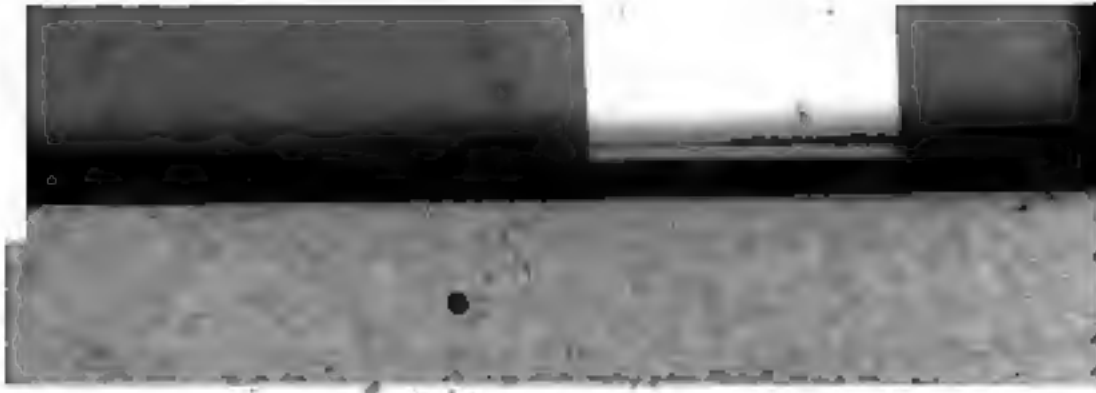
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A

860,305

ANTHOLOGIA GRAECA.

T36

30513

1877

ANTHOLOGIA GRAECA

PASSAGES FROM THE GREEK POETS

SELECTED AND ARRANGED WITH NOTES BY THE

REV. FRANCIS ST. JOHN THACKERAY, M.A.

LATE FELLOW OF LINCOLN COLLEGE, OXFORD

ASSISTANT MASTER AT ETON COLLEGE

SECOND EDITION REVISED AND ENLARGED

LONDON

GEORGE BELL AND SONS YORK STREET

COVENT GARDEN

1877

**CHISWICK PRESS :—C. WHITTINGHAM, TOOKS COURT,
CHANCERY LANE.**

PREFACE TO THE SECOND EDITION.

IN preparing this Edition, the object kept in view has been to render the volume more serviceable as a class-book. In the text, scarcely any alteration has been made, beyond the insertion of two passages of Hesiod. The Notes have been re-written, explanations of difficulties added, and a fresh Introduction prefixed to the First Book. Of the illustrative quotations contained in the earlier edition, while many have been omitted, others that at all tend to bring out the meaning of the text it seemed best to retain. In so large a collection of passages as those which are here brought together, many points of comparison or contrast would naturally present themselves. Copious references have therefore been made to other parts of the book; these have been carefully verified, and their frequency will, it is hoped, be justified by the convenience of reference to parallel passages occurring in the same volume, and by the light they will often

mutually throw upon each other, in regard to construction, usage of words, and similarity in the sentiment, the subject, or the mode of treatment.

The works to which I have most often referred in the Notes and Introductions, are Curtius' Principles of Greek Etymology, translated by A. S. Wilkins and E. B. England, Dr. Clyde's Syntax, the best editions of the poets, and also those portions of standard authors which treat of the history of Greek poetry in its successive stages.

Eton College,
May, 1877.

PREFACE TO THE FIRST EDITION.

THIS Volume is designed to be a companion to a similar selection from the Latin Poets. In attempting a representative Greek Anthology, greater difficulty has naturally been experienced in proportion to the longer period which the subject embraces, the richer and more varied stores which it presents, and the far greater vitality and superior originality which characterize the Poetry of Greece. In that of Rome, no really great names before the Augustan age can be mentioned but Lucretius and Catullus; while of the writers of the Silver Age, all, except Juvenal, are more or less imitative. The case was very different with the many-sided genius of Hellas. When her Epic, Lyric, and Dramatic poetry had passed away, the hand of Theocritus awoke from her lyre a music which had not yet been heard, and even among the later epigrammatists there is a sweetness of

expression, combined with a depth of feeling, not unworthy of earlier days.

In selecting from so wide a field, it is obvious that much must be omitted from a volume intended as a handbook for frequent and familiar reference. Such a manual may, it is hoped, be of use to students in the Highest Forms of Schools, and at the Universities, as a treasury of lofty thought and choice expression, while possessing at the same time sufficient variety to stimulate the exercise of individual taste and judgment. Even to the mature scholar, the Collection may perhaps not be wholly unacceptable, as presenting a view of the progressive development of one branch of Greek Literature.

In the arrangement of the subject, the three broad divisions of the Pre-Athenian, Athenian, and Post-Alexandrian epochs have been borne in mind; each of these however embraces distinct styles, according to which the passages are grouped, generally in chronological order. On the relative amount of space assigned to each poet, there may be a difference of opinion. An undue proportion may by some be thought to have been devoted to "the Ionian father of the rest." But, whether the ballad-theory of their origin be maintained or not, the *Iliad* and *Odyssey*, from the greater unity of their separate parts, appear to be spe-

cially adapted to collections of the present kind. In the extracts from the Dramatists, no more has been attempted than to bring together some of the numerous gems, rhetorical, lyrical, and descriptive, with which they abound. Many plays, where the plot and structure may be open to censure, yet contain very beautiful passages. An obvious example of this is afforded by Euripides.

Some omissions it may be as well here to notice. It did not seem necessary to include the homely Didactic of Hesiod, or the Theogony, as being of more interest in connection with the religion than with the poetry of the Greeks. For the same reason no specimens of the Orphic Hymns are given. Lycophron, from his general obscurity, was unsuited for the object of the present volume. The later Byzantine period has been very lightly handled;—and few will probably regret that no larger space has been allotted to the futile attempts of the school of Nonnus, to galvanise into an unnatural existence the Myth and the Epos, from which the living spirit had long since departed.

The few notes which have been added are chiefly illustrative, rather than explanatory. In the case of a writer so difficult as Theocritus, the size of the volume permitted little more than a general reference to Mr. Paley's edition of the Idylls.¹

¹ Since this was written Mr. Kynaston's excellent school edition has supplied a want that was much felt.

To the Fragments of the Comedy rather fuller annotations have been added, as the voluminous work of Meineke may be less generally accessible. At the end of the book is given the text of each author which has been followed, with rare exceptions mentioned in the notes. Very corrupt or obscure passages have, as a general rule, been avoided.

Eton College,

March, 1867.

CONTENTS.

	Page
BOOK I. Homer and the Homeric Hymns . . .	1
BOOK II. Ionic and Aeolic Poetry (700—500 B.C.)	109
BOOK III. Choral Lyric Poetry. Skolia . . .	135
BOOK IV. The Drama	157
BOOK V. Poetry of the Philosophers	272
BOOK VI. The Alexandrian School	294
BOOK VII. Epigrams. Specimens of the Later Poets	327
NOTES	355
INDEX OF PASSAGES	465
TEXTS OF THE AUTHORS	474
CHRONOLOGICAL TABLE OF AUTHORS	475

ERRATA.

Page 51, l. 9, for " οἱ γ' " read " οἱ γ'."

Page 94, l. 14, for " ὀλόλοξαν " read " ὀλόλυξαν."

Page 133, l. 6, for " ταῖς δ' " read " ταῖς δ'."

Page 216, l. 4, for " πηδᾶν " read " πηδᾶν."

Page 248, l. 8, for " πρόσχετε " read " πρόσχετε."

Page 253, l. 4, for " μετῇ " read " μετῇν."

Page 296, l. 15, dele " τά " before " πρῶαν."

Page 299, l. 21, for " κλισμῶ " read " κλισμῶ."

Page 379, l. 28, for " πήγυμι " read " πήγνυμι."

Page 436, l. 8, for " illuminate " read " illumine."

Page 452, last line but two, for " ἄπαλῶ " read " ἀπαλῶ."

ANTHOLOGIA GRAECA.

BOOK I.

THE ILIAD.

I.

The Pestilence sent by Apollo.

Ω Σ ἔφατ', ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπέιθετο μῦθον,
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἡρᾶθ' ὁ γεραιὸς
'Απόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Λητώ.

Κλυθί μεν, 'Αργυρότοξ', ὃς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ. εἵ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἑλδωρ
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

ᾠς ἔφατ' ἐνχόμενος· τοῦ δὲ κλύε Φοῖβος 'Απόλλων

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 αὐτοῦ κινηθέντος· ὃ δ' ἦμε νυκτὶ ἰοικώς·
 ἔζेत' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφίεις
 βάλλ'. αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Bk. I. v. 33.

II.

The Quarrel of Achilles and Agamemnon

ΤΟΝ δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺ
 Ἀχιλλεύς.

ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον.
 πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
 ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοι εἰσὶν·
 οὐ γάρ πώ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵπποι
 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
 καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπεὶ ἡ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 οὔρεά τε σκιάοντα, θάλασσά τε ἠχήμεσσα·
 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὶ
 χαίρῃς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα,
 πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ᾗ ἐπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
 οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' ἐν ναιόμενον πτολίεθρον·
 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται,
 σοι τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 οἶκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
 ἰνθάδ' ἄτιμος ἰὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται. οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι διοτρεφέων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἶκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε.
 ὥς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' ἐν εἰδῆς,
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέη δὲ καὶ ἄλλος

ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.

* * * * *

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖσι ἔπεσιν,
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐ πω λῆγε χόλοιο·
 Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλά-
 φοιο,

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι,
 οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἢ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅς τις σέθεν ἀντία εἶπη.
 δημοβόρος βασιλεύς. ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους
 φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν υἷες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἳ τε θέμιστας
 πρὸς Διὸς εἰρύεται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τότε δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραιομεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
 χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

v. 148-187 ; 223-244.

III.

The Nod of Zeus.

ΩΣ φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα
Ζεύς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· θέτις δ' ὥς ἤψατο γούνων,
ὥς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῖς·

Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' ἐν εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἢ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοισι ἔπεσιν.
ἢ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεκεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῖς ἀπόστιχε, μή τι νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανέυσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃ
τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανέύσω.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὄφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.

Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἢ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,

Ζεὺς δὲ ἔὼν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
ἐξ ἰδρέων, σφοῦ πατρός ἐναντίον. οὐδέ τις ἔτλη
μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.

v. 511-535.

IV:

The Greeks pour forth to the Agora.

Ως ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
οἱ δ' ἐπανεστήσαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
ἥύτε ἔθνεα εἰσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήαται, αἱ δὲ τε ἔνθα·
ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων
ἠιώνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
ὀτρύνουσ' ἵεναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα
λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
κῆρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἵποτ' αὐτῆς
σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλῆων.
σπουδῇ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἡφαιστος κάμε τεύχων.

Bk. II. v. 84-101.

V.

The Marshalling of the Forces.

ΗΥΤΕ πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται
 αὐγή·

ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 αἶγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

Τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἄσιψ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν,
 κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλά νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων·
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη.

Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 αἶ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσιν,
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.

Τοὺς δ', ὥς τ' αἰπήλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄν-
 δρες

ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν·
 ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα

ὕσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 ἥνυτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἑξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος· (ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν)
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἑξοχον ἠρώεσσιν.

v. 455-483.

VI.

Helen on the Walls of Troy.

Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.

Οὐ νέμεσις Τρῳᾶς καὶ ἑκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεαῖς εἰς ὧπα ἔοικεν.

ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἰοῦσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.

“Ὡς ἄρ' ἔφην Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο
 φωνῇ·

δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζεν ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ προτέρων τε πόσιν πηοῦς τε φίλους τε·
 οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι· θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνυς,
 ὅς τις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε.

ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὗ πω ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῇ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν
αἰδοῖός τε μοί ἐσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε·
ὥς ὄφελεν θανάτος μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
νιεῖ σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γνωτοῦς τε λιποῦσα
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς·
οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμη-
τής·

δαῖρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν·
ἡδὲ καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰυλοπώλους
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἳ ρά τότε ἑστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἡματι τῷ ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἰρέειν ὁ γεραίός·
εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὁδ' ἐστὶν
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

εὐχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
 ἄρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῃ,
 ὃς τ' οἶων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης
 εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἶπες·
 ἦδη γὰρ καὶ δεῦρο ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς·
 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ.
 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους,
 ἄμφω δ' ἐζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολὺ μυθος
 οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναίξειεν Ὀδυσσεύς,
 στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὕματα πῆξας,
 σκῆπτρον δ' οὗτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν αἰδρεῖ φωτὶ ἰοικώς·
 φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὖτω
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἰεί,
 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἰοικότα χειμερίῃσιν,

οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·

Τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός·
τίς τ' ἄρ' ὃδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὦμους;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναι-
κῶν

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς,
ἔστηκε· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται,
πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηίφιλος Μενέλαος
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
οὓς κεν ἐν γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθησαίμην·
δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
ἢ δεύρῳ μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πολλ' ἅ μοι ἔστιν.

ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Bk. III. v. 154-244.

VII.

The Meeting of the Hosts.

Ως δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῆμα θαλάσσης
 ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὕπο κινήσαν-
 τος·

πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλδος ἄχνην·
 ὥς τότ' ἐπασσύτέραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσι ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης
 τοσσον λαὸν ἔπισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν—
 σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνιοι κασιγνήτη ἱτάρη τε·
 ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,

έρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἐπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὧς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Bk. IV. v. 423-456.

VIII.

Athena arming for Battle.

ΑΥΤΑΡ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρός ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται,
 ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰώκη,
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃον

χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος
 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 "Ἡρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἢ δ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 εὖρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

Bk. v. v. 733-754.

IX.

Meeting of Hector and Andromache.

Η ΡΑ γυνὴ ταμίη· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος
 "Εκτωρ,
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, ἐκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
 εὔτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα ἄστρ
 Σκαιάς (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε)
 ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα
 'Ανδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος,
 'Ηετίων, ὃς ἐναιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑληέσση,
 Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Εκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,

Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
τόν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· ὅλος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.

ἦ τοι ὁ μὲν μείδησε ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῷ·

Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἦ τάχα χήρῃ
σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
σεῦ ἀφαρματούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
ἀλλ' ἄχέ· οὐδέ μοί ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
ἦ τοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπεκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν ἐν ναιετάωσαν,
θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
οὐδέ μιν ἐξενάριξε· (σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ),
ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
οἱ δέ μοι ἐπτά κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἥματι Ἀἴδος εἴσω·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς δίεσσιν.
μητέρα δ', ἦ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλνέσση,
τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἥμ' ἄλλοισιν κτεάτεσσιν,
ἀψ' ὃ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἀποινα,
πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.

Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἡδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ.
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήγης χήρην τε γυναῖκα.
 λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπιδρομον ἱπλετο τεῖχος.
 τρὶς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα
 ἡδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἦ πού τις σφιν ἐνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
 ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἷ κε κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 αἰεὶ καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμάρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐνμμελίῳ Πριάμοιο.
 ἀλλ' οὗ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 δακρυόεσσαν ἄγεται, ἐλεύθερον ἡμάρ ἀπούρας.
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἰούσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις

καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ὑπερείης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
 καί ποτέ τις εἶπυσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν
 Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος,
 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.

Ὡς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ.
 ἀψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχθεῖς,
 ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
 εἶπεν ἐπευξάμενος Δίί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 ὣδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου Ἰφι ἀνάσσειν·
 καί ποτέ τις εἶπυσι, πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων·
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 κτείνας δῆιον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.

Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῳδῇ δέξατο κόλπῳ
 δακρυόεν γελάσασα. Πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,

χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε
 δαιμονίη, μή μοί τι λήην ἀκαχίζεο θυμῷ·
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει·
 μοῖραν δ' οὗ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι. Πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.

Bk. VI. v. 390-493

Σ.

The Trojan Watchfires.

ΩΣ Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
 οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας
 δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 ἐκ πόλιος δ' ἄζοντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
 καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο
 σῆτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω.

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας
 εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρο φαινήν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,

καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος
αἰθήρ,

πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρο· γέγηθε δέ τε φρένα
ποιμήν·

τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,

Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνετο Ἰλίοθι πρό.

χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστῳ
εἶατο πεντήκοντα, σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.

ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐύθρονον Ἡῶ μίμνον.

Bk. VIII. v. 542-565.

XI.

The Mission to Achilles.

ΤΩ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσ-
σης,

πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
ῥηιδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·

τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,

καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·

τῇ ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·

τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,

δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·

στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλ-
λεύς,

αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάασεν.

ὥς δ' αὖτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.

τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον. ἦ τι μάλα
χρεώ·

οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.

Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέαισιν·

αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἕοντα·

Μεῖζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω·
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέιθεθ' ἑταίρῳ.

Bk. IX. v. 182-205.

XII.

The Refusal of Achilles.

Δ ΙΟΓΕΝΕΣ Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
ᾧ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω
 οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἱγ' τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἔοργός.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον,
 ἡματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρωπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρείδῃ· ὃ δ' ὅπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ὕσσα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν,
 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρείδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο;
 ἢ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται, ὥς καὶ ἐγὼ τὴν

ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἰοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
 ἄλλ' Ὀδυσσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆιον πῦρ.
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρεΐαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδρόφονοιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μεν ἔκφυγεν ὁρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἑκτορι δίψ,
 αὔριον ἰρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ὕλαδε προερεύσσω,
 ὄψεαι, ἦν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἡματί κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν
 ἠδὲ γυναικας ἐυζώνους πολίων τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἅσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν
 αὐτίς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,

εἴ τινα που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἑξαπατήσιν
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος. οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίη κύνέος περ ἔων εἰς ὦπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον
 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτίς
 ἑξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ὕλις δέ οἱ. ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεύς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρδὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίῃ
 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
 οὐδ' ὅσ' ἔς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
 αἷ θ' ἐκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν' ἐκάστας
 ἄνδρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι·
 οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὃς τις οἷ τ' ἐπέοικε καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

XIII.

Speech of Phoenix.

Α ΔΑ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι
 σε χρή
 νηλεές ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 λοιβῆ τε κνίσῃ τε παρατρωνῶσ' ἄνθρωποι
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἁμάρτη.
 καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 χολαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 ὅς δέ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποείπη,
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
 τῷ Ἄτην ἅμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 τιμήν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην

Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὀπισθεν
 ὑπέστη,

ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαικόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσιν.

v. 496-526.

ΣΙΥ.

Ajax.

ΩΣ εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος
 φῶς.

εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα δῖφιλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ' ὥς εἴ τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἦλυξε πόδεσσιν
 φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὠκὺς διστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτην

Τρῶες ἔπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὃ γ' ἦρω
 αἴσσω· ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ·
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σίκκος ἥντε πύργον,
 στῇ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

* * * * *

Ζεὺς δὲ πατήρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν
 στῇ δε ταφών, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἰοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖωται,
 οἳ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι
 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰθύει, ἄλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὥς Αἴας τότε' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδα,
 νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον· οἱ δὲ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότε' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σίκκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,

αὐτίς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἔρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.

Bk. XI. 472-486; 544-568.

XV.

Colloquy between Hector and Polydamas.

Ἡ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε
παραστάς

Ἑκτορ, αἰὲν μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
ἑσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἕοικεν,
δῆμον ἰόντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ὥδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, εἰ ἔτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
ὥς ἡμεῖς, εἴ πέρ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἵξωσι δ' Ἀχαιοί,
οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἰλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δγώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὥδε χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος
Ἔκτωρ·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγο-
ρεύεις·

οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ' ἔτεδὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
ὅς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
βουλέων, ὥς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
πείθεσθαι, τῶν οὐ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε,
εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Bk. XII. v. 210-243.

XVI.

Simile.

Ως τῷ γε προβοῶντι μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νειφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἃ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖρ ἔμπεδον, ὅφρα καλύψῃ

ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόονας ἄκρους
καὶ πεδία λωτοῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἄλδς πολιῆς κέχνται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῳάς, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

v. 277-289.

XVII.

Hector forces his Way within the Ramparts.

ΕΚΤΩΡ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμου ἀρίστῳ
ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρεي πόκον ἄρσενος οἴος,
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν ἀείρας,
αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει.
στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεϊσάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη.

ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἑκτωρ
 νυκτὶ θεῶν ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 δοῦρ' ἔχεν. οὗ κέν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον
 τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

v. 445-471.

XVIII.

Poseidon.

ὍΥΔ' ἀλαοσκοπίην εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μά
 χην τε

ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἰδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' ἄρ' ὁ γ' ἐξ ἀλὸς ἔζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,

κραιπνὰ ποσὶ προβιβάζ· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ
 ὕλη

ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
 τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,
 Αἰγὰς, ἔνθα τέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
 χρύσεια μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἔνθ' ἔλθων ὑπ' ὅχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὠκυσπέτα, χρυσέγῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε,
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου,
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. αἶταλλε δὲ κήτέ' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρὸν βαθείης βένθεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας
 ἀρρήκτους ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.

Bk. XIII. v. 10-38.

XIX.

A Close Combat at the Ships.

Ως ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
 καρτεραί, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἀρης ὀνόσαιτο μετελθὼν
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον,
 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προθελύμνῳ.
 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.

Τρῳες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 ὃν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χεიმάρροος ὤσῃ,
 ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 ὕλῃ· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
 ἰσόπεδον· τότε δ' οὐ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ.
 ὥς Ἑκτωρ εἶως μὲν ἀπεῖλει μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 στῇ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.

XX.

Hector revived by Apollo.

ΩΣ εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ
 φάτνῃ,
 ἔισμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι ἑυρρεῖος ποταμοῖο,
 κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὦμοις ἀίσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων
 ὥς Ἐκτωρ λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 οἱ δ', ὥς τ' ἦ ἔλαφον κεραδὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἰσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠυγένειος
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 ὥς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσουντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποιχόμενον ὅτιχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάκπεσε θυμός.

Bk. xv. v. 262-280.

XXI.

The Death of Euphorbus.

AΙΜΑΤΙ οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
 πλοχμοί θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφή-
 κωντο.

οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ ἢ τις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσας
 δηγῶν· ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὐ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

Bk. XVII. v. 51-6

XXII.

The Horses of Achilles weep for Patroclus.

ΩΣ οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες
 κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
 ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειψ'
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλέτην ἶναι οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς,
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηότος ἢ ἐ γυναικός,
 ὥς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδεὶ ἐνισκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 ἄ δειλῷ, τί σφῶι δόμεν Πηλῇι ἄνακτι
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρῳ τ' ἀθανάτῳ τε.
 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγ' ἔχητον·
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἔρπει.

ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 "Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 ἢ οὐχ ἄλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς
 σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας ἐυσσέλμους ἀφίκωνται
 δῦγ τ' ἥελιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Bk. XVII. v. 424-45.

XXIII.

From the Shield of Achilles.

ΕΝ δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείραν ἄρουραν,
 εὐρεΐαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἰκοίατο τέλος ἀρούρης,
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλος ἰκέσθαι.
 ἡ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐψέκει
 χρυσεῖη περ ἰοῦσα· τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 ἡμῶν ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζον
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὅπ.εθ.

παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 ἄσπερχές πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
 δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφειτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἄλωϊν
 καλὴν χρυσεῖην· μέλανεσ δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν,
 ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.
 ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε
 κασσιτέρου· μία δ' οἷα ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 γῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόφεν ἄλωϊν.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡίθεοι ἀταλὰ φρονέοντες
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
 ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
 μολπῇ τ' ἰνυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Bk. XVIII. v. 541-572.

XXIV.

The Presentation of the Arms.

ΗΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βρο-
 τοῖσιν.

ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.

εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δν φίλον υἷον
 κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεάων,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
 κεῖσθαι, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 τύνη δ' Ἥφαιστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 καλὰ μάλ', οἷ' οὐ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις ἔτλη
 ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὥς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν·
 τέρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.

Bk. XIX. v. 1-18

XXV.

Achilles arming for Battle.

AΙΓΛΗ δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ
 χθών

χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶ
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεῦτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ' ἥύτε μήνης.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν
 σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἴκανεν
 καλοῦ δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ' ἀστήρ ὥς ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια, περισσεύοντο δ' ἔθιραι
 χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνῖα·
 τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώιον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Αἰαχίδης
 πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

XXVI.

Speech of the Horse Xanthus.

ΤΟΝ δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰδolos
ἵππος

Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὔδας ἴκανεν.
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τοι ἡμεῖς
αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
ἦν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι Ἴφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδὴν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
εὔ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

v. 404-424.

XXVII.

The Gods advance to Battle.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀν-
δρῶν,

ᾠρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖε δ' Ἀθήνη,
σταῖσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἑκτός.
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὖτει.
αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἱρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ·

ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες
σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
δεινὸν δὲ βρόντησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἰδης
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς,
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθεῖν
γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλέ' εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ.
τόσσοις ἄρα κτύπος ᾠρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.

Bk. xx. v. 47-66.

XXVIII.

Reply of Achilles to Lycaon.

NΗΠΙΕ, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγό-
 ρευε.
 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἦμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζῶους ἔλον ἠδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
 Ἴλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων
 ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σὺ· τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάθθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων
 οὐχ ὀράας οἶος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
 ἔσσεται ἢ ἡὼς ἢ δεῖλη ἢ μέσον ἦμαρ
 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἢ δ' γε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν διστῶ.

Bk. XXI. v. 99-113

XXIX.

Achilles struggling with the River Xanthus.

Η, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθορε μέσσω
 κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι
 θύων,

πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος, ὥσε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὖς κτάν'
 Ἀχιλλεύς.

τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἤυτε ταῦρος,
 χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνησι βαθείησιν μεγάλησιν.
 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 ὥθει δ' ἐν σάκειϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυνέα μεγάλην· ἥ δ' ἐκ' ῥιζέων ἐριποῦσα
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 ὄζοισιν πυκινοῖσι, γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν
 εἴσω παῖς ἐριποῦς· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
 ἦιξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 αἶετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετέηνων·
 τῷ εἰκὼς ἦιξεν, ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς

σμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 φεῦγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλψ ὀρυμαγδῷ.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἄπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χῶρψ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο
 καὶ λαιψηρόν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

Bk. XXI. v. 233-264.

XXX.

Andromache hears of Hector's Death.

Ως ἔφατο κλαίονσ'· ἄλοχος δ' οὐ πώ τι πέπυστο
 Ἕκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλ-
 θὼν

ἡγγεῖλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
 ἀλλ' ἢ γ' ἰστὸν ὕφαινε μυχῶ-δόμου ὑψηλοῖο
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐυπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
 Ἕκτορι θερμὰ λoετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λoετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυνὴ, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς.

Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 ἴστη παπτήνας' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
 ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν,
 ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμη
 κρήδεμνόν θ', ὃ ῥά οἱ δῶκε χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 ἡματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.

Bk. XXII. v. 437-448 ; 460-472.

XXXI.

Achilles' Grief for Patroclus.

ΛΥΤΟ δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 ἐσκίδναντ' ἵεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἦν
 ἡδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινὰ τε κύματα πείρων.
 τῶν μιμησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,

ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 διενεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἀλός· οὐδέ μιν ἡὼς
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπείρ ἄλλα τ' ἠιόνας τε,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ὕρμασιν ὠκέας ἵππους,
 "Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δῖφρου ὀπισθεν,
 τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα.

Bk. XXIV. v. 1-11

XXXII.

Priam begs the Body of Hector.

ΤΟΥΣ δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δὲ
 ἄρα στὰς

χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
 ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.

Μνηῆσαι πατρός σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κείμενον περὶναιέται ἀμφὶς ἑόντες

τύρουσ' οὐδέ τις ἔστιν ἀρήν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
 ἀλλ' ἦτοι κείνός γε σέθεν ζώντος ἀκούων
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἡματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθε μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὗ τινα φημι λελεῖφθαι.
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, δτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν·
 ἑννεακαίδεκα μὲν μοι ἱγς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρῶην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεινότερός περ,
 ἔτλην δ' οἷ' οὗ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἥμερον ὥρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνου
 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε ᾧ αὔτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτεῖρων πολίων τε κάρη πολίων τε γένειον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ἃ δειλ', ἥ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὺς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἰσθλοὺς
 νιέας ἐξενάριξα; σιῶήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπτ
 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

v. 477-52

XXXIII.

The Mourning over Hector.

ΤΗΣΙΝ δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 "Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσιν
 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτὸς
 ῥίσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἐμοὶ αὐτὸς
 ἔψαι, ἔνθα κεν ἔργα ὑεικέα ἐργάζοιο,
 ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
 ῥίψει, χειρὸς ἐλών ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτώρ,
 ἦ πατέρ' ἢ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν

Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεός ἐν δαί λυγρῇ·
 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὁδύρονται κατὰ ἄστυ,
 ἄρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά·
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χειῖρας ὄρεξας,
 οὐδέ τί μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ
 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσα.

Ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναιῖκες.
 τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
 ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρνασχ', ὅν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον ἐς τ' Ἰμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς·
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κεῖσαι, τῷ ἵκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.

Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόνον δ' ἁλίσστον ὄρινεν.
 τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτῃ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι.
 ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν

ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὗ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων ἢ γαλῶν ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δὲ πατήρ ὥς ἥπιος αἰεί—,
 ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 τῷ σέ θ' ἕμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἥπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.

“Ὡς ἔφατο κλαίουσ’, ἐπὶ δ’ ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ’ ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσητ’ Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ’ ὧδ’ ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἡώς.

“Ὡς ἔφαθ’, οἱ δ’ ὑπ’ ἀμάχησιν βόας ἡμιόνους τε
 ζεύγνυσαν, αἵψα δ’ ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
 ἐν νῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 ἀλλ’ ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ’ ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ’ ἔβαλον πῦρ.
 ἦμος δ’ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τῆμος ἄρ’ ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθοπι οἶνῳ
 πᾶσαν. ὑπόσπον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὁστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ’ ἔταροί τε
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
 καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,

πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὑπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἱ γ' ἀμφίεπεν τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.
 v. 723-804.

THE ODYSSEY.

XXXIV.

Proteus and Eidothea.

Δ Η τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεια πάσαν ἐπ' ἰθύν.

Τόφρα δ' ἄρ' ἢ γ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν·
 (πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα·) δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἀλίησιν

ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ ἔσθρα ἐκύσθη.
 ἐνθα κεν αἰνότατος λόχος ἔκλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 ρωκάων ἀλιοτρεφίων ὀλώτατος ὄσμη.
 τίς γάρ κ' εἰναλίῃ παρὰ κήτεϊ κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἐκάσθη θῆκε φέρουσα
 ἡς δὲ μάλα πνεύουσας, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἀλός ἤλθον ἀολλέες. αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἐνδιος δ' ὁ γέρων ἤλθ' ἐξ ἀλός, εὔρε δὲ φώκας
 ζατρεφέας, πάσας δ' ἄρ' ἐπύχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χειρας
 βάλλομεν, οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης,
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠνυγένειος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
 ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων ὀλοφώια εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 τίς νύ τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλάς,
 ὅφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 ὧς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 οἴσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;
 ὧς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ

εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν),
 ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέ-
 ειπεν·

ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διί τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀνυβαινέμεν, ὅφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ διυκετέος ποταμοῖο
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανατοῖσι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἣν σὺ μενοινᾷς.

• • • • •

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ
 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
 δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής
 μηκέτι, Ἄτρεος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελές οὔτως
 κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήμεν'· ἀλλὰ τάχιστα
 πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.
 ἢ γάρ μιν ζῶόν γε κιχήσῃς, ἢ κεν Ὀρέστης
 κτεῖνεν ὑποφθάμενος, σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 πῦτις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῃ περ ἰάνθη,

καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδων·
τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅς τις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντῳ.

ὦς ἐφάμην, ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
υἱὸς Λαέρτew Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,
τῇ περ ῥηίστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας
Ὀκεανὶς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους,
οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

ὦς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.

Bk. iv. v. 430-480; 538-570.

XXXV.

The Abode of Calypso.

ΑΛ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν.
 ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἠπειρόνδε
 ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
 ναῖεν ἐυπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμὴ
 κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδεν
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπί καλῇ,
 ἱστὸν ἐποιοχόμενη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινεν.
 ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθώσα,
 κλήθρη τ' αἰγιερός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλιναι, τῇσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσιν·
 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιτο ἰδὼν καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν.
 ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δῖα θεάων—

οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει—
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

Bk. v. v. 56-84

XXXVI.

Calypso dismisses Ulysses.

ΚΑΛΜΟΡΕ, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι
 αἰὼν

φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν ἀρμόζεο χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡεροιδέα πόντον.
 αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοεικέ', ἥ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,
 εἵματά τ' ἀμφιέσω, πέμψω δέ τοι οὔρον ὀπισθεν,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῆαι,
 αἷ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.

Ὡς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σύ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἢ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι

ώκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρφ.
οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίδης ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

ὣς φάτο, μείδησεν δὲ Καλυψὼ δία θεάων,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,
οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι.
ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοί περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειῶ τόσον ἵκοι·
καὶ γὰρ ἐμοί νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

ὣς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δία θεάων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
ἴξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ,
καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου ἐνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας, νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
αὐτὴ δ' ἄντιον ἴξεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῳαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

XXXVII.

Ulysses lands at the Mouth of a River.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρύοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰείσατο χῶρος ἄριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὗξατο ὃν κατὰ θυμόν·

Κλυῖθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.

Ὡς φάθ', ὃ δ' αὐτίκα παῖσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
 πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὃ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾗδεδε δὲ χροᾶ πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἀν στόμα τε ῥῖνᾶς θ'· ὃ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυ-
 δος

κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθῃ
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν,
 ἃψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' ἴ-
 δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεῖς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν·

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση
ἐξ ὀλιγηπελίας δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην
θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθείη
ῥιγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.

ὦς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίας, ὁ δ' ἐλαίης.
τοὺς μὲν ἄρ' οὗτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
οὔτε ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
οὗτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίσ· οὖς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
εὐρεΐαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
ῶρη χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῷ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔρῃ,
ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

v. 441-493.

XXXVIII.

Nausicaa.

ΑΙ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο,
 ἔνθ' ἦ τοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
 ἔνθ' αἶ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἴματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξεΐης πέτασαν παρὰ θῖν' ἀλός, ἦχι μάλιστα
 λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαὶ τε καὶ αὐτή,
 σφαίρῃ ταί γ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 οἷη δ' Ἄρτεμις εἷσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηύγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τεοπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·

τῇ δέ θ' ἄμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἧ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὥς ἢ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἵματα καλά,
 ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροιτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
 σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ,
 αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσαν. ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Bk. vi. v. 85-118.

XXXIX.

Ulysses addresses Nausicaa.

ΓΟΥΝΟΥΜΑΙ σε, ἄνασσα· θεός νύ τις ἢ βροτός
 ἔσσι;

εἰ μὲν τις θεός ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλῳ,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα εἰσκω.
 εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρὶς μάκαρες μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρὶς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς

αἶν' εὐφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγεται.
 οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα
 Δήλῳ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολλὸς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 τὴν ὁδὸν ἧ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι.
 ὧς δ' αὐτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν, ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης,
 ὥς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε δειδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐικοστῷ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἶω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσαι
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 ἄστνυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δέ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰοῦσα.
 σοὶ δέ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον

ἀνὴρ ἡδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δὲ τ' ἔκλυον αὐτοί.

v. 149-185

XL.

The Palace of Alcinous.

ΕΝΘΑ δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐνδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλῃς ἔπι μήλοπα καρπόν,
 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώωσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν
 ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδρὶες ἀνδρῶν
 νῆα θοῆν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 ἱστῶν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθύωντα,
 ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
 συκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 τάων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει

χείματος οὐδὲ θέρευσ, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 ζεφυρίῃ πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὄγχυνι ἐπ' ὄγχυνι γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωι ἑρρίζωται,
 τῆς ἕτερον μὲν θ' εἰλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώωσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσὶν
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι.
 ἐν δὲ δύο κρῆναι ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 σκίδνυται, ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Bk. VII. v. 98-132.

XLI.

Demodocus.

ΚΗΡΥΞ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδω δ' ἀγαθὸν τε
 κακόν τε.

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδω δ' ἠδεῖαν ἀοιδίην.
 τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν

αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι,
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,
 πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης τῆς τότε· ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν,
 νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλῆος,
 ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόψ' ὃ τ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριδῶντο.
 ὥς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
 χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχή
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς.

Bk. VIII. v. 62-82.

XLII.

The Lotus-eaters and the Cyclopes.

ΕΝΘΕΝ δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα· ἀτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ,
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῶς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας

οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσα
 οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Δωτοφάγοισι
 οὐδ' ἄρα Δωτοφάγοι μήδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι,
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Δωτοφάγοισι
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσα
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαινόν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἔλλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν,
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντα
 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει.
 τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες,
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὁρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

XLIII.

The Escape of Ulysses from the Cave of Polyphemus.

Σ ΜΕΡΔΑΔΕΟΝ δὲ μέγ' ᾤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε
πέτρη,

ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων,
αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.
οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
ιστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος ὅττι ἐ κήδοι·

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα;
ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίηφιν;

Τοὺς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύ-
φημος·

ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται οἷον ἐόντα,
νοῦσόν γ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,
ἀλλὰ σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ
ὥς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,

χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων,
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,
 εἴ τινα που μετ' ὅεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 οὕτω γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἴ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαινον
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 ἄρσενες ὅιες ἦσαν ἐντρεφέες δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκέων συνέργον ἐνστρεφέεσσι λύγοισιν
 τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδός,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην σώοντες ἐταίρους.
 τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὅιες φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 (ἄρνεϊδς γὰρ ἔην, μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,)
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθ
 κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν ἁώτου θεσπεσίῳ
 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
 ὥς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἡῷ διαν·
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 οὐθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κα
 τειρόμενος πάντων δίων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἱσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων δίων στέρνοισι δέδεντο

ὑστατος ἀρνειὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 λάχνη στεινόμενος καὶ ἔμοι πυκινὰ φρονέοντι.
 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·

Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὑστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεται οἴῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης
 μακρὰ βιβάς, πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις,
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίειαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σὺ γ' ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἄνῃρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
 Οὔτις, δν οὗ πω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἡλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
 θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ, καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὔτιδανδὸς πόρεν Οὔτις.

Ὡς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.

v. 395-461.

XLIV.

Circe removes the Spell.

Ως ἐφάμην, Κίρκη δὲ διέκ μεγάροιο βεβήκειν
 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί, θύρας δ' ἀνέφυγε συφειοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικότας ἐννεώροισιν.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἄς πρὶν ἔφ'
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρ.
 ἄνδρες δ' ἄψ ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι.
 ἔγνωσαν δ' ἐμὲ κεῖνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστο
 πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
 ἡ δὲ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα διὰ θεάων.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάν
 αὐτὸς δ' ἄψ ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἐταίρους.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἄγχι
 βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἐταίρους
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέου
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαί
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται.
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κεῖνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίατο καὶ πόλιν αὐτὴν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἡδ' ἐγένοντο·

XLV.

*The Meeting with Anticleia and Achilles
in the Shades.*

ΟΥΤΩ γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξεῖλετο θυμόν·
ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλεῖν κατατεθνηυῖης.
τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλεῖν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἶκελον ἦ καὶ ὀνείρῳ
ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' σὺ μίμνεις ἐλεῖν μεμαῶτα,
ὄφρα καὶ εἰν' Αἶδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
ῶτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;

Ὡς ἐφάμην, ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ
ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν
οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,

ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνῶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὅστέα θυμός,
 ψυχὴ δ' ἡύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.

Ἔγνων δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 πῶς ἔτλης Ἀιδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδῆες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρεός, εἴ τινα βουλήν
 εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακά· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὔτις ἀνὴρ προπάρειθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν
 ἐνθάδ' ἑὼν· τῷ μὴ τι θανῶν ἀκαχίζεν, Ἀχιλλεῦ.
 ὦς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἑὼν θητευέμεν ἄλλω,
 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγανοῦ μῦθον ἐνίσπες,
 ἢ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἢ καὶ οὐκί.

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
 ἦ τοι ὄτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων—
 αὐτὰρ ὄτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός,
 Ἄργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντα τέταλτο,
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμον θ' ὑπὸ γυνῖα ἐκάστου·
 κεῖνον δ' οὐ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροὰ κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 δάκρυ ὁμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν
 ἱππόθεν ἐξέμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 ἀσκηθής, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδίην οὔτασμένος, οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.

ὣς ἰφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 γηθοσύνη ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.

Bk. XI. v. 197-222; 471-493; 523-540.

XLVI.

The Sirens.

ΟΙ δ' ἐν νηί μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆκ-
τον·

αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
ὥλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
ρίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς
ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἐντυνον ἀοιδὴν·

Δεῦρ' ἄγ' ἰών, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος
Ἀχαιῶν,

νηᾷ κατάστησον, ἵνα νωιτέρην ὅπ' ἀκούσης.
οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι,
ἀλλ' ὃ γε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς.
ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῳῆες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

ὣς φάσαν ἱεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἐταίρους,
ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πῖεζον.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς,

αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
 ὄν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Bk. XII. v. 178-200.

XLVII.

Scylla.

Η ΜΕΙΣ μὲν στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
 ἔνθεν γὰρ Σκύλλη, ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ.
 ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρη
 δεινὸν ἰβεβρύχειν, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν.
 ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν δείσαντες ὀλεθρον·
 τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
 σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους
 ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμέ δὲ φθέγγοντο, καλεῦντες
 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ.
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,

ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε,
 ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας,
 χεῖρας ἔμοι ὁρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῇτι.
 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἔμοις ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἀλδς ἐξερεείνων.

v. 234-25

XLVIII

Ulysses is landed asleep on Ithaca.

ΕΝΘ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῶ
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτ
 νήγρετος ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
 ἢ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
 πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθλης,
 ὑψόσ' ἀειρόμενοι ρίμφα πρήσσουσι κέλευθον,
 ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἰείρετο, κύμα δ' ὀπισθεν
 πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 ἢ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴρηξ
 κίρκος ὀμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
 ὥς ἢ ρίμφα θεούσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα,
 δς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμ
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὔδε, λελασμένος ὅσσα πεπόνθε
 Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστ

ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἠριγενείης,
τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἄκται ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηνῆαι,
αἶτ' ἀνέμων σκεπδῶσι δυσαήων μέγα κῦμα
ἐκτοθεν· ἐντοσθεν δὲ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσιν
νηες εὖσσελμοι, ὅτ' ἂν ὄρμου μέτρον ἴκωνται.
αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη,
ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἡεροειδές,
ἱρὸν Νυμφάων αἷ νηιάδες καλέονται.
ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἕασιν
λάινοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' αἰὲ νάοντα· δύω δὲ τέ οἱ θύραι εἰσίν,
αἱ μὲν πρὸς Βορέας καταβῆναι ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.

Ἐνθ' οἱ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶν·
οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐνζύγου ἠπειρόνδε.
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς αἶραν
αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.

Bk. XIII. v. 78-119.

XLIX.

Ulysses discovers himself to Telemachus.

Η, καὶ χρυσεῖη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον ἐυπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
 θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην.
 ἄψ δὲ μελαγχροίης γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 ἢ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξουσα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάροιθεν,
 ἄλλα δὲ εἵματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 ἢ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώωμεν ἱρὰ
 ἠδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φεῖδες δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισι εἰσκεις;
 ἀλλὰ πατήρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμαῖζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμέες αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι—
 ἑξαυτίς ἑ ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατήρ ἐμός, ἀλλὰ με
 δαίμων

θέλγεις, ὄφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόψτο
ᾧ αὐτοῦ γε νόψ. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
ῥηιδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.
ἢ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἔσσο·
νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς

Τηλέμαχ', οὗ σέ ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἰόντα
οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι·
οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακά, πολλὰ δ' ἀληθείς,
ἦλυσθον εἴκοστῳ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
ἦ τε με τοῖον ἐθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἀνδρὶ νέψ καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἵματ' ἔχοντι.
ῥηίδιον δὲ θεοῖσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἡμὲν κυδοῖναι θνητὸν βροτὸν ἢ δὲ κακῶσαι.

Bk. xvi. v. 172-212.

L.

Death of the Dog Argus.

Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
ἂν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος
ἔσχεν,

Ἄργος, Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς

θρέψε μέν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ψῆχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 αἰγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγούς·
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ', ὅφρ' ἂν ἄγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες·
 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
 δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγυῶς ἔοντα,
 οὐρῇ μέν ῥ' ὃ γ' ἔσηνε καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω,
 ἄσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 ῥεῖα λαθῶν Εὐμαιον, ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ.

Εὐμαί', ἡ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 ἡ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκει θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε,
 ἡ αὐτως οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε συβῶτα,
 καὶ λίην αἰδρός γε κύων ὅδε τῇλε θανόντος.
 εἰ τοιόσδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 αἰψά κε θήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
 οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἵχνεσι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι, ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,

οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι·
 ἡμῖν γάρ τ' ἀρετῆς ὑποαίνονται εὐρύοπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶρ ἔλγῃσιν.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας,
 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγανούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐικοστῷ ἐνιαυτῷ.

Bk. XVII. v. 290-327.

LI.

The Dream of Penelope.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη χλωρῆς Ἀηδῶν
 καλὸν ἀεΐδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιοι,
 δεινδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
 ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκίῳ
 κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος,
 ὥς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὁρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἥ ἐ μὲνω παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα,
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
 ἥ ἤδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.—

Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριται καὶ ἄκουσον.
 χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·

ἔλθων δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυνι
 ἀθρόοι ἐν μεγάροις, ὃ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυνον ἐν περ ὄνειρφ,
 ἀμφὶ δ' ἔμ' ἠγερέθοντο ἐνπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 ἄψ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρ
 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·
 θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσ
 χῆνες μὲν μνηστῆρες, ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
 ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδῆς ὕπνος ἀνῆκεν·
 παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα

πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἦχι πάρος π

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς

ὦ γύναι, οὗ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
 ἄλλῃ ἀποκλίναντ', ἐπεὶ ἡ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὶ
 πέφραδ' ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθ
 πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὄνειρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντός,

οἳ ῥ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
οἳ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν δίομαι αἰνὸν ὄνειρον
ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.

Bk. XIX. v. 518-529 ; 535-569.

LII.

Laughter of the Suitors.

ΤΟΝ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϋδα
οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἦ ἔφθιται ἦ ἀλάληται,
οὔτε διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω
γῆμασθ' ὧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν·

ὣς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
ἄσβεστον γέλον ὥρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶν ἀλλοτρίοισιν,
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον ὅσσε δ' ἄρα σφίων
δακρυόφιν πῖμπλαντο, γόον δ' ὠίετο θυμός.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.

Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε ; νυκτὶ μὲν θμίων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα.
οἰμωγὴ δὲ δέδηκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,

αἵματι δ' ἱρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι·
 εἰδώλων δὲ πλεόν πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
 ἱεμένων Ἑρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
 οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺν γέλασαν.

Bk. xx. v. 338-358.

LIII.

Ulysses discovers himself to the Suitors.

ΣΙΓΗ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήισεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
 κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός.
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα
 πάντη ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 μὴ κέρα ἱπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
 ὧδε δὲ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηρητῆρ καὶ ἐπὶ κλοπὸς ἔπλετο τόξων·
 ἦ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
 ἦ ὄγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὥς ἐνὶ χερσὶν
 νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεςκε νέων ὑπερηνορεόντων
 εἰ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιύσειεν
 ὥς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἰντανύσασθαι.

Ὡς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς,

αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντη,
 ὥς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
 ὀηιδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῇν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστρεφὲς ἔντερον οἴος,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδῇν.
 μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα
 χρώς

ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε σήματα φαίνων·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὅττι ρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
 εἶλετο δ' ὦκὺν διστόν, ὃ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρης
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' διστόν
 ἅντα τιτυσκόμενος, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάν-
 των

πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρής· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 ἦμενος, οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
 νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψυιάσθαι
 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός·

Ἡ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο,
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
 ἰῶν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀιστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·

Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔ πω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Bk. XXI. v. 388—XXII. v. 7.

LIV.

The Recognition of Ulysses by Penelope.

Ως φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον
 ἦτορ,

σήματ' ἀναγνούσης τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα·

Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μά-
 λιστα

ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὦπαζον διζύν,
 οἱ νῶιν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκίσθαι.
 αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μῆδὲ νεμέσσα,

οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.
αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ἐρρίγει μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτο ἔπεσιν
ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούουσιν.—

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἡμερον ὤρσε γόοιο·
κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήη,
ὣν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἀλὸς ἡπειρόνδε
νηχόμενοι, πολλή δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη,
ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ,
δειρῆς δ' οὐ πω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκῷ.

Bk. XXIII. v. 205-217 ; 231-240.

LV.

Speech of Agamemnon in Hades.

Ο ΑΒΙΕ Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἐκάς Ἀργεος· ἀμφὶ δὲ σ'
ἄλλοι

κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱες ἄριστοι,
μαρνάμενοι περὶ σεῖο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
κεῖσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν

παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
 κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροά καλὸν
 ὕδατί τε λιαρῶ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
 δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας.
 μήτηρ δ' ἐξ ἀλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἀλὶγσιν
 ἀγγελίης αἰούσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὁρώρειν
 θεσπεσίη, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντα Ἀχαιοὺς.

* * * * *

Ἄμφι δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος
 οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσαν.
 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ
 θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γε νόησας
 Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λιγεία.
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι.
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δὲ δόμεν πυρί, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
 μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἔλικας βοῦς.
 καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῶ
 καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
 τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὁρώρειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἠῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
 οἶνψ ἐν ἀκρήτῃ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,

ἴδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος,
 οἷς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἔξοχα τῖες ἀπάντων
 ἢ ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 ὃ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 ἀμειν' Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἧ ἔπι προύχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῃ,
 κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἶη
 ἥ οἱ νῦν γεγάασι καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται.
 ἧρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα
 ἔμεσφ' ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 ἦ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἰών, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 κινυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 ἃ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν θηήσας θυμῷ,
 ἐπὶ σοί κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,
 κυρόπεζα θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 σὸ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 ἵστας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἰσθλόν, Ἀχιλ-
 λεῦ,

ἄρ' ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον
 ἵσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

Bk. XXIV. v. 36-49; 58-97.

HESIOD.

WORKS AND DAYS.

LVI.

The Iron Age.

ΜΗΚΕΤ' ἔπειτ' ὤφελλον ἐγὼ πέμπτοισι μετῆιναι
 ἀνδράσιν ἄλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα
 γενέσθαι.

νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἡμαρ
 παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
 ἀλλ' ἔμπησ καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 εὖτ' ἂν γεινόμενοι προλιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 οὐδέ πατήρ παιδεσσιν ὁμοίος, οὐδέ τι παῖδες,
 οὐδέ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 οὐδέ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ·
 αἰψὰ δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
 μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντε ἔπεσσι,
 σχέτλιοι, οὐδέ θεῶν ὅπιν εἰδότες. οὐδέ κεν οἷ γε
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαί· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
 οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
 οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς

οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
 μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται·
 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ στυγερώπῃς.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροά καλὸν,
 ἀθανάτων μετὰ φύλον ἵτον προλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

173-201.

LVII.

χαλεπὰ τὰ καλά.

ΤΗΝ μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλίσθαι
 ῥηϊδίως· λείῃ μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 ῥηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή· περὶ εὐῶσα.
 οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
 ἰσθλὸς δ' αὖ κάκεϊνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
 ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
 ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνὴρ.
 ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἱργάζεω, Πέρσῃ, Δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
 ἰχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ

αἰδοίη, βιότοσ' ἔξ τεινὴν πίμπλησι καλήν.
 λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
 τῷ ἔξ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέοες, ὅς κεν ἀεργὸς
 ζῶν, κηφήνεσσι κοθοῦροις εἵκελος ὀργήν,
 οἳ τε μελισσάων κάματον τρέχουσιν ἀεργοί.

HOMERIC HYMNS.

LVIII.

Delos in the Olden Time.

ΑΥΤΟΣ δ', ἀργυρότοξε ἄναξ, ἑκατηβόλ' Ἀπολλον,
 ἄλλοτε μὲν γ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
 πολλοὶ τοι νηοὶ τε καὶ ἄλσεα δεινδρήεντα·
 πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρόωνες ἄκροι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἄλλαδε προρέοντες·
 ἀλλὰ σὺ Δήλῳ, Φοῖβε, μάλιστ' ἐπιτέρπεται ἦτορ,
 ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
 αὐτοῖς σὺν παῖδέσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
 οἳ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῷ
 μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.—
 Ἄλλ' ἄγεθ' ἰλήκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
 μνήσασθ' ὅππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών·
 ὦ κούραι, τίς δ' ὕμνιν ἀνὴρ ἤδιστος ἀοιδῶν

ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέψ τέρπεισθε μάλιστα;
 ὁμῆϊς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως.
 τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐν παιπαλοέσση,
 τοῦ περ καὶ μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.

v. 165-173.

LIX.

HYMN TO THE PYTHIAN APOLLO.

Foundation of the Delphian Oracle.

ΚΑΙ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος
 Ἀπόλλων,
 οὔστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο,
 οἳ θεραπεύσονται Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση
 ἱερά τε ῥέξουσι καὶ ἀγγελεύουσι θέμιστας
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ
 χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῖο.
 ταῦτ' ἄρ' ὃ γ' ὀρμαίνων ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηὶ μελαίνῃ
 ἐς Πύλον ἡμαθόεντα Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους
 ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε δέμας δελφῖνι ἰοικῶς
 νηὶ θοῇ, καὶ κεῖτο πέλωρ μέγα τε δεινόν τε·
 τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε—
 πάντοθ' ἀνασσεύασκε, τίνασσε δὲ νήϊα δοῦρα.

οἱ δ' ἀκίων ἐνὶ νηὶ καθείατο δειμαίνοντες·
οὐδ' οἱ γ' ὄπλ' ἔλυσον κοίλην ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
οὐδ' ἔλκον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο,
ἀλλ' ὥς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
ὥς ἔπλεον· κραιπνὸς δὲ Νότος κατόπισθεν ἔπειγε
νῆα θοήν· πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν, —
ἔκον δ' ἐς Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν,
ἐς λιμέν'· ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηὺς
ἐνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
ἀστέρι εἰδόμενος μέσφ' ἡματι· τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ
σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκεν·
ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
ἐνθ' ἄρ' ὃ γε φλόγ' ἔδαιε πιφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα
πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλόλοξαν
Κρισαίων ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες
Φοῖβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δέος εἶλεν ἕκαστον.
ἐνθεν δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα νόημ' ὥς ἄλτο πέτεσθαι,
ἀνέρι εἰδόμενος αἰζήφ' τε κρατερῷ τε
πρωθήβη, χαίτης εἰλυμένος εὐρέας ὤμους·
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά κέλευθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ' ἀλὼνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;
τίφθ' οὕτως ἦσθον τετιηότε, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὄπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε;
αὕτη μὲν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφειστών,
ὁππότεαν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ

ἔλθωσιν καμάτῳ ἀδδηκότες, αὐτίκα δέ σφεις
σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἰρεῖ.

Ὡς φάτο καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε.
τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἦῤῥα

Ἐεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας,
οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς δῆμος; τίς γαῖα; τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
ἄλλη γὰρ φρονέοντες ἐπεπλίομεν μέγα λαῖτμα,
εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἐνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
νῦν δ' ὧδε ξὺν νηϊ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
ἀλλὰ τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας.

Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλ-
λων·

Ἐεῖνοι, τοὶ Κνωσσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε
τὸ πρίν, ἀτὰρ νῦν οὐκ ἔθ' ὑπότροποι αὐθις ἔσεσθε
εἰς τε πόλιν ἱρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἕκαστος,
εἰς τε φίλας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
ἔξετ' ἐρὸν πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισιν.
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπόλλων δ' εὐχομαι εἶναι.

v. 210-231; 260-302.

LX.

HYMN TO HERMES.

Invention of the Lyre.

ΟΥΚ ΕΤΙ δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναίξας ζήτηε βόας Ἀπόλλωνος,
 οὐδὲν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο.
 ἔνθα χέλυν εὐρών, ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον·
 ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείρσι θύρῃσι,
 βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποιήν,
 σαῦλα ποσὶν βαίνουσα· Διὸς δ' ἐριούνιος υἱὸς
 ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·

Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.
 χαῖρε, φυὴν ἐρόεσσα, χοροίτυπε, δαιτὸς ἑταίρη,
 ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
 αἰόλον ὕστρακον, ἐσσί, χέλυσ ὄρεσι ζώουσα;
 ἀλλ' οἶσω σ' εἰς δῶμα λαβών· ὄφελός τι μοι ἔσση,
 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις.
 οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν·
 ἥ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσει ἔχμα
 ζώουσ'· ἦν δὲ θάνης, τότε κεν μάλα καλὸν αἰεΐδεις.

“Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἄμ' ἀμφοτέρῃσιν αἰείρας,
 ἀψ εἶσω κίε δῶμα φέρων ἑρατεινὸν ἄθυρμα.
 ἔνθ' ἀναπιλήσας γλυφάνῃ πολιοῖο σιδήρου
 αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκήϊοιο χελώνης.
 ὥς δ' ὑπὸτ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ

ἀνέρος, ὄντε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι,
αἱ δέ τε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
ὥς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο,
πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνοιο χελώνης.
ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πρᾶπίδεσσιν ἐῷσι,
καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν,
ἑπτὰ δὲ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδάς.

v. 22-51.

LXI.

Robbery of the Oxen.

ΗΕΛΙΟΣ μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὀκεανόνδε
αὐτοῖσιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἄρ'
Ἑρμῆς

Πιερίης ἀφίκανε θεῶν ὄρεα σκιδέοντα,
ἐνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὐλιν ἔχουσιν,
βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἐρατεινούς.
τῶν τότε Μαιάδος υἱός, εὐσκοπος Ἀργειφόντης,
πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ἵχνι' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.

* * * * *

αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πάντα κατὰ χρέος ἦνυσε δαίμων,
σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν.

Κυλλήνης δ' αἶψ' αὔτις ἀφίκετο διὰ κάρηνα
 ὀρθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
 οἷτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 οὐδὲ κύνες λελάκοντο· Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
 δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήθρον ἔδυνεν,
 αὐρῇ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἥτ' ὁμίχλη,
 ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπώχετο κύδιμος Ἑρμῆς.

* * * * *

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
 χωόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ'· ἥνυτε πολλήν
 πρέμνων ἀνθρακιήν οὔλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
 ὥς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἑαυτόν.
 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
 φή ῥα νεόλλουτος, προκαλεύμενος ἥδυμον ὕπνον,
 ἐγρήσων ἑτεὸν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
 γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
 παῖδ' ὀλίγον, δολίης εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
 παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μέγαλοιο δόμοιο
 τρεῖς ἀδύτους ἀνέφυγε λαβὼν κληῖδα φαεινήν,
 νέκταρος ἐμπλείους ἡδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς·
 πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
 πολλὰ δὲ φοινικύεντα καὶ ἄργυφα εἵματα νύμφης,
 οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν·
 ἐνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μέγαλοιο δόμοιο
 Λητοίδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν·
 ὦ παῖ, ὅς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μήνυέ μοι βουῆς

θαῖττον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
 ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἡερόεντα,
 εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδὲ σε μήτηρ
 ἐς φάος οὐδὲ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
 ἐρρήσεις ὀλοοῖσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.

Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 Ἀητοῖδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον εἶπας;
 ἦ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
 οὐκ ἴδον, οὐ πυνθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
 οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην·
 οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί, ἔοικα.
 οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
 ὕπνος ἔμοι γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
 μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
 καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
 βουσὶν ἐπ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
 χθὲς γενόμην, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ
 χθών.

εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὅπῃπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
 αἵτινες αἱ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.

v. 68-76 ; 138-148 ; 235-277.

LXII.

HYMN TO APHERODITE

ΜΟΥΣΑ μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφρο-
δίτης,

Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἥμερον ὥρσε,
καὶ τ' ἔδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
οἰωνοὺς τε διυπετέας καὶ θηρία πάντα,
ἡμὲν ὅς ῥ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει ἡδ' ὅσα πόντος·
πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐυστεφάνου Κυθερείης.
τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπα-
τῆσαι·

κούρην τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην
οὐ γάρ οἱ ἔδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἔδον καὶ ἔργον Ἄρης
ὑσμῖναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.
ἡ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστη.
οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
δάμναται ἐν φιλότῃ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ.
καὶ γὰρ τῇ ἔδε τόξα καὶ οὖρεσι θῆρας ἐναίρειν.
φόρμιγγές τε χοροὶ τε διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαὶ
ἄλσεά τε σκιόεντα δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἔδεν ἔργ' Ἀφροδίτης,
Ἰστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

πότνια, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 ἢ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν
 ὤμοσε δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
 ἀψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἡματα, δια θεάων.

v. 1-28.

LXIII.

Τιθωνος.

Ως δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἥως,
 ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
 βῆ δ' ἵμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἡματα πάντα·
 τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε καὶ ἐκρήνηεν ἐέλδωρ.
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥως
 ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοίον.
 τὸν δ' ἦτοι εἰως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
 Ἥοι̃ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενεΐη,
 ναῖε παρ' Ὀκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαί κατέχυντο ἔθειραι
 καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου,
 τοῦ δ' ἦτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,
 σίτῃ τ' ἀμβροσίῃ τε καὶ εἶματα καλὰ διδοῦσα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερόν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς.
 τοῦ δ' ἦτοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κίκυς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 οὐκ ἂν ἐγὼ γέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἰδός τε δέμας τε
 ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἷης,
 οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπ-
 τοι.

νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 νηλεές, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον, καματηρὸν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ.

v. 218-246.

LXIV.

HYMN TO DIONYSUS.

AΜΦΙ Διώνυσον, Σεμέλης ἑρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θιν' ἀλὸς ἀτρυγέ-
 τοιο

ἄκτῃ ἐπὶ προβλήτῃ νεηνίῃ ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὦμοις
 πορφύρεον· τάχα δ' ἄνδρες ἐυσσέλμου ἀπὸ νηὸς
 ληισταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἤγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἐκθορον· αἶψα δ'
 ἐλόντες

εἶσαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὸς κεχαρημένοι ἦτορ.
 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι.
 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλὸσε πῖπτον
 χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
 ὄμμασι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε·

Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἐλόντες,
 καρτερόν· οὐδὲ φέρειν δύναται μιν νηῦς εὐεργής.
 ἦ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστὶν ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἢ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 εἵκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἄγετ', αὐτίς ἀφῶμεν ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης
 αὐτίκα· μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθεῖς
 ὄρση ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.

ὣς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 δαιμόνι', οὖρον ὄρα, ἄμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς
 σὺμ πάνθ' ὅπλα λαβών· ὅδε δ' αὖτ' ἀνδρεσσι με-
 λήσει.

ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἢ ὃ γε Κύπρον
 ἢ ἐς Ὑπερβορέους ἢ ἐκαστέρῳ· ἐς δὲ τελευτήν
 ἐκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα
 οὓς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.

ὣς εἰπὼν ἰσθήν τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηός.
 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα
 καττάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα.
 οἶνος μὲν πρῶτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
 ἠδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὦρνυτο δ' ὁδμή

ἄμβροσι· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
 αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
 ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
 βότρυες· ἄμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἰλίσσετο κισσός,
 ἄνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
 πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες,
 νῆ' ἤδη τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
 γῆ πελάειν· ὃ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἐνδοθι νηὸς
 δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν, ἐν δ' ἄρα
 μέσση

ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων·
 ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα· λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρου
 δεινὸν ὑπόδρα ἰδών· οἱ δ' εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν,
 ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα
 ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὃ δ' ἑξαπίνης ἐπορούσας
 ἄρχὸν ἔλ', οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες
 πάντες ὁμῶς πήδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα διαν,
 δελφῖνες δ' ἐγένοντο· κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
 ἔσχεθε καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον εἶπέ τε μῦθον·

Θάρσει, διε κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
 Καδμηῖς Σεμέλη Διὸς ἐν φιλότῃτι μιγεῖσα.

Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστι
 σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμηῆσαι ἀοιδήν.

LXV.

The Potter's Oven.

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν, αἰείσω, ὦ κεραμῆες·
 δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου,
 εὖ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα,
 φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
 πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυιαῖς,
 ἣν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε,
 συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας,
 Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἀσβετον ἠδὲ Σα-
 βάκτην

Ωμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζει.
 κέρθε πυραίθουσαν καὶ δώματα, σὺν δὲ κάμιнос
 πᾶσα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων.
 ὥς γνάθος ἱππεΐη βρύκει, βρύκοι δὲ κάμιнос,
 πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμῆια λεπτὰ ποιοῦσα.
 δεῦρο καὶ Ἡελίου θυγάτηρ, πολυφάρμακε Κίρκη,
 ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ ἔργα.
 δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
 οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπόλονται·
 τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμιнос,
 αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὀρώατο ἔργα πονηρά·
 γηθήσω δ' ὀρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
 ὃς δὲ χ' ὑπερκύψῃ, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
 φλεχθείη, ὥς πᾶντες ἐπίσταιντ' αἴσιμα ῥέζειν.

LXVI.

Battle of the Frogs and Mice.

ΚΝΗΜΙΔΑΣ μὲν πρῶτον ἐφήρμωσαν εἰς δύο
μοίρας

ῥήξαντες κυάμους χλωρούς, κνήμας δ' ἐκάλυπτον,
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφῆων ἀπὸ βυρσῶν,
οὓς γαλέην δείραντες ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἄσπις δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νυ λόγχῃ
εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκειον ἔργον Ἄρηος·
ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις ἐρεβίνθου.

Οἴτω μὲν μύες ἦσαν ἐν ὅπλοις· ὥς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, ἐς δ' ἓνα χῶρον
ἐλθόντες βουλήν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἡ στάσις, ἡ τίς ὁ
θυμός,

κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων ῥάβδον μετὰ χερσίν,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος,
ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε τοῖα·

ὦ βάτραχοι, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
εἰπεῖν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὄνπερ ἔπεφνεν
ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάασθε.

* * * * *

Ὡς εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.

φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἕας ἀμφέκαλυσαν
 θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτλων,
 φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν
 ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἐκάστῳ μακρὸς ἀρήρει,
 καὶ κέρα κοχλιδίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθης ὑψηλῇσι
 σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔμπληντο ἕκαστος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 καὶ πολέμου πληθὺν δείξας κράτερούς τε μαχητὰς
 πολλοὺς καὶ μεγάλους ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἢ Γιγάντων,
 ἠδὲ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ
 ἢ μυσὶν ἀθανάτων; καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν.

“ὦ θύγατερ, μυσὶν ἢ ῥα, βοηθήσουσα πορεύσῃ;
 καὶ γάρ σου κατὰ νηδὺν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 κνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασι παντοδάποισι.”

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πω ποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 ἐλθοίην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἶνεκ' ἐλαίου.
 τοῦτο δὲ μου λῆν ἔδακε φρένας, οἷά μ' ἔρεξαν·
 πέπλον μου κατέτρωξαν δὲν ἐξύφηνά καμοῦσα
 ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 καὶ τρώγλας ἐτέλεσσαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη.
 καὶ πράσσει με τόκον· τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.
 χρησαμένη γὰρ ὕφανα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶην

ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
ὑπνου δευομένην οὐκ εἶασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄυπνος κατεκείμεν,
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα, θεοί, τούτοισιν ἀρήγειν,
μή νύ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι·
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίον ἔλθοι·
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὀρῶντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτ' ἐπεπείθοντο θεοὶ ἅλλοι,
πάντες ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
δεινὸν ἐσάλπιγξαν πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

v. 123-203.

BOOK II.

ELEGIAC, IAMBIC, AND LYRIC POETRY.

CALLINUS.

LXVII.

MΕΧΡΙΣ τεῦ κατάκεισθε ; κότ' ἄλκιμον ἔξετε
θυμόν,

ὦ νέοι ; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὥδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἦσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

• • • • •

καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε' ἔσσεται, ὁππότε κεν δῇ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔσας. τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.

πολλάκι δηϊοτῆτα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 ἔργεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ·
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 θιήσκοντος· ζῶων δ' ἄξιος ἡμιθέων
 ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μούνος ἐών.

ARCHILOCHUS.

LXVIII.

Relictâ non bene parmulâ.

ΑΣΠΙΔΙ μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ
 θάμνῳ
 ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
 αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἱκείνη
 ἔρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίῳ.

LXIX.

ΚΗΔΕΑ μὲν στονόεντα, Περικλέες, οὔτε τις
 ἀστῶν
 μεμφόμενος θαλίσς τέρψεται οὐδὲ πόλις·
 τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἔκλυσεν, οἶδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνῃς ἔχομεν
 πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
 ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν

φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς
 ἡμέας
 ἱτράπεθ', αἱματόεν δ' ἔλκος ἀναστένομεν,
 ἱξαῦτις δ' ἐτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
 τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

LXX.

Οὐ μοι τὰ Γύγῳ τοῦ πολυχρύσου μέλει,
 οὐδ' εἰλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
 ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἱμῶν.

LXXI.

ΓΑΛΥΚ', ὄρα, βαθὺς γὰρ ἦδη κύμασιν ταρασ-
 σεται
 πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
 σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

LXXII.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμέ-
 νον,
 οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
 ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἶη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέος

LXXIII.

ΘΥΜΕ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
 ἄνα δ' ἔχειν, μένων δ' ἀλέξεν προσβαλὼν
 ἱναντίον

στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
 ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
 μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
 ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
 μὴ λήην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

LXXIV.

ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμο-
 τον,

οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
 ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
 ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους
 δέος.

ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κάπῑελπτα γίγνεται
 ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
 μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νορόν
 ἐν ἡλίῳ καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
 φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὄρος.

LXXV.

ΠΑΤΕΡ Λυκάμβρα, ποῖον ἐφράσω τότῃ;
 τίς σὰς παρήειρε φρένας;

ἄς τὸ πρὶν ἠρήρεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
 ἀστοῖσι φαίνεται γέλως.

TYRTAEUS.

LXXVI.

*On, ye brave,
Who rush to glory, or the grave !*

ΕΘΝΑΜΕΝΑΙ γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πε-
σόντα

δρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
ωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
ζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
αἰσὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ὅς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἵκηται
ησμοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῇ πενίῃ,
ὕνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
ἴσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.
οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένον οὐδεμί' ὥρη
γίνεται, οὐτ' αἰδῶς οὐτ' ὅπεις οὐτ' ἔλεος,
ἰ γῆς περὶ τῇσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παῖσιν
ἡσκῶμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
ναι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
δὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
μέγαν ποιῆσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
ἐξ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραίους·

αἰσχροὺν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἦδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολίων τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
 ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακύν.

* * * * *

ὅς δ' αὖτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὦλεσε θυμὸν
 ἄστνυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ γέροντες,
 ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' οὐ-
 τοῦ,

ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
 εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλῃ,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·

γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδὲ τις αὐτόν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτόν
 εἰκουσ' ἐκ χώρης οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πευράσθω θυμῷ, μὴ μεθειῖς πολέμου.

SIMONIDES OF AMORGOS.

LXXVII.

On Women.

ΧΩΡΙΣ γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
 τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὕδς τανύτριχος,
 τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
 ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί.
 αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
 ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

• • • • •

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἥ δὴ ἐν φρεσὶν νοεῖ·
 τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
 ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών.—
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῇσδε λωίων γυνή
 ἐν παῖσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.—
 τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οὔτ' ἄσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
 ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.

ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κάποθυμία
 ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
 ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
 ἔστηκε ἀπήμων, χάρμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
 βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
 ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτῃ γυνή
 ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

* * * *

Τὴν δ' ἵππος ἀβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
 ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
 κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
 ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
 οὔτε πρὸς ἵπνον, ἀσβόλην ἀλευμένη,
 ἴζοιτ'· ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
 λούται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ρύπον
 δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
 αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
 βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτῃ γυνή
 ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἣν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾗ,
 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

* * * *

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβῶν
 κείνη γὰρ οἷον μῶμος οὐ προσιζάνει·
 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κάπαίξεται βίος·
 φίλῃ δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,

τεκούσα καλὸν κούνομάκλυτον γένος·
 κάριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
 πάσῃσι, θεΐῃ δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἤδεται καθημένη,
 ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
 τοίας γυναικας ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

MIMNERMUS.

LXXVIII.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσεῖς Ἀφρο-
 δίτης;

τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδίῃ φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνη·
 ἔσθ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἀρπαλέα
 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξὶν·
 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

LXXIX.

ΗΜΕΙΣ δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὦρον
 ἔαρος, ὅτ' αἰψ' αὐγῆς αὖξεται ἡελίου,
 τοῖς ἱκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν

οὗτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
 ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
 ἢ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδνεται ἥελιος·
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίος·
 πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
 ἰμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδοι.

SOLON.

LXXX.

Salamis.

ΑΥΤΟΣ κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
 κόσμον ἐπέων ψῶδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.—
 Εἶπεν δὴ τότε· ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
 ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
 αἶψα γὰρ ἂν φά-ις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.—
 Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἱμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

LXXXI.

Reflections on his State Reforms.

Η ΜΕΤΕΡΑ δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐ ποτ' ὀλεῖται
αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος ὄβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίῃ χειῖρας ὑπερθεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἄστοι βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
ὧμον θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
ἔβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.—
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκύστω,
αὐλαιοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορεν, εὖρε δὲ πάντως.
εἰ καὶ τις φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμῳ.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὥς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομίη παρέχει,
εὐνομίῃ δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ἔβριν ἀμαυροῖ,
αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραῦνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,

παύει δ' ἀργαλῆς ἐριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ'
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

* * * * *

Δῆμψ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσπον ἐ
τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν οὐτ' ἐπορεξάμενος·
οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγῆ
καὶ τοῖς ἐφρασύμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερόν σάκος ἀμφοτέρω
νικᾶν δ' οὐκ εἶασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

LXXVII.

On the same subject.

ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΟΙΗ ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρι
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
ὄρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτετον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐδίκως,
ἄλλον διαπαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ἔπο
χρησμόν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκίτ' Ἀττικῆς
ἰέντας, ὥς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικία
ἔχοντας, ἥδη δισπότας τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔριξα καὶ διήνυσ' ὥς ὑπὲρσχόμεν.

θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε καὶ ἀγαθῷ
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὥς ἐγὼ λαβὼν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ
 οὐτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὐτ' ἐπαΐσατο, •
 πρὶν ἂν ταραξας πῖαρ ἐξέλη γάλα.

LXXXIII.

Reflections on his own Affairs.

MΝΗΜΟΣΥΝΗΣ καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ
 τέκνα,

Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῃς
 ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάν-
 των

ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθῇν.
 εἶναι δὲ γλυκὴν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πνυθμένος εἰς κορυφήν·
 ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερῇ δὲ τελευτᾷ·

οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν
 ἡρινός, δς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
 δρώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἰπὺν ἰκάνει
 οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
 καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
 τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστω,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος·
 αἰεὶ δ' οὐ ἐλέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
 θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγῃ
 αὐτοῖ, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχῃ,
 ἤλυθε πάντως αὖθις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ὧν ὀπίσω.

HIPPONAX.

LXXIV.

Ο ΜΕΝ γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
 θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
 δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
 κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρή σκάπτειν
 πέτρας ὀρείας, σῖκα μέτρια τρώγων,
 καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

Λ ΑΒΕΤΕ μου θαίματια, κόψω Βουπάλου τί
 ὀφθαλμόν
 ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κούχ ἀμαρτάνω κόπτων.

PHOCYLIDES.

LXXXV.

ΚΑΙ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν,
ὅς δ' οὐ·

πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

THEOGNIS.

LXXXVI.

ΣΟΙ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα
πόντον

πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
ᾄσονται· καὶ ὅταν ὄνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἀίδαο δόμους,
οὐδὲ τότε· οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἡδ' ἀνὰ
νῆσους,

ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·

πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδῇ
 ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾗ γῆ τε καὶ ἡέλιος·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

LXXXVII.

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ
 πρὶν
 ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρεην φιλίην.
 ἔρρε, θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν δς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

LXXXVIII.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ᾗδειν,
 οὐκ ἂν ἀνιψήμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
 νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
 οὔνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἡ μάλα τις χαλεπῶς
 σῴζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,

φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
 δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κύμα πίῃ.
 ταῦτά μοι ἤνιχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γινώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ᾗ.

LXXIX.

Οἱ μοι ἀναλκίης ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὤλωλεν,
 Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
 ὥς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς δλέσειε γένος.

XC.

ΑΡΓΑΛΕΩΣ μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος.
 οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
 γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
 ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

XCI.

ΟΡΝΙΘΟΣ φωνήν, Πολυπαῖδη, ὅξυ βοώσης
 ἤκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
 ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
 οὐδὲ μοι ἡμίονοι κύφων' ἔλκουσιν ἀρότρου,
 τῆς ἀειμνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

SIMONIDES OF CEOS.

XCII.

ΟΥΔΕΝ ἔν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεῖ·
 ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·
 οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν
 παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
 στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω,
 ἀνδρῶν ἢ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
 οὐδ' ὑγιῆς ὅταν ᾗ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
 νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
 ὥς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

XCIII.

ΤΟΝ τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν
 κατὰ Μήδων,
 τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

XCIV.

ΩΞΕΙΝ', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῷδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

XCv.

ΠΟΛΛΑ πιών καὶ πολλὰ φαγών καὶ πολλὰ κάκ'
εἰπών
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

XCvI.

ΕΞ οὐ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν,
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδενὶ πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἶδε γάρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγῃ
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ, κράτει πολέμου.

XCvII.

ΑΝΔΡΟΣ ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ'
ἑαυτοῦ
Ἴππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις·
ἦ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

AEOLIAN SCHOOL.

ALCAEUS.

XCVIII.

- **Μ**ΑΡΜΑΙΡΕΙ δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πί
 ἄρῃ κεκόσμηται στέγα
 λάμπραισιν κυνίασι, καττᾶν λεῦκοι κατύπερ
 πιοι λόφοι
 νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα, χάλ
 πασσάλοις
 κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἃ
 ἰσχύρω βέλευς,
 θώρακές τε νέοι λίνω κοῦλαί τε κατ' ἄσπιδες,
 μεναι·
 παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα π
 καὶ κυπάττιδες·
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρῶτιστ' ὑπὸ ἔρ
 ἔσταμεν τόδε.

XCIX.

ΑΣΥΝΕΤΗΜΙ τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νᾶι φορήμεθα σὺν μελαίνῃ,
 χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῃ μάλα·

περ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπίδααν ἔχει,
λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαι κατ' αὐτοῖ·
χόλαισι δ' ἄγκυραι.

Ο.

ΡΕΙ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.

* * * *

κάββαλλε τὸν χεῖμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσῳ
μάλθακον ἀμφὶ . . . γνόφαλλον

SAPPHO.

CI.

Ode to Aphrodite.

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαιοσι μήτ' ὀνίαιοσι δάμνα,
πότνια, θῦμον
ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἵποτα κατέρωτα
τᾶς ἑμας αὐδῶς αἰόισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρῦσιον ἤλθες

Κ

ἄρμ' ὑποζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
 ὤκεες στρουῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνῳ αἶθε-
 ρος διὰ μέσσω.

αἰψα δ' ἐξίκοντο· τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσαις ἀθανάτῳ προσώπῳ,
 ἦρέ', ὅττι δηῦτε πέπονθα κῶττι
 δηῦτε κάλημι,

κῶττ' ἔμψ μάλιστα θέλω γένεσθαι
 μαινόλῃ θύμῳ· τίνα δηῦτε Πείθῳ
 μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
 Ψάπφ', ἀδικήεις;

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
 αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
 αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
 κῶνκ ἐθέλοισα.

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
 θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσσο.

CII.

Ille mi par esse Deo videtur—

ΦΑΙΝΕΤΑΙ μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν ὦνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει, καὶ πλασίον ἄδν φωνεύ-
 σας ὑπακούει

καὶ γελαίσας ἱμερόεν, τό μοι μάν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν
 ὥς γὰρ εὖιδον βροχέως σε, φώνας
 οὐδὲν ἔτ' εἴκει·
 ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
 αὐτῖκα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
 ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
 βεισι δ' ἄκουαι.
 ἀ δέ μ' ἴδρως κακχέεται, τρόμος δὲ
 πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
 φαίνομαι ἄλλα.

CIII.

To a Rich but Vulgar Woman.

ΚΑΤΘΑΝΟΙΣΑ δὲ κείσεται, οὐδέ ποτα μναμοσύνα |
 σέθεν
 ἴσπετ' οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρό-
 δων

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν 'Αἶδα δόμοις
 φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

CIV.

Fragments of Epithalamia.

ΟΙΟΝ τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ'
 ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μο
 πηες,
 οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκε

Οἶαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὖρεσι ποίμενες ἄν
 πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δέ τε πόρφυρι
 ἄνθος—

Ἔσπερε, πάντα φέρεις, ὅσα φαίνολις ἐσκέι
 αὖτως.

CV.

Epitaph.

ΤΙΜΑΔΟΣ ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο
 σαν

δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
 ἥς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθαῖσι σιδάρῳ
 ἄλικες ἡμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

ERINNA.

CVI.

On her friend Baucis.

NΥΜΦΑΣ Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ πα-
 ρέρπων
 στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις 'Αἶδᾶ·
 "Βάσκανος ἔσς', 'Αἶδα·" τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ'
 ὀρῶντι
 ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὥς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' αἷς ἄγεν ἦδετο πεύκαις,
 ταῖς δ' ἐπὶ καδεστάς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
 καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδᾶν
 ἰς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθρημόσαο.

ANACREON.

CVII.

ΣΦΑΙΡΗ δηῦτέ με πορφυρέῃ
 βάλλων χρυσοκόμης Ἔρωσ
 νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
 συμπαίζειν προκαλεῖται·
 ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
 Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
 πρὸς δ' ἄλλοι' τινὰ χάσκει.

CVIII.

ΠΟΛΙΟΙ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, γηράλεοι δ'
ὀδόντες.

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λείπεται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.
Ἄϊδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλήη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

CIX.

ΠΩΛΞ Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπ-
ουσα

νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινδὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παί-
ζεις·

δεξιὸν γὰρ ἵπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

CX.

ΑΒΔΗΡΩΝ προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

BOOK III.

CHORAL LYRIC POETRY.

ALCMAN.

CXI.

Parthenia.

ΟΥ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρνυες ἱμερόφωνοι,
γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος
εἶην,

ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

CXII.

Night.

ΕΥΔΟΥΣΙΝ δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονές τε καὶ χαράδραι,
φύλλα θ' ἐρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γυῖα,
θῆρες ὄρεσκινοὶ τε καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἀλός·
εὐδουσιν δ' οἰώνων
φῦλα τανυπτερύγων.

STESICHORUS OF HIMERA.

CXIII.

Helios.

ΑΕΛΙΟΣ δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἑσκατέβαινεν
 χρύσειον, ὄφρα δι' Ὀκεανοῖο περάσας
 ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἑρεμνᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλου
 ὃ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
 δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πάϊς Διός.

ARION OF METHYMNA.

CXIV.

Ode to Poseidon.

ΥΨΙΣΤΕ θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
 γαιάοχ' ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν·
 βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί
 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
 κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
 φριζαύχενες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα

κουρᾶν Νηρείδων θεᾶν,
 δς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
 οἱ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν
 ἀκτᾶν ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,
 ἄλοκα Νηρέας πλακός
 τίμνοντες, ἀστιβῇ πόρον, φῶτες δόλιοι
 ὥς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεῶς
 εἰς οἶδμ' ἀλιπόρφύρου λίμνας ἔριψαν.

IBYCUS OF RHEGIUM.

ΟΧΥ.

ΗΡΠΙ μὲν αἶ τε Κυδώνιαι
 μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
 ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
 τῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἴνανθίδες
 αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
 οἴναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος
 οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
 Θρηίκιος βορέας,
 ᾄσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλείαις μανίαισιν ἐρεμνὸς
 ἀθαμβῆς
 ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει
 ἡμετέρας φρένας.

SIMONIDES OF CEOS.

CXVI.

On those who fell at Thermopylae.

ΤΩΝ ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἴκτος
 ἔπαινος
 ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὐτ' εὐρώς
 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.
 ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Αἰωνίδα
 ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπῶς
 κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

CXVII.

Danae.

ΟΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ
 ἄνεμος τέ μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα
 δείματι ἤριπεν, οὐτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἄμφι τε Περσεΐ βίλλε φίλαν χέρα,
 εἶπέ τ'· ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον·
 σὺ δ' ἄωτεῖς, γαλαθηνῶ τ' ἥτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεί
 δούρατι χαλκεογόμφῳ,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ σταλείς·
 ἄλμαν δ' ὑπερθε τεᾶν κόμᾶν βαθειᾶν

παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
 οὐδ' ἀνέμου φθόγγον,
 πορφυρέα κείμενος ἐν χλανίδι, καλὸν πρόσωπον.
 Εἰ δὲ τοὶ δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
 καὶ κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὔας.
 κέλομαι δ', εὐδε βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος,
 εὐδέτω δ' ἄμετρον κακόν·
 μεταιβολία δὲ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
 ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος
 εὐχομαι, νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

CXVIII.

Virtue.

ΕΣΤΙ τις λόγος
 τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις,
 νῦν δὲ μιν θοὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν.
 οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
 ᾧ μὴ δακέθυμος ἰδρῶς
 ἐνδοθεν μόλη, ἵκηταί τ' ἐς ἄκρον
 ἀνδρείας.

BACCHYLIDES OF CEOS.

CXIX.

Praise of Wine.

ΓΛΥΚΕΪ ἀνάγκα
 σενομένα κυλίκων θάλησησι θυμόν,
 Κύπριδος δ' ἐλπίς διαιθύσσει φρένας

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
 ἀνδράσι δ' ὑψοτάτῳ πέμπει μερίμνας·
 αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσιν δοκεῖ.

χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἴκοι,
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα καρπὸν
 νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
 πλοῦτον ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

CXX.

Praise of Peace.

ΤΙΚΤΕΙ δὲ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλη
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσω ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεσθαι βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
 γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
 ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἵστοι πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώι
 χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
 ἄμὸν δὲ θάλπει κέαρ.
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοὶ θ'
 ὕμνοι φλέγονται.

PINDAR.

CXCI.

The Future Life.

Ο ΜΑΝ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει
 τῶν τε καὶ τῶν
 καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,
 ἀστήρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δὲ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὖτις ἀπάλαμνοι φρενες
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ
 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρῇ
 λόγον φράσαις ἀνάγκῃ.
 ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεί,
 ἴσαις θ' ἀμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
 ἴσλοὶ δέκονται βίοτον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν
 χερὸς ἀκμῇ
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ
 κενὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους
 θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται·
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.
 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἑστρίς
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
 ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τυρσὺν
 ἐνθα μακάρων
 νᾶσος ὠκεανίδες

αὔραι περιπνέουσιν, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ
δ' ἄλλα φέρβει,

ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλᾶς
βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος,
ὃν πατὴρ ἔχει παῖς ὁ Γᾶς ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ἀπάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

ὃς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
ἄμαχον ἀστραβῇ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος
ὠκέα βέλη

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων
χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ μαθόντες δὲ
λάβροι

παγγλωσσία, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρούετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Olymp. II. V. 53-88.

СХХП.

Iatius.

Α ΔΕ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας

πραῦμητίν τ' Ἑλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·
 ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς
 Ἰαμος

ἔς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
 δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
 ἰῶ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
 πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας
 ἐν οἴκῳ

εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι. Φοίβου γὰρ αὐτὸν
 φᾶ γεγάκειν
 πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθο-
 νίοις

ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
 ὥς ἄρα μάννυε· τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι
 οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγεναμένον. ἀλλὰ
 κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατία τ' ἐν ἀπειράτῳ,
 ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμέ-
 νος ἄβρδον

σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ
 σύμπαντι μάτῃρ
 τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον· τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστε
 φάνοιο λάβεν

καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῶ μέσσω καταβὰς ἐκάλεσσε
 Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
 δν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
 σκοπόν,

αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ,

νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἄρτιεπῆς
πατρία ὅσσα, μετᾱλλασέν τε νιν· Ὅρσο, τέκι
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ὀπισθ
Olymp. VI. V. 3!

CXXIII.

Invocation of the Lyre.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκά
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾱς ἀκούει μὲν
σις, ἀγλαΐας ἀρχά,
πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν,
ἀγησιχόρων ὁπότεαν προοιμίῳ ἀμβολὰς τεύχη
ἐλελιζόμενα.
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός. εὔδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετό·
ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλά
ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἀδὺ κλαΐστρον, κατέχει
ὃ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰώρει, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης,
χεῖαν ἄνευθε λιπὼν
ἐγχείων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀ
τε Λατοῖδα σοφία βαθυκόλπων τε Μοι

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Περίδων αἰόντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαι-
μάκετον,

ὃς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει,

νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετεες χιόνος ὀξείας τιθήνα·
τᾷς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προ-
χέοντι ῥόον καπνοῦ

αἰθων· ἄλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ.

κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοῦς ἔρπετον
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προ-
σιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,
οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεταί κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἔπαν νῶτον πο-
τικεκλιμένον κεντεῖ.

Pyth. 1. v. 1-28.

CXXIV.

Admonitions addressed to Hiero.

ΚΑΙΡΟΝ εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συν
 σαις
 ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων, ἃ
 γὰρ κόρος ἀμβλύνει
 αἰανῆς ταχείας ἑλπίδας·
 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλι
 ἐσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλά. νῶμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατι
 ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶ
 εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρετ
 παρ σέθεν· πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυ
 ἀμφοτέροις πιστοί.
 εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
 εἵπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεΐαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κ
 λίαν δαπάναις·
 ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
 ἰστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, ἔϋτραπ
 κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὐχημα
 οἶον ἀποικομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
 καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς· οὐ φθίνει Κροίσου φ
 φρων ἀρετά.
 τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῆν καντῆρα νηλέα νόον
 ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις,

ἰ φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
 ἐν παίδων δάροισι δέκονται.
 ἰθεὺν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευ-
 τέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
 κύρση, καὶ ἔλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται.
 v. 81-100.

CXXV.

The Argonauts.

ΜΠΕ δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς
 ἐπ' ἄτρυτον πόνον
 Ἑχίονα, κεχλάδοντας ἥβῃ, τὸν δ' Ἑρυτον.
 ταχέως δ'
 ἐγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν·
 ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασι-
 λεὺς ἀνέμων
 Ἰάλαίην τε πατήρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν
 ἐφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
 ταμπειθῇ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν
 Ἥρα
 ῥγοῦς, μή τινα λειπόμενον
 νδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ',
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
 ον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι
 σὺν ἄλλοις.
 ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

λέξατο πάντας ἐπαινῆσαις Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ
 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλον
 κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

χρυσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν
 ἄρχος ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέρανον
 Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
 κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ
 πόντου κελεύθους

ἄματά τ' εὖφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
 ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον
 φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπαῖς ἀπο-
 ρηγνύμεναι.

ἀμπνοᾶν δ' ἤρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν
 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς
 ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἑλ-
 πίδας·

εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.

* * * * *

Ἄλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον
 σκίμψατο

καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιο-
 μένοιο πυρός,

χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
 τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλα πέλασσε μούνοσ. ὀρθὰς δ' αὖ
 λακας ἐντανύσαις

ἤλαυν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον
 γᾶς. ἔειπεν δ' ὦδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,

ὅστις ἄρχει ναός, ἔμοι τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὰν
 ἀγέσθω,
 κῶας αἰγλαῖεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
 ὣς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις Ἰάσων εἶμα
 θεῶ πῖσυνος
 εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου
 ξείνας ἐφετμαῖς.
 σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκας
 ἵντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυῇ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνασ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
 μέτρον. ἴυξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
 δύνασιν Διήτας ἀγασθείς.

Pyth. IV. v. 178-202 ; 224-238.

ΟΧΧVI.

Dithyrambic Fragment.

ΙΔΕΤ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
 ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οἷτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν·
 ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων
 τὰν ἑαρίδρεπτον λοιβάν, Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαίῃ
 ἴδετε πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰν δεύτερον
 ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
 τὸν Βρόμιον, τὸν Ἑριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν.
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν

γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.

Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
φοινικοεάνων ὁπότ' οἰχθέντος Ὠρεῖν θαλάμ
εὐοδμον ἐπαίωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεια.
τότε βάλλεται,
τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἔραται
ἱὼν φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

СХХVII.

On an Eclipse of the Sun.

ΑΚΤΙΣ Ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσω, ἐμῶν
τερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἡμέρᾳ κλεπτόμενον,
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν
ποταίνιον ἀνδράσιν· ἐνσωπίας ὁδὸν
λίπεις, σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλᾶν τι νεώτερον ἢ πάρος.
ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵππους τε θοὰς ἱκετεύω,
ἀπήμον' ἐς οἴμόν τινα τράποιο θήβαις, ὧ πότνια,
κοινον τέρας.
πολέμου δ' εἰ σῶμα φέρεις τινὸς, ἢ
καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,

ἡ παγετὸν χθονός, ἡ νότιον θέρος
 ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἡ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος
 ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι
 πάντων μέτα πείσομαι.

CXXVIII.

Fragment from the Dirges.

ΤΟΙΣΙ λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε
 νύκτα κάτω

φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσεῖσι καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὐαν-
 θῆς ἅπας τέθαλεν ὄλβος·

ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
 αἰεὶ θύα μινύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν
 ἐπὶ βωμοῖς.

TIMOCREON OF RHODES.

CXXIX.

Invective against Themistocles.

Α ΔΔ' εἰ τύγε Πausανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιπ-
 πον αἰνέεις
 ἢ τύγε Λευτυχίδαν, ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω

ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
 ἐλθεῖν ἕνα λῶστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λ
 ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, δς Τιμοκρέοντα
 ξεῖνον ἰόντ' ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεῖς οὐ
 τᾶγεν
 ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον, λαβὼν δέ
 τρὶ' ἀργύρου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
 τοὺς μὲν κατὰ γων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, το
 καίνων,
 ἀργυρίων ὑπόπλεως·
 Ἴσθμοῖ δὲ πανδόκευε γλοιῶς ψυχρὰ κρέα παρέ;
 οἱ δ' ἥσθιον κηϋχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέους
 σθαι.

SKOLIA.

cxxx.

Wealth.

ΩΦΕΛΕΝ σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῆ μή
 ἐν θαλάσῃ μήτ' ἐν ἡπείρῃ φανῆμεν
 ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα. διὰ σέ γε
 πάντ' ἐστ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

CXXXI.

Health.

ΥΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον

βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύννοικος εἶης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ
πόθων,

οὐς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων
ἀμπνοᾷ πέφανται,

μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τίθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
σέθεν δὲ χωρὶς οὐτις εὐδαίμων ἔφυ.

ARIPHON OF SICYON.

CXXXII.

I'll wreathe my sword in myrtle bough.

ΕΝ μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὗ τί που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδῶκης Ἀχιλεύς,
Τυδείδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

CALLISTRATU

CXXIII.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφῳ φρενί.

CXXIV.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορό
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένῃ νόον.

CXXXV.

The Soldier's Wealth.

ΕΣΤΙ μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισῆϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἄρῳ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἄδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ·
τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισῆϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἄμὸν
προσκυνεῦντί με δεσπότην
καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντες.

HYBRIAS THE CRETAN.

CXXXVI.

ΑΛΕΙ μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιπτακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

CXXXVII.

The Song of the Swallow.

ΗΛΘ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.—

παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον
καὶ πύρνα χελιδῶν
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται· πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἔασομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοῦπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μιν οἴσομεν·
ἀν δὲ φέργς τι,
μέγα δὴ τι φέροιο.
ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

BOOK IV.

T H E D R A M A.

TRAGIC POETS.

AESCHYLUS.

CXXVIII.

Prometheus Bound.

Ω ΔΙΟΣ αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἷαίς αἰκίαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῇ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξηϋρ' ἐπ' ἔμοι
δεσμὸν ἀεικῇ.

φεῦ φεῦ· τὸ παρόν, τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῇ ποτε μόχθων
 χρή τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.
 καίτοι τί φημι; πάντα προῦξεπίσταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
 πῆμ' οὐδέν ἥξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρή
 αἴσαν φέρειν ὡς ῥᾶστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
 τὸ τῆς Ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
 ἀλλ' οὔτε σιγαῖν οὔτε μὴ σιγαῖν τύχας
 οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα
 πορῶν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας·
 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
 πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
 τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
 ὑπαίθριος δεσμοῖς πεπασσαλευμένος.

ᾶ ᾶ, ἔα ἔα.

τίς ἀχώ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής,
 θεόσυτος, ἥ βρότειος, ἥ κεκραμένη;
 ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον
 πόνων ἐμῶν θεωρός, ἥ τί δὴ θέλων;
 ὀρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,
 τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὑπόσοι
 τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσιν,
 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
 πέλας οἰωνῶν; αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς

πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

88-127.

CSXXIX.

Prometheus. Hermes. Chorus.

P. Εἰδοτὶ τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
 ὃδ' ἐθύωξεν· πάσχειν δὲ κακῶς
 ἰχθρὸν ὑπ' ἰχθρῶν οὐδὲν ἀεικές.
 πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθήρ δ'
 ἱεριθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ τ'
 ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
 αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
 κύμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
 ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
 ἄστρον διόδους· ἔς τε κελαινὸν
 Τάρταρον ἄρδην ῥίψει δέμας
 τοῦμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις·
 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

P. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 βουλευματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν
 ἢ τοῦδε τύχη, τί χαλᾷ μανιῶν;
 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
 ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε τόπων
 μετὰ ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θεῶς,
 μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ
 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ'
 ὅτι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που
 τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
 μετὰ τοῦδ' ὅτι χρή πάσχειν ἐθέλω
 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.
 κούκ ἔστι νόσος

τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μάλλον.

ΕΡ. ἄλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω·
 μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
 μέμψησθε τύχην, μηδὲ ποτ' εἴπηθ'
 ὥς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόδοπτον
 πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
 ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ
 κούκ ἐξαιφνης οὐδὲ λαθραίως
 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
 ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κούκ ἔτι μύθῳ
 χθῶν σεσάλευται·
 βρυχία δ' ἡχὼ παραμυκᾶται
 βροντῆς, ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι
 στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
 εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
 πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα
 στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
 ξυντετάρακται δ' αἰθήρ πόντῳ.
 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
 τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.

ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἱσορᾶς μ' ὥς ἔδουκα πάσχω.

1061-1114.

OXL.

The Battle of Salamis.

ΕΠΕΙ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
παῖσαν κατίσχε γαῖαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἡχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πύρα
μολπηδὸν ἠύφήμησεν, ὄρθιον δ' ἄμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἡχώ· φόβος δὲ παῖσι βαρβάροις παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὥς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἑλληνας τότε,
ἀλλ' εἰς μάχην ὀρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἐπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτον κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ παῖς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν, ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη,
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών,

M

καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ρόθον
 ὑπηντίαζε, κούκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηϊ χαλκῆρη στόλον
 ἔπαισεν. ἤρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικῇ
 ναῦς, κάποθραύει πάντα Φοινίσσης νεῶς
 κόρυμβ'· ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
 τά πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
 ἀντεῖχεν· ὥς δὲ πληθος ἐν στενῷ νεῶν
 ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὐτις ἀλλήλοις παρῆν,
 αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
 παίοντ' ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
 Ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
 κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
 σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
 ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν.
 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθουν.
 φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
 ὅσαι περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
 τοὶ δ', ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον,
 ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασιν τ' ἐρειπίων
 ἔπαιον, ἐρράχιζον· οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
 κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἰῖλα,
 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
 κακῶν δὲ πληθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
 στιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι·
 εὐ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδ' αὖτ' ἡμέρᾳ μιᾷ
 πληθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

Persae, 388-434.

CXLI.

Evocation by Atossa of the Ghost of Darius.

ΦΙΛΟΙ, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὥς ὅταν κλύδων
 κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναί
 τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
 ἔμοι γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα
 ἐν ὁμασιν τάνταῖα φαίνεται θεῶν,
 βοᾷ δ' ἐν ὣσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος·
 τοῖα κακῶν ἑκπληξίς ἐκφοβεῖ φρένας.
 τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
 χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν ἐκ δόμων πάλιν
 ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμανεῖς χοᾶς
 φέρουσ', ἥπερ νεκροῖσι μελικτήρια,
 βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὖποτον γάλα,
 τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαῆς μέλι,
 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
 ὑκῆρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
 ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον
 ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
 ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
 ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τὸν τε δαίμονα

ΦΕΥ τοῦ ξυναλλάσσοντος
 δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσ
 ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὅμι
 κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κο
 ᾗτης ἄρουρα θάνατον ἔκκα
 ἥ γὰρ ξυνεισβάς πλοῖον εὐ
 ναύταισι θερμοῖς καὶ πανο
 ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύ
 ῃ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, ἰ
 ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμ
 ταύτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγ
 πληγεῖς θεοῦ μάστιγι παγα
 οὔτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκ
 σῶφρων, δίκαιος, ἀγαθός, ε
 μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι
 ἀνοσιόητοις ἀνιδρόσιν

ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Δοξίου.

The Seven against Thebes, 593-614.

CXLIII.

Iphigenia.

ΕΠΕΙ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν
μάντις ἔκλαγξεν, προφέρων
Ἀρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας
Ἄτρείδας
δάκρυ μὴ κατασχεῖν.—
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν·
“Βαρεῖα μὲν κήρ τὸ μὴ πιθέσθαι·
βαρεῖα δ', εἰ
τέκνον δαῖξω, δόμων ἄγαλμα,
μαίνων παρθενοσφάγοισιν
ρείθροις πατρώους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόναυς γένωμαι,
ξυμμαχίας ἀμαρτῶν;
παυσανέμου γὰρ θυσίας
ἰφθηνίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιόργως ἐπιθυμεῖν
θέμις·
εὐ γὰρ εἶη.”

ἔπει δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον,
φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν

ἄναγνον, ἀνίερρον, τόθεν

τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνων,—
βροτοῖς θρασύνει γὰρ αἰσχρομήτις
τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων,—
ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς
γυναικοποιῶν πολέμων ἄρωγάν,
καὶ προτέλεια ναῶν.

λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους
παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένοιόν τ'

ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.

φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν
δίκαν χιμαίρας ὑπερθε βωμοῦ
πέπλοισι περιπετῇ παντὶ θυμῷ
προνωπῇ λαβεῖν ἀέρδην, στόματός
τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν

φθόγγον ἀραῖον οἴκοις

βία χαλίνων τ' ἀναύδῳ μένει.

κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα,

ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων

ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτης,

πρέπουσά θ' ὥς ἐν γραφαῖς, προσεννέ

θέλουσ'· ἔπει πολλάκις

πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους

ἔμελψεν, ἀγνῶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πα

φίλου τριτόσπονδον εὐποτμον

παιῶνα φίλως ἐτίμα.

τὰ δ' ἐνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω·

τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.

Agamemnon, 191-240.

ΟΧΛΙΥ.

Helen.

ΛΙΠΟΥΣΑ δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας
 κλόνους τε καὶ λογχίμους ναυβάτας ὀπ-
 λισμοῦς,
 ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν,
 βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν,
 ἄτλητα τλαῖσα· πολλὰ δ' ἔστενον
 τὸδ' ἐννέποντες δόμων προφήται.
 “Ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι,
 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλόνορες.
 πάρεστι σῖγ', αἰτιμος ἄλλ' ἀλοίδορος,
 ἄλγιστ' ἀφειμέναν ἰδών.
 πόθῳ δ' ὑπερποντίας
 φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν·
 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
 ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
 ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαι. ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
 ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες
 πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.
 υἷαται γάρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὀρᾶν.
 παραλλάξασα διὰ χερῶν

βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
 πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις.”
 τὰ μὲν κατ’ οἴκους ἐφ’ ἐστίας ἄχη
 τὰδ’ ἐστί, καὶ τῶνδ’ ὑπερβατώτερα.
 τὸ πᾶν δ’ ἀπ’ αἴας Ἑλλάδος ξυνορμένοι
 πένθεια τλησικάρδιος
 δόμων ἐκάστου πρέπει.
 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἡπαρ
 οὗς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
 οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται.
 ὁ χρυσαμοιβὸς δ’ Ἄρης σωμάτων.
 καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός,
 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
 φίλοισι πέμπει βαρὺ
 ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀντ-
 ήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτου.

393-430 -

OXLV.

The Shipwreck.

ΠΩΣ κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίζω λέγων
 χειμῶν’ Ἀχαιοῖς οὐκ ἀμήνιτον θεῶν;
 ξυνώμοσαν γὰρ, ὄντες ἐχθιστοὶ τὸ πρὶν,
 Πῦρ καὶ Θάλασσα, καὶ τὰ πίστ’ ἐδειξάτην
 φθείρουτε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.

ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά·
 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι θρήκiai πνοαι
 ἤρεικον· αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βία
 χειμῶνι, τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
 ῥέχοντ' ἄφαντοι ποιμένος κακοῦ στρόβυ.
 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος
 ὀρώμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,
 ἦτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ ἔξητίσατο,
 θεός τις οὐκ ἄνθρωπος οἶακος θιγῶν.
 Τύχη δὲ σωτήρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο,
 ὥς μήτ' ἐν ὄρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιέων χθόνα.
 ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες
 λευκὸν κατ' ἡμαρ οὐ πεποιθότες τύχῃ
 ἰβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος
 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.

631-653.

CXLVI.

Cassandra.

ΠΑΠΑΙ· οἶον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.
 ὁτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλων· οἱ ἐγώ, ἐγώ.
 αἶτη δίπους λέαινα, συγκοιμωμένη
 λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,

κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὥς δὲ φάρμακον
 τεύχουσα κάμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ
 ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον
 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε
 καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρυρ στέφη;
 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· ἄγ' ὦδ' ἅμ' ἔψομαι.
 ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
 ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
 χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με
 κἂν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
 φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως μάτην.
 καλουμένη δὲ φοιτάς, ὥς ἀγύρτρια,
 πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνῆς ἠνεσχόμην.
 καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,
 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
 βωμοῦ πατρώου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει,
 θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι.
 οὐ μὲν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
 ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
 μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
 κάτεισιν, ἅτας τὰς οὖε θριγκώσων φίλοις·
 ὁμώμοται γὰρ ὕρκος ἐκ θεῶν μέγας,
 ἄξιον νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὦδ' ἀναστένω;
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν

πράξασαν ὥς ἔπραξεν, οἳ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ὑπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει;
ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Ἄιδου πύλας οὐκ ἔγὼ προσεννέπω.
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὥς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀπορρυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

1227-1265.

CXLVII.

The Furies appear to Orestes.

- 1P. **A** Α. δμωαὶ γυναῖκες, αἶδε Γοργόνων δίκην
φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς ὑράκουσιν· οὐκ' ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
1O. τίνες σέ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φόβου, νικῶν πολὺ.
1P. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
σαφῶς γὰρ αἶδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
1O. ποταίνιον γὰρ αἱμά σοι χεροῖν ἔπι·
ἐκ τῶνδ' εἰς ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.
1P. ἄναξ Ἄπολλον, αἶδε πληθύουσι δῆ,
κάξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
1O. εἰς σοι καθαρμός. Λοξίου δὲ προσθιγῶν
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
1P. ὑμεῖς μὲν οὐχ ὀρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὀρῶ·
ἐλαύνομαι ὁδὸς, οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

Choroph. 1037-1051.

CXLVIII.

Athena invokes Blessings on Athens.

ΧΘ. ΤΙ οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;
 ΑΘ. ὅποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα
 καὶ ταῦτα γῆθεν, ἔκ τε ποντίας δρόσου,
 ἐξ οὐρανοῦ τε· κἀνέμων ἀήματα
 εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
 καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον
 ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
 καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
 τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
 στέργω γάρ, ἀνδρὸς φυτυποῖμενος δίκην,
 τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
 τοιαῦτα σοῦστι. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
 πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
 τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

Eumenides, 862-875.

CXLIX.

Fragment of a Speech of Aphrodite.

ΕΡΑ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,
 ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν.
 ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν
 ἔκυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς

μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον
 δειδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου
 τέλειός ἐστι. τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

Dinocrates.

CL.

Fragment of a Speech of Thetis.

Ο Δ' ἐνδατεῖται τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας
 νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίου,
 ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 παιᾶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ.
 ἐγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνη.
 ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν,
 αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν
 τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

SOPHOCLES.

CLI.

Ajax addresses his Child.

Α ΙΡ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ,
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνοι,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὤμοις αὐτόν ἐν νόμοις πατρὸς

δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος,
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἄν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ το λυπεῖσθαι μάθης.
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρός
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου ἑτράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τὰ νῦν
 τηλωπὸς οἶχνεϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμον· ἐμοῦς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρί τ', Ἐριβοία, λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰς αἰεί.
 καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήτε λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.

CLII.

His ambiguous Speech.

Α ΠΑΝΘ' ὁ μακρὸς ἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται
 οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.
 καγὼ γάρ, ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε,
 βαφῇ σίδηρος ὥς ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῇσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρά καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὕψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νυξ' Αἰδης τε σωζόντων κάτω.
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδα σέβειν
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα

τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος
 λύει πεδῆσας, οὐδ' αἰὲ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;

646-677.

CLIII.

Philoctetes deserted by the Greeks.

ΤΟΤ' ἄσμενον μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου,
 εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
 λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φῶτι δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρόν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
 σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,
 αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
 ποῖ ἐκδακρῦσαι, ποῖ ἀποιμῶξαι κακά;
 ὀρῶντα μὲν ναῦς, ἅς ἔχων ἐναυστόλουν
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον,
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
 εὕρισκον οὐδέν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.

ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,
 κᾶδε τι βαιᾶ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
 διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
 εἰλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα
 πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καὶ που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἱμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν οὐ παρῇν,
 ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' αἰεί.

Philoct. 271-297.

CLIV.

He entreats to be taken Home.

ΠΡΟΣ νύν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
 πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπης μ' οὔτω μόνον,
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷοις ὀρᾶς
 ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἄλλ' ἐν παρέργῳ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
 ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γεναίοισί τοι
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλείες.
 σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,

δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
 ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
 τόλμησον, ἐμβалоῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, ἐς πρύμνην, ὅποι
 ἦκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκισίου, τέκνον,
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.

Ib. 468-487

CLV.

His Agony at the Loss of his Arrows.

Ω ΠΥΡ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὴ 'φέλῃς.
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὥς μεθήσων μήποθ', ὦδ' ὕρᾱ πάλιν.
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρῶγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,

οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως.
 ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἱερά λαβὼν τοῦ Ζηνός Ἡρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει,
 κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν, ἢ καπνοῦ σκιάν,
 εἰδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἰλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλψ.
 νῦν δ' ἡπάττημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
 τί φῆς; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σέ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὐδ' ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδέν εἰδέναι κακόν.
 ὄλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετρίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

1b. 927-962.

CLVI.

His Farewell to the Island.

ΦΕΡΕ νυν στείχων χώραν καλίσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἔμοι,
 Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη
 κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἔμοι
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῃ.
 νῦν δ', ὦ κρῆναι Δύκιόν τε ποτόν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 δόξης οὐ ποτε τῇσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Δήμνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 ἐνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, χῶ πανδαμάτωρ
 δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

Ib. 14

CLVII.

Oedipus self-blinded and self-ex

ΩΣ μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἀριστ' εἰς
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλει
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βῆ

πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἄιδου μολών,
 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
 βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί
 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλαθ' ἱρά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἓν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
 ἀπιστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
 ὥθειν ἅπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαίου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν
 ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν ;
 ἥκιστα γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μὴ 'ποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
 ἴν' ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
 ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου ; τί μ' οὐ λαβῶν
 ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἢ γεγώς ;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρά με
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κάκ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
 δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,

αἶ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
 ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι,
 οἳ ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
 ἀνεῖτε τοῦμόν σπέρμα, κάπεδείξατε
 πατέρας ἀδελφούς παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας γυναῖκας μητέρας τε, χῶπόσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἀ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω με γῆς
 ἐκρίψατ', ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
 καλύψατ', ἔνθα μή ποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πίθεσθε, μὴ δείσητε. τάμὰ γὰρ κακὰ
 οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

Oed. Tyr. 1369-14.

CLVIII.

Oedipus' Address to Theseus.

Ω ΦΙΛΤΑΤ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὐ ποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὐθις φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
 ἴν' οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τὰκίνητ' ἔπη,
 ἱα μ' ἐν οἷσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάσσω· κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

Oed. Col. v. 607-628.

CLIX.

Description of Colonus.

ΕΥΙΠΠΟΥ, ξέने, τᾱσδε χώ-
 ρας ἴκου τὰ κράτιστα γᾱς ἔπαυλα
 τόνδ' ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ'
 ᾧ λίγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστα ἀη-
 δὼν χλωραῖς ὑπὸ βύσσαις,
 τὸν οἶνῳπα νέμουσα κισ-
 σὸν καὶ τὰν ᾅβατον θεοῦ

φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνάλιον
 ἀνήνεμόν τε πάντων
 χειμώνων· ἴν' ὁ βακχιώ-
 τας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄ-
 χνας ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ αἰὶ
 νάρκισσος, μέγαιιν θεαῖν
 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔ-
 πνοι κρῆναι μινύθουσιν
 Κηφισοῦ νομάδες ῥέε-
 θρων, ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ
 στερναῶχου χθονός· οὐδὲ Μου-
 σᾶν χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' αὖ
 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
 ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούει
 οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσῃ Πέλοποι
 βλαστὸν
 φίτευμ' ἀγήρατον αὐτόποιον
 ἐγχείων φόβημα δαῖων,
 ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρα
 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
 τὰν οὔτις οὔτε νεαρὸς οὔτε γήρᾳ
 σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰ
 κύκλος

λεύσει νιν μορίου Διὸς
 χά γλαυκῶπις Ἀθήνα.
 ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τῇδε κράτιστον,
 ὥρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν αὔχημα μέγιστον
 εὔκπον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
 ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς
 τόδ' εἰσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,
 ἵπποισι τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
 ἃ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἄλῖα χερσὶ παραπτομένα
 πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
 Νηρηῶν ἀκόλουθος.

Ib. 668-718.

CLX.

Antigone defends her Conduct.

ΚΡ. **Κ**ΑΙ δῆτ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νό-
 μους;

ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε
 οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
 τοιήσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους·
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ψόμην τὰ σὰ
 κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῇ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
 οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθής, ἀλλ' αἰεὶ ποτε
 ζῇ ταῦτα, κούδεις οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
 τοῦτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς

φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξῆδη, τί δ' οὐ;
 κεί μὴ σὴ προὔκρηξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
 ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἄλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἡνσχόμην νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 σχεδὸν τι μῶρφ μωρίαν ὀφλισκάνω.

Antig. 449-470

CLXI.

She rejects Ismene.

- ΚΡ. Σ Υ δ', ἡ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
 λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
 τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
 φέρ', εἰπέ δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
 φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔομεῖ τὸ μὴ εἶδέναι;
 ΙΣ. δέδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορροθῶ
 καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
 ΑΝ. ἄλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
 οὐτ' ἠθέλησας οὐτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
 ΙΣ. ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
 ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

- ΑΝ. ὦν τοῖργον Ἄιδης χοὶ κάτω ξυνίστορες·
 λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
 ΙΣ. μήτοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
 θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.
 ΑΝ. μή μοι θάνης σὺ κοινὰ μηδ' ἄ μὴ 'θιγες
 ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
 ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;
 ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
 ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
 ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
 ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
 ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
 ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
 ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

Ib. 531-555.

CLXII.

The Power of Love.

- ΧΟ. ΕΡΩΣ ἀνίκατε μάχαν,
 Ἐρωσ, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις ἀύλαϊς,
 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 οὐθ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔχων μέμνηεν.
 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβῃ,

σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 ξύναιμον ἔχεις ταραξας.
 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον
 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
 νῦν δ' ἤδη ἄνθρωπος καὶ τὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
 οὐκ ἔτι πηγάς δύναμαι δακρύων,
 τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

Ib. 781-805.

CLXIII.

From Antigone's last Speech.

Ω ΤΥΜΒΟΣ, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἰκησις ἀείφουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων
 ὧν λιοισθία ἄνθρωπος καὶ κάκιστα δὴ μακρῶ
 κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξῆκεν βίου.
 ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλη μὲν ἤξειν πατρὶ, προσφιλεῖς δὲ σοί,
 μήτερ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κῆρα
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
 ἔλυσσα κακόσμησα κάπιτυμβίους
 χοῶς ἔδωκα. νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνημαι.

Ib. 891-903

CLXIV.

The Lament of Electra.

Ω ΦΑΟΣ ἄγνόν
 καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ, ὥς μοι
 πολλάς μὲν θρήνων ψῆδας,
 πολλάς δ' ἐντῆρεις ἧσθου
 στέρνων πλαγὰς αἰμασσομένων,
 ὁπότεν δνοφερά νύξ ὑπολειφθῇ·
 τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
 ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
 ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
 πατέρ', δν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
 φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
 μήτηρ δ' ἡμῇ χῶ κοινολεχῆς
 Αἰγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι
 σχίζουσι κára φονίῳ πελέκει.
 κοῦδεῖς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
 ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
 λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
 ἕς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρον
 ῥιπᾶς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
 ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
 πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν.

ὦ δῶμ' Ἀιδου καὶ Περσεφόνης,
 ὦ χθόνι' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρὰ,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾷθ',
 αἱ τοὺς εὐνάς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου, καὶ μοι τὸν ἐμὸν
 πέμψατ' ἀδελφόν· μούνη γὰρ ἄγειν
 οὐκ ἔτι σωκῶ
 λύπης ἀντίροπον ἄχθος.

Elect. 86-120 -

CLXV.

From the Description of the Chariot Race.

ΚΑΙ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλῆς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστεράν
 κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας, ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας
 κάξ ἀντύγων ὦλισθε, σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἔστε νιν διφρηλάται,

μολις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

Ib. 741-763.

CLXVI.

*Lectra weeps over the Urn supposed to contain
the Ashes of Orestes.*

Ω ΦΙΛΑΤΑΤΟΥ μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
 ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὥς σ' ὑπ' ἐλπίδων
 οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
 νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
 δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
 ὥς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
 κλέψασα ταῖνδε κάνασώσασθαι φύνοι,
 ὅπως θανὼν ἐκείσο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
 τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος.
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κάπῃ γῆς ἄλλης φυγὰς
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δόξα·

κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὥς εἰκός, ἄθλιον βύρος.
 ἄλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον· οὔτε γάρ ποτε
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἄλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηνδύωμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἷχεται πατήρ,
 τέθνηκ' ἐγὼ σοι, φρουῶδος αὐτὸς εἰ θανών·
 γελῶσι δ' ἐχθροὶ, μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἥς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὥς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε κάμδος ἐξαφείλετο,
 ὅς σ' ὥδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.
 οἴμοι μοι.
 ὦ δέμας οἰκτρὸν, φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασιγνητὸν κᾶρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,

ἤν μὴδὲν εἰς τὸ μὴδὲν, ὥς σὺν σοὶ κάτω
 ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων, καὶ νῦν ποθῶ
 -οῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.
 -οὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμενούς.

Ib. 1126-1170.

CLXVII.

The Vine of Euboea.

ΕΣΤΙ γάρ τις ἐναλία
 Εὐβοῦς αἶα· τῇδε βάκχειος βότρυς
 ἐπ' ἡμαρ ἔρπει. πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἔω
 κεκλημάτῳται χλωρὸν οἴνάνθης δέμας·
 εἰτ' ἡμαρ αὖξει μέσσον ὄμφακος τύπον
 γλυκαίνεται τε κάποπερκοῦται βότρυς·
 εἰλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
 καλῶς ὁπώρα κἀνακίρναται ποτόν.

Thyestes.—*Frag.*, 235.

CLXVIII.

Tygro.

ἸΟΜΗΣ δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην.
 ἦτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο
 ιάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρία χερὶ
 ἱέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο,
 πᾶσουσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν

ἴδῃ σκιᾶς εἰδωλον ἀνγασθεῖς' ὑπὸ
 κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
 φεῦ, κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
 πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται
 πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην

CLXIX.

Love.

Ω ΠΑΙΔΕΣ, ἥ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μ
 ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμη
 ἔστιν μὲν "Αἰδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,
 ἔστιν δὲ λύσσα μανιάς, ἔστι δ' ἥμερος
 ἄκραντος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶι
 σπουδαῖον, ἡσυχαιῖον, εἰς βίαν ἄγον.
 ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἐνι
 ψυχῇ· τίς οὐχὶ τῇσδε τῆς θεοῦ βορά;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει,
 ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ.
 νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερὸν,
 ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίν' οὐ παλαιόυσ' ἐς τρεῖς ἐκβάλλει θεῶν;
 εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθῇ λέγειν,
 Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων, ἄνευ δορός,
 ἄνευ σιδήρου· πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

CLXX.

On the same.

Τὸ γὰρ νόσημα τοῦτ' ἐφίμερον κακόν·
 ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι·
 ὅταν πάγου φανέντες αἰθρίου χεροῖν
 κρύσταλλον ἀρπάσωσι παῖδες ἀσταγῇ.
 τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
 τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῇ θέλει
 οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν·
 οὕτω δὲ τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἥμερος
 δρᾷν καὶ τὸ μὴ δρᾷν πολλάκις προσίεται.

154.

CLXXI.

The Wheel of Fortune.

ΑΔΔ' οὐμὸς αἰὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
 τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
 ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
 στῆναι δύναιτ' ἂν οὐποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
 ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη
 χῶτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
 πάλιν διαρρεῖ κάπῃ μηδὲν ἔρχεται.

786.

CLXXII.

Recti cultus.

ΕΠΕΙ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλὸν
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν αἰεὶ,
ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
Παῖς δ' ὦν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίστανται
αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβειν
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὥς ἂν μήτ' ἀπαιδύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι κάποδημοῦντος πατρός.

EURIPIDES.

CLXXIII.

Music.

ΣΚΑΙΟΥΣ δὲ λέγων κούδέν τι σοφούς
τοὺς πρόσθε βροτούς οὐκ ἂν ἀμάρταν
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις
ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις

ἤθροντο, βίου τερπνάς ἀκοάς,
 στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
 ἤϋρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 ψῆδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
 δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν·
 τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Medea, 190-203.

CLXXIV.

The Praises of Athens.

ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙ τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
 καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
 χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι
 κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
 βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ' ἀγνάς
 ἑννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
 ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι·
 τοῦ καλλιγὰρος τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
 τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσσαμένην
 χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
 ἡδυπνόους αὔρας· αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένην
 χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων·

τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,
 παιτοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
 πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 ἢ πόλις ἢ φίλων
 πόμπιμός σε χώρα
 τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων ;

Ib. 824-850

CLXXV.

The Conflict in Medea's Breast.

△ ΠΑΣΩ τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
 καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.
 ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
 καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
 οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
 ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
 πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
 πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
 εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
 ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
 ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
 ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 στερρὰς ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
 ἢ μήν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ
 καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
 γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐστερημένη
 λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
 ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
 ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
 φεῦ φεῦ· τί προσδέρεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα,
 τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων ;
 αἰαῖ· τί δράσω ; καρδία γὰρ οἵχεται,
 γυναιῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
 οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
 τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
 τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυποῦσαν αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
 καίτοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ;
 τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενός.
 χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτψ δὲ μὴ
 θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ἃ ἃ.

μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Αἰδῇ νερτέρους ἀλάστορας,
 οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.

πάντως πέπρωται ταῦτα κούκ ἐκφεύζεται
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστιάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατήρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Ib. 1019-107 9

CLXXVI.

Hippolytus offers a Chaplet to Artemis.

ΧΑΙΡΕ μοι, ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
παρθένων, Ἄρτεμι.
σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ

οὐτ' ἤλθ' ἔγωγε σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 μέλισσα λειμῶν' ἡρινὸν διέρχεται·
 Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
 ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
 τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
 τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
 ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
 ἀνάδημα ἔξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
 μόνῃ γὰρ ἔστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
 σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
 κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὀρῶν τὸ σόν.
 τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.

Hippolytus, 70-87.

CLXXVII.

*Quid sibi quisque velit nescire, et quaerere semper
 commutare locum, quasi onus deponere possit.*

Ῥ. Ω ΚΑΚΑ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι.
 τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
 τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὃδ' αἰθήρ·
 ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
 δέμνια κοίτης.
 δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
 τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
 ταχὺ γὰρ σφάλλει κούδενι χαίρεις,
 οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
 φίλτερον ἡγεῖ.

κρείσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν
 τὸ μέν ἐστιν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
 λύπη τε φρενῶν χερσὶν τε πόνος.
 πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
 οὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις
 ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
 σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
 δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βίотου
 οὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας
 μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Ib. 177-196

CLXXVIII.

The Beneficence of the Deity.

ΘΗ. **Α**ΛΛΟΙΣΙ δὴ 'πόνησ' ἀμιλληθεὶς λόγῳ
 τοιῷδ'. ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα
 πλείω βροτοῖσιν ἐστι τῶν ἀμεινόνων.
 ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
 πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς·
 εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
 αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίотον ἐκ πεφυρμένου
 καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο,
 πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἷτα δ' ἄγγελον
 γλῶσσαν λόγων δοῦς, ὥστε γινώσκειν ὅπα,
 τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ

σταγόνας ὑδρηλὰς; ὥς τά τ' ἐκ γαίας τρέφῃ
 ἄρδῃ τε νηδύν· πρὸς δὲ τοῖσι χείματος
 προβλήματ', αἰθὼν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ,
 πόντου τε ναυστολήμαθ', ὥς διαλλαγὰς
 ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ.

Supplices, 195-210.

CLXXIX.

*The land, where girt with friends or foes,
 a man may speak the thing he will.*

ΟΥΔΕΝ τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
 ὅπου τὸ μὲν πρῶτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι
 κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς τὸν νόμον κεκτημένος
 αὐτὸς παρ' αὐτῷ, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστ' ἴσον.
 γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὃ τ' ἀσθενῆς
 ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει,
 ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
 τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς,
 νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.
 τούλεύθερον δ' ἐκεῖνο· Τίς θέλει πόλει
 χρηστόν τι βούλευμ' ἐς μέσον φέρειν ἔχων;
 καὶ ταῦθ' ὁ χρῆζων λαμπρὸς ἐσθ', ὁ μὴ θέλων
 σιγᾷ. τί τούτων ἔστ' ἰσαίτερον πόλει;
 καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονὸς,
 ὑποῦσιν ἀστοῖς ἴδεται νεανίαις·
 ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,

OLXXX.

Nullum cum victis certamen et aethere cas

NΕΚΡΟΥΣ δὲ τοὺς θανόντας, οὐ βλάπ
πόλιν,

οὐδ' ἀνδροκμήτας προσφέρων ἀγωνίας,
θάψαι δικαίῳ, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζων. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;
εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο,
τεθναῖσιν, ἡμύνασθε πολεμίους καλῶς,
αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις, χή δίκη διοίχεται
ἰάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς.
ὄθεν δ' ἕκαστον ἐς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα
τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν· οὗτι γὰρ κεκτήμεθα

ἀτάφους τις ἔξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει
τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἦν τεθῆ νόμος.

Ib. 524-541.

CLXXXI.

Iphis on the Death of his Daughter Evadne.

ΕΙΕΝ. τί δὴ χρή τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
στείχειν πρὸς οἴκους; κἄτ' ἐρημίαν ἴδω
πολλὴν μελάθρων ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ;
ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανεώς μόλω;
ἥδιστα πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἦδε μοι.
ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν· ἢ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσήγετ' ἀεὶ στόματι, καὶ κᾶρα τόδε
κατεῖχε χειρί· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες
ψυχαὶ, γλυκεῖαι δ' ἦσσαν ἐς θωπεύματα.
οὐχ ὥς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' ἐς δόμους,
σκότῳ δὲ δώσετ', ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
δέμας γεραιὸν συντακεῖς ἀποφθερῶ;
τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀστέων θιγεῖν;
ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὥς μισῶ σ' ἔχων.
μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον,
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι
παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν·
οὐς χρῆν, ἐπειδὴν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν,
θανόντας ἔρρειν κάκποδὼν εἶναι νέοις.

Ib. 1094-1113.

CLXXXII.

Lament of Hecuba over Astyanax.

Δ ΥΣΤΗΝΕ, κρατὸς ὥς σ' ἔκειρεν ἀθλίως
 τείχη πατρῶα, Λοξίου πυργώματα,
 δν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον
 φιλήμασιν τ' ἔδωκεν, ἔνθεν ἐκγελᾷ
 ὁστέων ῥαγέντων φόνος, ἴν' αἰσχρὰ μὴ λέγω·
 ὦ χεῖρες, ὥς εἰκὺς μὲν ἠδεΐας πατρὸς
 κέκτησθ', ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόκεισθέ μοι.
 ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὼν φίλον στόμα,
 ὤλωλας, ἐψεύσω μ', ὅτ' ἐσπίπτων πέπλους,
 ὦ μῆτερ, ἠϋδας, ἡ πολὺν σοι βοστρύχων
 πλόκαμον κεροῦμαι, πρὸς τάφον θ' ὀμηλίκων
 κώμους ἀπάξω, φίλα διδοὺς προσφθέγματα.
 σὺ δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ἐγὼ σέ τὸν νεώτερον,
 γραῦς, ἄπολις, ἄτεκνος, ἄθλιον θάπτω νεκρόν.
 οἴμοι, τὰ πόλλ' ἀσπάρμαθ' αἶ τ' ἐμαὶ τροφαὶ
 ὕπνοι τ' ἐκεῖνοι φροῦδά μοι. τί καί ποτε
 γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ;
 τὸν παῖδα τόνδ' ἔκτειναν Ἀργεῖοί ποτε
 δείσαντες; αἰσχρὸν τοῦπίγραμμά γ' Ἑλλάδι.

Troades, 1173-1191.

CLXXXIII.

Ion's Morning Song.

ΑΡΜΑΤΑ μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
 ἥλιος ἤδη κάμπτει κατὰ γῆν,
 ἄστρο δὲ φεύγει πῦρ τόδ' ἀπ' αἰθέρος
 εἰς νύχθ' ἱερὰν,
 Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
 καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
 ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται.
 σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὁρόφους
 Φοίβου πέτεται,
 θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
 Δελφίς, αἰίδουσ' Ἑλλησι βοᾶς,
 ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
 ἀλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
 τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
 βαίνετε δίνας, καθαραῖς δὲ ὁρόσοις
 ἀφνυδρανάμενοι στείχετε ναοὺς·
 στόμα τ' εὐφημον φρουρεῖτ' ἀγαθὸν,
 φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
 μαντεύεσθαι
 γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
 ἡμεῖς δὲ, πόνους οὖς ἐκ παιδὸς
 μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης
 στέφεσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
 καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον

ῥανίσιν νοτερὸν, πτηνῶν τ' ἀγέλας,
 αἱ βλάπτουσιν
 σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἑμοῖς
 φυγάδας θήσομεν· ὥς γὰρ ἀμήτωρ
 ἀπάτωρ τε γεγὼς τοὺς θρέψαντας
 Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.

Ion, 82-111.

CLXXXIV.

Revels of the Bacchanals.

ΑΓΕΛΑΙΑ μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
 μόσχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
 ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα.
 ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
 ὧν ἡρχ' ἐνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου
 μήτηρ Ἀγαύη σή, τρίτου δ' Ἰνὼ χοροῦ.
 ἡὔδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι,
 αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
 αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κára
 εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὥς σὺ φῆς
 ὦνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ
 θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἡρημωμένας.
 ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠλολυξεν ἐν μέσαις
 σταθεῖσα βάκχαις, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
 μυκήμαθ' ὥς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν.
 αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον
 ἀνῆξαν ὀρθαί, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας,

ι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες.
 πρῶτα μὲν καθεῖσαν εἰς ὦμους κόμας,
 οἶδας τ' ἀνεστεύλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων
 δεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
 τι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.
 ' ἀγκάλαισι δορκάδ' ἢ σκύμνους λύκων
 ἰους ἔχουσai λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
 ις νεοτόκοις μαστὸς ἦν ὀπαργῶν ἔτι
 ῖη λιπούσαις· ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
 ἰάνους δρυὸς τε σμίλακός τ' ἀνθροσφόρου.
 τον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν,
 ι δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
 η δὲ νάρθηκ' ἐς πέδον καθῆκε γῆς,
 τῇδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·
 ις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
 ισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα
 ακτος ἰσμοὺς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων
 των γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί.

Bacchae, 677-711.

CLXXXV.

Liberty.

P' ἐν παννυχίοις χοροῖς
 θήσω ποτὲ λευκὸν
 πόδ' ἀναβακχεύουσα δέραι
 εἰς αἰθέρα δροσερόν
 ῥίπτουσ', ὥς νεβρὸς χλοεραῖς

P

ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς
 ἡνίκ' ἄν φοβερὸν φύγη
 θήρα μ' ἔξω φυλακᾶς
 εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων,
 θωῦσσω δὲ κυναγέτας
 συντείνῃ δρόμημα κυνῶν,
 μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλ-
 λαις ἰθρῶσκη πεδῖον
 παραποτάμιον, ἡδομένα
 βροτῶν ἐρημίαις,
 σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας.

Ib. 863

CLXXXVI.

The Sacrifice of Polyxena.

ΠΑΡΗΝ μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιῶν στρατοῖ
 πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγ-
 λαβῶν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερσὶ
 ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
 λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανῖαι,
 σκίρτημα μύσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
 ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας
 πάγχρυσον ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
 χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρυῖναι στρατῷ.
 κἀγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·

σιγαῖτ', Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
 σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
 ὁ δ' εἶπεν, ὦ παῖ Πηλέως, πατήρ δ' ἐμὸς,
 δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους,
 νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθέ δ', ὥς πίης μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἶμ', ὅ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε κἀγώ· πρευμενῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαιί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόστου τυχόντας πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 εἶτ' ἀμφίχρυσον φάsgανον κώπης λαβὼν
 ἐξεῖλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
 ἡ δ', ὥς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέрсαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χροὺς
 τοῦμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐλευθέραν δέ μ', ὥς ἐλευθέρα θάνω,
 πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δοῦλη κεκληῖσθαι βασιλὶς οὔσ' αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 κάπει τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
 ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν.
 μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ὥς ἀγάλματος,
 κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ

ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
 ἰδοὺ τόδ', εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
 παίειν προθυμεῖ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' ἀνχέια
 χρῆζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὅδε.
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτω κόρης,
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς·
 κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὄμα
 πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
 κρύπτουσ' ἅ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεώ
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
 οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
 φύλλοις ἔβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν
 κορμούς φέροντες πευκίνους, ὁ δ' οὐ φέρων
 πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
 ἔστηκας, ὦ κύκιστε, τῇ νεάνιδι
 οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
 οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ
 ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
 παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δὲ σε
 πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὀρῶ.

Hecuba, 521-5

CLXXXVII.

Demon of Madness sent against Hercules.

Iris.—Lyssa.

[Ἡ σὺ νουθέτει τὰ θ' Ἡρας κάμὰ μηχανήματα.

ΛΥΤΤΑ. ἐς τὸ λῶστον ἐμβιβάζω σ' ἵχνος

ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

Ἰ. οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἐπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς
δάμαρ.

ΓΑ. Ἡλίων μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βού-
λομαι.

δὴ μ' Ἡρα θ' ὑπουργεῖν σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει

ἐπιρροιβδεῖν θ' ὁμαρτεῖν ὥς κυνηγέτη κύνας,

οὔτε πόντος οὔτω κύμασι στένων λάβρος,

γῆς σεισμὸς κεραυνοῦ τ' οἷστρος ὠδῖνας πνέων.

ὣ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους,

αταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ

ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται

ἰς οὓς ἔτικτ' ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῆ.

οὐ καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,

αστρόφους ἐλίσσει σῖγα γοργωποὺς κόρας.

οἶος δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς εἰς ἐμβολήν.

μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.

σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.

ἔς Οὐλυμπον πεδαίρους', Ἴρι, γενναῖον πόδα·

ἰὺς δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους.

Herc. Furens, 855-873.

CLXXXVIII.

Ambition.

ΤΙ τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
 Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ' ἄδικος ἢ θεός·
 πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
 εἰσῆλθε κάξῃλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων·
 ἐφ' ᾧ σὺ μαίνει· κεῖνο κἄλλιον, τέκνον,
 ἰσότητα τιμᾶν, ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις
 πόλεις τε πόλεσι συμμάχους τε συμμάχοις
 ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφν,
 τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
 τοῦλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
 καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε,
 νυκτός τ' ἀφεγγές βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
 ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
 κοῦδέτερον αὐτῶν φθόγον ἔχει νικώμενον.
 εἴθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
 σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον;
 τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
 τιμᾶς ὑπέρφεν, καὶ μέγ' ἡγήσαι τόδε,
 περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
 βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλεόν; ὄνομ' ἔχει μόνον·
 ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σῶφροσιν.
 οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτληνται βροτοί,

τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
ὅταν δὲ χρήζωσ', αὐτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

Phoenissae, 531-557.

CLXXXIX.

Electra watching by the couch of Orestes.

OP. Ω ΦΙΛΟΝ ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νό-
σου,

ὥς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί τε.

ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἰ σοφή,

καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;

ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.

IA. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ἠϋφρανας εἰς ὕπνον πεσών.

βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;

OP. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὁμορξον ἀθλίου

στόματος ἀφρώδη πέλανον ὁμμάτων τ' ἐμῶν.

IA. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κούκ ἀναίνομαι

ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

* * * * *

IA. οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταρασσεται,

ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.

OP. ὦ μήτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι

τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

HA. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοι

ὀρᾷς γὰρ οὐδὲν ὦν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέραι, δεῖναι θεαί.

ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν
σχίσσω σε πηδᾶν δυστυχῇ πηδήματα.

ΟΡ. μέθες· μί' οὔσα τῶν ἐμῶν Ἑρινύων
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὥς βάλης εἰς Τάρταρον.

Orestes, 211-222; 253-261

СХС.

From the Debate in the Argive Assembly -

ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΑΝ δ' οἱ μὲν ὥς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' οὐκ ἐπῆνουν. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος κάμαθεῖ παρρησίᾳ,
πιθανὸς ἔτ' αὐτοῦς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλευέουσ' αἰεὶ,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὐθίς εἰσι χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὥδε χρὴ τὸν προστάτην
ιδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται.
δς εἶπ' Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,

ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
 αἴτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
 ξυνετός δέ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
 ἀείραιος, ἀνεπιληπτον ἡσκηκὼς βίον·
 ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνωνος
 στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρί,
 κακὴν γυναῖκα κᾶθεον κατακτανὼν,
 ἥ κεῖν' ἀφῆρει, μήθ' ὀπλίζεσθαι χέρα
 μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
 εἰ τᾶνδον οἴκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
 φθείρουσιν ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.

Ib. 901-980.

ΟΧΟΙ.

*The Meeting of Agamemnon and Iphigenia
 at Aulis.*

ΙΦ.

Ω ΠΑΤΕΡ, ἰσεῖδόν σ' ἀσμένῃ πολλῷ χρόνῳ.
 ΑΓΑ. καὶ γὰρ πατήρ σέ. τόδ' ἴσον ὑπὲρ
 ἀμφοῖν λέγεις.

Φ. χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρὸς σ' ἐποίησας,
 πάτερ.

ΑΓΑ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον.

Φ. ἔα·

ὥς σὺ βλέπεις εὐκηλον ἄσμενός μ' ἰδών.

ΑΓΑ. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.

Φ. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.

- ΑΓΑ. ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἄπας, κοῦκ ἄλλοθι.
 ΙΦ. μέθες νῦν ὀφρὺν ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
 ΑΓΑ. ἰδοὺ γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὀρῶν, τέκνον.
 ΙΦ. κᾶπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
 ΑΓΑ. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιούσ' ἀπουσία.—
 ΙΦ. μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
 ΑΓΑ. θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.
 ΙΦ. ὅλοιντο λόγχοι καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
 ΑΓΑ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἀμὲ διολέσαντ' ἔχει.
 ΙΦ. ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
 ΑΓΑ. καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δῆ τι μὴ στέλλειν στρατόν.
 ΙΦ. ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ῥέκισθαι, πάτερ;
 ΑΓΑ. οὐ μή ποτ' οἰκεῖν ὦφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
 ΙΦ. φεῦ.
 εἶθ' ἦν καλὸν μοι σοὶ τ' ἄγειν σύμπλουν ἐμέ.
 ΑΓΑ. ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός.
 ΙΦ. σὺν μητρὶ πλεύσας ἢ μόνη πορεύσομαι;
 ΑΓΑ. μόνη, μονωθεῖς ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.
 ΙΦ. οὐ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
 ΑΓΑ. ἔα τάδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.

Iphig. in Aulid., 640.

CXCII.

Iphigenia's Prayer for Life.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
 πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὀμαρτεῖν μοι πέτρας,
 κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὖς ἐβουλόμην,

ἐνταῦθ' ἄν ἤλθον. νῦν δὲ τάπ' ἐμοῦ σοφά,
 δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν.
 ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν
 τὸ σῶμα τοῦμόν, ὅπερ ἔτικτεν ἥδε σοι,
 μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
 βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.
 πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
 πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦς' ἐμόν
 φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
 λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· Ἄρά σ', ὦ τέκνον,
 εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
 ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ;
 οὐμός δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
 γένειον, οὗ νῦν ἀντιλίζυμαι χερί·
 τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ; πρέσβυν ἄρ' εἰσδέξομαι
 ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδούσά σοι τροφάς;
 τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
 σὺ δ' ἐπιλέλῃσαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 μὴ πρός σε Πέλοπος καὶ πρός Ἀτρέως πατρὸς
 καὶ τῆσδε μητρὸς, ἣ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμέ
 νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει.
 τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων
 Ἑλένης τε; πόθεν ἤλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ μῶ, πάτερ;
 βλέψον πρός ἡμᾶς, ὅμμα δὸς φίλημά τε,
 ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦς' ἔχω σέθεν
 μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείθει λόγοις.
 ἀδελφε, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις,

ὁμως δὲ συνδάκρυσον, ἰκέτευσον πατρός
τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἰσθημά τοι
κάν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.
ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεται σ' ὄδ', ὦ πάτερ.
ἄλλ' αἰδεσαί με καὶ κατοίκευρον βίον.

Ιδ. 1211-1216——

CXCIII.

Iphigenia at Tauri.

Ω ΚΑΡΔΙΑ τάλαινα, πρὶν μὲν ἐς ξένους
γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων αἰεὶ,
ἐς θούμόφυλον ἀναμετρομένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἡνίκ' ἐς χέρας λάβοις.
νῦν δ' ἐξ ὀνείρων οἷσιν ἡγριώμεθα
δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
δύσνουν με λήψεσθ', οἵτινές ποθ' ἤκετε.
καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές, ὕσθόμην, φίλαι,
οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις
αὐτοὶ καλῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὖ.
ἀλλ' οὔτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε,
οὐ πορθμῖς. ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσε,
Μενέλεών θ', ἴν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην
τὴν ἐνθάδ' Αὔλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
οἷ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι
ἔσφαζον, ἱρεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
οἴμοι· κακῶν γὰρ τῶν τότε οὐκ ἀμνημονῶ,

ὄσας γενείου χειῖρας ἐξηκόντισα,
 γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
 λέγουσα τοιάδ'· ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
 νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν· μήτηρ δ' ἐμή,
 σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τέ νιν
 ὕμνουσιν ὕμεναίοισιν, αὐλεῖται δὲ πᾶν
 μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
 Ἄιδης Ἀχιλλεύς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
 ὃν μοι προτείνας πόσιν ἐν ἀρμάτων ὄχοις
 εἰς αἵματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.

Iphig. in Tauris, 344-371.

CXCIV.

Ulysses.—Chorus of Satyrs.—Cyclops.

- 1Δ. **Α** ΓΕ νυν ὅπως ἄψεσθε τοῦ δαλοῦ χεροῖν
 ἔσω μολόντες· διάπυρος δ' ἐστὶν καλῶς
 1Ο. οὐκουν σὺ τάξεις οὔστινας πρώτους χρεῶν
 καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς
 Κύκλωπος, ὥς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα;
 1Μ. α'. ἡμεῖς μέν ἐσμεν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
 ἐστῶτες ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.
 1Μ. β'. ἡμεῖς δὲ χωλοὶ γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.
 1Μ. α'. ταῦτὸν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί· τοὺς γὰρ πόδες
 ἐστῶτες ἐσπάσθημεν οὐκ οἶδ' ἐξ ὅτου.
 1Λ. ἐστῶτες ἐσπάσθητε; ΗΜ. β'. καὶ τά γ' ὄμματα
 μέστ' ἐστὶ κόνεως ἡμῖν ἢ τέφρας ποθέιν.

ΟΔ. ἄνδρες πονηροὶ κούδεν οἶδε σύμμαχοι.

ΧΟ. ὅτιή τὸ νῶτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτείρομεν,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι
τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία ;
ἀλλ' οἶδ' ἐπ' ὤδῃν Ὀρφείως ἀγαθὴν πάνυ,
ὥς αὐτόματον τὸν δαλὸν ἐς τὸ κρανίον
στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς.

ΟΔ. πάλαι μὲν ἦδη σ' ὄντα τοιοῦτον φύσει,
νῦν δ' οἶδ' ἄμεινον. τοῖσι δ' οἰκείοις φίλοις
χρησθαί μ' ἀνάγκη. χειρὶ δ' εἰ μὴδὲν σθένεις
ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ', ὥς εὐψυχίαν
φίλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησώμεθα.

ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν.
κελευσμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ.

ἰὼ ἰὼ, γενναιότατοι,

ὠθεῖτε, σπεύδετε,

ἐκκαίετε τὴν ὀφρὺν

θηρὸς τοῦ ξενοδαίτα.

τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ

τὸν Αἴτνας μηλονόμον.

τόρνευ', ἔλκε, μὴδέ σ' ἐξοδυνηθεῖς

δράσῃ τι μάταιον.

ΚΥ. ὦμοι, κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας.

ΧΟ. καλὸς γ' ὁ παῖάν· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κύκλωψ—

ΚΥ. ὦμοι μάλ', ὥς ὑβρίσμεθ', ὥς ὀλώλαμεν.

ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῇσδ' ἔξω πέτρας

χαίροντες, οὐδὲν ὄντες· ἐν πύλαισι γὰρ

σταθεῖς φάραγγος τάσδ' ἐναρμόσω χέρας.

ί χρῆμ' αὐτεῖς, ὦ Κύκλωψ; ΚΥ. ἀπωλόμην.
 ἰσχύρος γε φαίνει. ΚΥ. κάπῃ τοῖσδέ γ' αἶθλιος.
 ἐθύων κατέπεσες ἐς μέσους τοὺς ἄνθρακας;
 ἤ τίς μ' ἀπώλεσ'. ΧΟ. οὐκ ἄρ' οὐδεὶς σ' ἠδίκηι.
 ἤ τίς με τυφλοῖ βλέφαρον. ΧΟ. οὐκ ἄρ' εἰ
 τυφλός.

ἰς δὴ σύ. ΧΟ. καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν θείη τυ-
 φλόν;

ἰκώπτεις· ὁ δ' Οὔτις ποῦ 'στιν

οὐδαμοῦ, Κύκλωψ.

Cyclops, 632-676.

FRAGMENTS.

СХСV.

Danae.

ΓΥΝΑΙ, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
 καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
 γῇ τ' ἡρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
 πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λέξαι καλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν οὔτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλόν,
 ὥς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
 παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

CXCVI.

Praxithea devotes her Daughter to Death

ΕΓΩ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν.
 λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
 οὐκ ἂν τιν' ἄλλην τῇσδε βελτίῳ λαβεῖν,
 ἣ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
 αὐτόχθονες δ' ἔφνυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
 πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
 ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
 ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν
 ἄρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς,
 λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
 ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
 ὡς θεῶν τε βωμὸς πατρίδα τε ῥυνώμεθα.
 πόλεως δ' ἀπάσης τοῦνομ' ἐν, πολλοὶ δὲ νιν
 ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με χρή,
 ἐξὸν προπάντων μίαν ὑπὲρ δοῦναι θανεῖν;
 εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοῦλάσσοнос
 τὸ μείζον, οὐνὸς οἶκος οὐ πλεῖον σθένει
 πταίσας ἀπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
 εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλειῶν στάχυν
 ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
 οὐκ ἂν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
 θάνατον προταρβοῦσ' ; ἀλλ' ἐμοί γ' ἔστω τέκνα,
 ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
 μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.

τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
 πολλοὺς ἐβήλυν' εἰς μάχην ὀρμωμένους.
 μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 ζῆν παῖδας εἴλονται, ἢ παρήνεσαν κακά.
 καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
 τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὐκλειάν τ' ἴσῃν.
 τῇ 'μῇ δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ
 πόλεως θανούσῃ τῇσδ' ὕπερ δοθήσεται,
 καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σε δύο θ' ὁμοσπόρῳ
 σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;

Erectheus.

CXCVII.

A Father's Advice to his Son.

ΠΡΩΤΟΝ φρένας μὲν ἡπίους ἔχειν χρεών·
 τῷ πλουσίῳ τε τῷ τε μὴ διδούς μέρος,
 ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
 δυοῖν παρόντοιιν πραγμάτοιιν πρὸς θάτερον
 γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μέθες.
 ἀδίκως δὲ μὴ κτῷ χρήματ', ἣν βούλῃ πολὺν
 χρόνον μελάθροισι ἐμμένειν. τὰ γὰρ κακῶς
 οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
 καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
 ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἢ τ' ἀδοξία,
 κὰν ᾗ σοφός τις, ἢ τ' ἀτιμία βίου.
 φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις

κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
 τῇ σῇ πονηροῦς κλειῖθρον εἰργέτω στέγης.
 ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
 ἀκόλαστα δ' ἤθη, λαμπρὰ συγγελαῖν μόνον,
 μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.

Erethicus.

СХСVІІІ.

Epu.

ΤΙΣ ἄρα μήτηρ ἢ πατήρ· ἀκον μέγα
 βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
 ποῦ καί ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
 ἐν χερσίν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ' ὄμματα
 ἐσθ' ἤμιν; ὥς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
 τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
 πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

Ips.

СХСІХ.

Peace.

ΕΙΡΗΝΑ, βαθύπλουτε καὶ
 καλλίστα μακάρων θεῶν,
 ζῆλός μοι σέθεν, ὥς χρονίζεις.
 δέδοικα δὲ, μὴ πρὶν πόνοις
 ὑπερβάλῃ με γῆρας,
 πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν

καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς
 φιλοστεφάνους τε κώμους.
 ἴθι μοι, πότνια, πόλιν·
 τὰν δ' ἐχθρὰν στάσιν εἰργ' ἀπ' οἰ-
 κων τὰν μαινομέναν τ' ἔριν,
 θηκτῷ τερπομέναν σιδάρῃ.

Cresphontes

CC.

Palamedes.

Ἄ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος
 ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβάς τε θεῖς
 ἰξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
 ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
 γάκεϊ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
 παισὶν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
 γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
 ἂ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ,
 δέλτος διαιρεῖ, κούκ ἐγὼ ψευδῇ λέγειν.

CCI.

Phryxus.

Ἰ μὲν τόδ' ἡμαρ πρῶτον ἦν κακουμένης,
 καὶ μὴ μακρὰν ὀὖρ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
 εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὥς νεόζυγα
 πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
 νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκῶς πόνων.

CCII.

Women.

ΔΕΙΝΗ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
 δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί,
 δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
 ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὥς γυνὴ κακὸν,
 οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτον γραφῇ,
 οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν· εἰ δέ του θεῶν
 τόδ' ἐστι πλάσμα, δημιουργὸς ὦν κακῶν
 μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

THE MINOR TRAGIC POETS.

NEOPHRON OF SICYON.

CCIII.

ΕΙΕΝ· Τί δρόσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς.
 πρὶν ἢ ἔαμαρτεῖν καὶ τὰ προσφιλέστατα
 ἔχθιστα θέσθαι. Ποῖ ποτ' ἐξῆξας, τάλας;
 κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.
 καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
 ὀρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
 πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
 τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά;

οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
οἶμοι, δέδοκται· παῖδες, ἐκτὸς ὁμμάτων
ἀπέλθετ'· ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
ἔεδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,
, πρὸς οἶον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα· φεῦ,
τάλαινα τόλμης, ἥ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Medea.

CRITIAS.

CCIV.

Theory of the Origin of the Popular Religion.

HΝ χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος,
καὶ θηριώδης, ἰσχυρός θ' ὑπηρέτης,
ὅτ' οὐδὲν ἄθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο.
καῖπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
θεῖσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾗ—
ἔπειτ' ἐπειδὴ τάμφανῇ μὲν οἱ νόμοι
ἀπεῖργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βία,
λάθρα δ' ἔπρασσον πολλὰ, τηνικαῦτά μοι
δοκεῖ πυκνός τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ
γνώναι δέον θνητοῖσιν, ἐξευρεῖν, ὅπως
εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, καὶ λάθρα
πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσί τι.
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,

ὥς ἐστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ
 νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
 προσέχων τε ταῦτα, καὶ φύσιν θείαν φορῶν,
 ὃς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
 ὃς δρῶμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
 εἰάν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλευῆς κακὸν,
 ταῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεοὺς· τὸ γὰρ φρονοῦ
 θεοῖς ἔνεστι· τούσδε τοὺς λόγους λέγων
 διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
 ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
 ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
 μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους λέγων,
 ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους ὄντας βροτοῖς
 καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ τάλαιπῶρ βίῳ,
 ἐκ τῆς ὑπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπαῖς
 κατεῖδεν οὐσας, δεινὰ δὲ κτυπήματα
 βροντῆς, τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
 χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ,
 ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
 ὃ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται.
 τοίους πέριξ ἔστησεν ἀνθρώποις φόβους,
 δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισεν
 τὸν δαίμον' οἰκεῖν ἐν πρέποντι χωρίῳ
 τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσεν.

Sisyphus

CHAEREMON.

CCV.

ΕΚΕΙΤΟ δ' ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφως
 φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος.
 τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστεράν
 ἔλυσε· γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασιν
 ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρῶμα δ' ὄμμασι
 λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηγύγει σκιᾶς.
 ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας
 ἄλλης προσαμπέχουσα θῆλυν αὐχένα·
 ἡ δὲ ῥαγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας
 ἔφαινε μηρὸν, κάξεπεςφραγίζετο
 ὥρα· γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρωσ.
 ὑπνώμεναι δ' ἔπιπτον ἐλενίων ἔπι,
 ἱὼν τε μελανόφυλλα συγκλῶσαι πτερὰ
 κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα
 πέπλων σκιᾶς εἶδωλον ἐξωμόργνυτο.
 ἔρση δε θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
 λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν αὐχένα.

Oeneus.

SUSARION.

CCVI.

ΑΚΟΥΕΤΕ λεψ' Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιοι
κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὧ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

EPICHARMUS.

CCVII.

The Parasite.

ΣΥΝΔΕΙΠΝΕΩ τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μὲν
καὶ τῷ γὰρ μηδὲ λῶντι κῶυδὲν δεῖ καλεῖν
τηνεῖ δε χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιέω πολὺν
γέλωτα καὶ τὸν ἱστιῶντ' ἐπαινέω.

έρημος. ὅκα δ' ἐντύχω τοῖς περιπόλοις,
 τοῦθ' οἶον ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι
 οὐ λῶντι πλεῖον ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.
 ἐπεὶ δέ χ' εἶκω οἰκάδεις καταφθαρεῖς,
 ἄστροτος εὖδω καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,
 ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας.

CRATINUS.

CCVIII.

Pericles.

Ο ΣΧΙΝΟΚΕΦΑΛΟΣ Ζεὺς ὁδὶ προσέρχεται
 ὁ Περικλῆς, τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
 ἔχων, ἐπειδὴ τοῦστρακον παροίχεται.

Threassaë.

CCIX.

From "The Wine-Flask."

Α ΝΑΞ Ἀπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων.
 καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον τὸ στόμα,
 Ἴλισσὸς ἐν τῇ φάρυγι· τί ἂν εἵποιμ' ἔτι;
 εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
 ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.
 . . . Πῶς τις αὐτὸν, πῶς τις ἂν
 ἀπὸ τοῦ πότου παύσειε, τοῦ λίαν πότου;
 Β. ἐγφῖδα. συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας,

καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν,
καὶ τᾶλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον,
κούδ' ὀξύβαφον οἶνηρόν ἔτι κεκλήσεται.

TELECLIDES.

CCX.

The Golden Age of Plenty.

ΛΕΞΩ τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς δν ἐγὼ θνητοῖσι
παρεῖχον.

εἰρήνη μὲν πρῶτον ἀπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ
χειρός.

ἡ γῆ δ' ἔφερ' οὐ δέος οὐδὲ νόσους, ἀλλ' αὐτόματ' ἦν
τὰ δέοντα·

οἶνῳ γὰρ ἔπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ' ἄρτοις
ἐμάχοντο

περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων ἱκετεύουσαι κα-
ταπίνειν,

εἴ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας. οἱ δ' ἰχθύες οἴκαδ'
ἰόντες

ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτοὺς ἀν παρέκειντ' ἐπὶ ταῖσι
τραπέζαις.

ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς κρέα θερμὰ
κυλίνδων,

ὑποτριμματίων δ' ὀχετοὶ τούτων τοῖς βουλομένοισι
παρῆσαν,

ιονία τὴν ἐνθεσιν ἦν ἄρδονθ' ἀπαλὴν κατα-
πίνειν.

αἰσιν δ' ἀνάπαιστα παρῆν ἡδυσματίοις κα-
τάπαστα.

κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰ-
σεπέτοντο·

λακούντων ὥστιζομένων περὶ τὴν γνάθον
ἦν ἀλαλητός.

δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἂν ἡ-
στραγάλιζον.

ῥωποι πίονες ἦσαν τότε καὶ μέγα χρῆμα
Γιγάντων.

Amphictyones.

EUPOLIS.

COXI.

Pericles' Eloquence.

ΙΤΙΣΤΟΣ οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν·

πότε παρέλθοι δ', ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς

καὶ ποδῶν ἔρει λέγων τοὺς ῥήτορας.

ζὺν λέγεις μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει

τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.

ἐκίλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

τρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Demi.

CCXII.

Myronides on the Degeneracy of the Age.

ΚΑΙ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί
λέξω·

οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
ἡμεῖς γὰρ οὐχ' οὕτω τέως ῥέκοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,
οἷς ὥσπερ εἰ θεοῖσιν ἠὲ χόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν·
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν, νυνὶ δ', ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἰρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Demi.

CCXIII.

From "The Flatterers."

ΑΛΛΑ δίαίταν ἦν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὥς ἐσμέν ἅπαντα κομ-
ψοὶ

ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δέ τι κάμδος αὐτοῦ.
ἱματίῳ δέ μοι δὴ ἐστὸν χαρίεντε τούτῳ,
οἷν μεταλαμβάνων αἰεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν. ἐκεῖ δ' ἐπειδὴν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθύς περὶ τοῦτον εἰμί·
καὶ τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.

εἴτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν
 μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὐ δέῃ χαρίεντα πολλὰ
 τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ 'κφέρεται θύραζε.
 οἶδα δ' 'Ακέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
 σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἴτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
 ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἶνεϊ.

CCXIV.

Capriciousness of the Athenians.

ΑΔΔ' ἀκούετ' ὦ θεαταὶ τὰμὰ καὶ ξυνίετε
 ῥήματ'· εὐθὺς γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολο-
 γήσομαι,
 ὅ τι παθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σο-
 φούς,
 ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲ ἐν χειρόν φρονῶν
 ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,
 μαίνεται τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σῷ λόγῳ.
 ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως μεταβαλόντες τοὺς τρό-
 πους,
 μὴ φθονεῖθ' ὅταν τις ἡμῶν μουσικῇ χαίρῃ νέων.

PHRYNICHUS.

CCXV.

ΩΦΙΑΤΑΘ' Ἑρμῇ, νῦν φυλάττου, μὴ πεσὼν
 σαυτὸν περικρούσῃ καὶ παράσχῃ διαβολὴν
 ἐτέρῳ Διοκλείδῃ βουλομένῳ κακὸν τι δρᾶν.

Ε. φυλάξομαι. Τεύκρω γὰρ οὐχὶ βούλομαι
μήνυτρα δοῦναι τῷ παλαμναίῳ ξένῳ.

ARISTOPHANES.

CCXVI.

*Dicaeopolis applies to Euripides for the Drags
of a Suppliant.*

ΔΙ. ΩΡΑ ὅστιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καὶ μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

ΘΕΡ. τίς οὗτος;

ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΘΕΡ. οὐκ ἔνδον ἔνδον τ' ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙ. πῶς ἔνδον εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΘΕΡ. ὀρθῶς, ὦ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιῇ
τραγῳδίαν.

ΔΙ. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὕτως σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΘΕΡ. ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙ. ἀλλ' ὁμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,

ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ὀνθρώπων τινί.
Δικαιοπόλις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἰγώ.

P. ἀλλ' οὐ σχολή.

. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. EYP. ἀλλ' ἀδύνατον.

. ἀλλ' ὅμως.

P. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

. Εὐριπίδη, EYP. τί λέλακας; ΔΙ. ἀναβάδην
ποιεῖς,

ἔξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκ' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἔσθῃτ' ἔλεινῃν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβोलῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐ-
ριπίδη,

δὸς μοι ῥάκ' ἰόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.

P. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἶνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἡγωνίζετο;
οὐκ Οἶνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

P. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΔΙ. οὐ Φοίνικος, οὐ,
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

P. ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

P. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῇ θέλεις πεπλώματα
ᾧ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὐτοσί;
οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεϊνος μὲν ἦν
χωλὸς· προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν

ΕΥΡ. οἶδ' ἄνδρα. Μυσὸν Τήλεφον. ΔΙ. ναὶ Τή-
λεφον·

τούτου δὸς ἀντιβोलῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡ. ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἴνους. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

Acharnians, 393-434. —

CCXVII.

Demus metamorphosed by the Sausage-seller.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΕΥΦΗΜΕΙΝ χρή καὶ στόμα κλύειν καὶ μαρτυ-
ριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλῆναι, οἷς ἡ πόλις ἤδη
γέγηθεν,
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίασιν παιωνίζειν τὸ
θέατρον.

ΧΟΡ. ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις καὶ ταῖς νή-
σοις ἐπίκουρε,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἤκεις, ἐφ' ὅτῳ κνι-
σῶμεν ἀγυιάς;

ΑΓΟΡ. τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ
πεποίηκα.

ΧΟΡ. καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστάς ἐξευρίσκων
ἐπινοίας;

ΑΓΟΡ. ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ ταῖς ἀρχαίαισιν
'Αθήναις,

ΧΟΡ. πῶς ἂν ἴδοιμεν; ποίαν τιν' ἔχει σκευήν;
ποῖος γεγένηται;

ΑΓΟΡ. οἶός περ Ἀριστείδην πρότερον καὶ Μιλτιάδην
ξυνεσίτει.

ὄψισθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη
τῶν προπυλαίων.

ἄλλ' ὀλολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαι-
σιν Ἀθήναις

καὶ θαυμάσταις καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς
Δῆμος ἐνοικεῖ.

ΧΟΡ. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι
Ἀθῆναι,

δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ὑμῖν καὶ τῆς γῆς
τῇσδε μόναρχον.

ΑΓΟΡ. δὲ ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχή-
ματι λαμπρὸς,

οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνης
κατάλειπτος.

ΧΟΡ. χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καὶ σοὶ ξυγ-
χαίρομεν ἡμεῖς.

τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαρα-
θῶνι τροπαίου.

Knights, 1316-1334.

CCXVIII.

The Clouds.

ΧΟΡΟΣ.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ ὀμβροφόροι,
 ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εἴαν
 ὄρον γᾶν

Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον
 οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
 μυστοδόκος δόμος
 ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,
 οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
 ναοὶ θ' ὑπερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
 καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
 εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλῖαι τε,
 παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
 ἡρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
 εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
 καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡ. πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες
 εἶσ', ὦ Σώκρατες, αὐται
 αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῶ-
 ναι τινές εἰσιν;

ΣΩ. ἤκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ
 ἀνδράσιν ἀργοῖς
 αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν
 παρέχουσι

καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ
κατάληψιν.

ΓΡ. ταῦτ' ἄρ' ἀκούσας αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἢ ψυχὴ
μου πεπότῃται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ
στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξας' ἐτέρῳ λόγῳ ἀν-
τιλογῆσαι·
ὥστ' εἰ πως ἔστιν ἰδεῖν αὐτάς ἤδη φανεράς
ἐπιθυμῶ.

· βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ
ὀρῶ κατιούσας
ἡσυχῇ αὐτάς. ΣΤΡ. φέρε, ποῦ; δεῖξον.
· χωροῦσ' αὐταὶ πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὐταὶ πλά-
γαι.

Ρ. τί τὸ χρῆμα;
ὥς οὐ καθορῶ. ΣΩ. παρὰ τὴν εἴσοδον.

Ρ. ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.
· νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς
κολοκύνταις.

Ρ. νῆ Δί' ἐγώ, ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη
κατέχουσιν.

· ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδησθ' οὐδ'
ἐνόμιζες;

Ρ. μὰ Δί' ἄλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἡγού-
μην καὶ καπνὸν εἶναι.

Ι. οὐ γὰρ μὰ Δί' ἄλλ' ἴσθ' ὅτι πλείστους αὐταὶ βό-
σκουσι σοφιστάς,

θουριομάντεις ἰατροτέχνας σφραγίδων χαρ-
γοκομήτας

κυκλίων τε χορῶν ᾠσματοκάμπτας ἄνδρας
μετεωροφένακας,

ΣΤΡ. ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπ-
ταιγλᾶν δάϊον ὀρμάν,

πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρη-
μαινούσας τε θυέλλας,

εἴτ' ἀερίους, διερούς γαμψοὺς οἰωνοὺς
ἀερωνηχεῖς,

ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν εἴ-
αντ' αὐτῶν κατέπινον

κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρία τ' ὄρ-
νίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩ. διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως; ΣΤΡ. λέξοι
δὴ μοι, τί παθοῦσαι,

εἶπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἷξαι
γυναιξίν;

οὐ γὰρ ἔκειναί γ' εἰσὶ τοιαῦται. ΣΩ. φέρε,
ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡ. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἷξασιν δ' οὖν ἱρίοισιν πε-
ταμένοισιν,

κούχιν γυναιξίν μὰ Δί' οὐδ' ὀτιοῦν· αὐταὶ
ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩ. ἀπόκριναί νυν ἄττ' ἂν ἔρωμαι. ΣΤΡ. λίγι-
νυν ταχέως ὃ τι βούλει.

ΣΩ. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταυρί-
ομοίαν

αρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ; ΣΤΡ. νῆ Δί
 ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;
 ονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κἀγ' ἦν μὲν
 ἴδωσι κομήτην,
 ὃν τινα τῶν λασίων τούτων, οἶόν περ τὸν
 Ξενοφάντου,
 πτουςαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις
 ᾗ κασαν αὐτάς.

: *Clouds*, 300-350.

CCXIX.

n Education in the Early Times.

ΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.—ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΔΙΚ.

! τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέ-
 κειτο,
 τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη
 ᾗ γενόμιστο.
 ν μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν
 ἀκοῦσαι·
 ἀδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθα-
 ριστοῦ
 ωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, καὶ κριμνώδη
 κατανίφοι.
 προμαθεῖν ᾗσμ' ἐδίδασκεν, τὼ μὴρὼ μὴ
 ξυνέχοντας,

ἡ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν, ἡ Τηλέπορόν τι
 βόαμα,
 ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες πα-
 ρέδωκαν.

εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἡ κάμψειν τινα
 κάμπην,

οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκο-
 λοκάμπτους,

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὥς τὰς Μούσας
 ἀφανίζων.

οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς
 ῥαφανίδος,

οὐδ' ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἄρπάζειν οὐδὲ
 σέλινον,

οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ' ἴσχειν τῷ
 πόδ' ἐναλλάξ.

ΑΔ. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνά-
 μεστα

καὶ Κηκείδου καὶ βουφονίων. ΔΙΚ. ἀλλ' οὖν
 ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,

ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡμῇ παίδευσις
 ἔθρεψεν.

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις
 ἐν τετυλίχθαι·

πρὸς ταῦτ' ὦ μειράκιον θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείτ-
 τω λόγον αἰροῦ·

κάπιστήσῃ μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέ-
 χεσθαι,

καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς
σε, φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι
προσιούσιν,
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαντοῦ γονέας σκαιουργεῖν,
ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ τι τῆς αἰδοῦς μέλλει τᾶγαλμ'
ἀναπλήσειν·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ' Ἰαπετὸν
καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτρο-
φήθης.

Ib. 961-997.

CCXX.

The Nightingale.

ΟΨ. **Α**ΓΕ σύννομέ μοι παῦσαι μὲν ὕπνου,
λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὗς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν·
ἐλελιζομένης δ' ἱεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς
καθαρὰ χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου
μίλακος ἡχῶ πρὸς Διὸς ἔδρας,
ἔν' ὃ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων
τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων

ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν
 ἴστησι χορούς· διὰ δ' ἀθανάτων
 στομάτων χωρεῖ ζύμφωνος ὁμοῦ
 θεία μακάρων ὀλολυγή.

Birds, 209-223.

CCXXI.

The Parabasis in the "Birds."

ΑΓΕ δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾶ
 προσόμοιοι,
 ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμ-
 νηνά,
 ἀπτῆνες ἐφημέριοι ταλαοὶ βροτοὶ ἄνδρες εἰκελόνη-
 ροι,
 πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν τοῖς αἰὲν
 ἰούσιν,
 τοῖς αἰθερίοις τοῖσιν ἀγήρως τοῖς ἄφθιτα μηδομέ-
 νοισιν,
 ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν
 μετεώρων
 φύσιν οἰωνῶν γένεσιν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἑρέβους
 τε Χάους τε
 εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλαδὸν εἴπητε τὸ
 λοιπόν.
 Κάος ἦν καὶ Νῦξ Ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρ-
 ταρος εὐρύς·

γῇ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἑρέβους δ' ἐν ἀπεί-
 ροσι κόλποις
 τίκει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νύξ ἢ μελανόπτερος
 ψὸν,
 ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλασθεν Ἔρως ὁ πο-
 θεινὸς,
 σπλῶν νῶτον πτερύγοιιν χρυσαῖν εἰκὼς ἀνεμῶκεσι
 δίναις.
 οὗτος χάει ἡερόεντι μιγείς νυχίῃ κατὰ Τάρτα-
 ρον εὐρὺν
 ἐνειόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν
 ἐς φῶς.
 πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως
 ξυνέμιξεν ἅπαντα·
 ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις γένητ' οὐρανὸς ὡ-
 κεννός τε
 καὶ γῇ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε
 μὲν ἔσμεν
 πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων ἡμεῖς· ὥς δ'
 ἔσμεν Ἔρωτος
 πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθ' αὖτε γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι
 σύνεσμεν·
 πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ
 μέγιστα.
 πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἥρος χειμῶνος
 ὁπώρας·
 σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Διβύην
 μεταχωρῇ,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι κα-
θεύδειν,

εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀ-
ποδύη.

ἰκτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείς ἑτέραν ὥραν ἀπο-
φαίνει,

ἥνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἡρινόν· εἶτα
χελιδών,

ὅτε χρή χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριον τι πρία-
σθαι.

ἔσμεν δ' ὑμῖν Ἄμμων Δελφοὶ Δωδώνη Φοῖβος
Ἀπόλλων.

ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις οὕτω πρὸς ἅπαντα
τρέπεσθε,

πρὸς τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτήσιν καὶ πρὸς
γάμον ἄλλος.

ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ περὶ μαντείας δια-
κρίνει·

φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖται,
ξύμβολον ὄρνιν, φωνήν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον
ὄρνιν.

ἄρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμέν μαντεῖος Ἀπόλ-
λων;

Ιβ. 685-722.

CCXXII.

*Contest before Dionysus between Aeschylus
and Euripides.*

EΥΡ.

Αἰ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,

ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἄσαφής γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

Δ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς; ΕΥΡ. πολλοὺς
πάνυ.

πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

Δ. ἄγε δὴ σιωπά πᾶς ἀνὴρ. λέγ', Αἰσχύλε.

Σ. Ἑρμῇ χθόνιε πατρῷ ἐποπτεύων κράτη,
σωτήρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένω.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

Δ. τούτων ἔχεις ψέγειν τι; ΕΥΡ. πλεῖν ἢ δώδεκα.

Σ. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα πάντα γ' ἔστ' ἄλλ' ἢ τρία.

Ρ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσιν γ' ἁμαρτίας.

Δ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ,
πρὸς τρισὶν ἱαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

Σ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; ΔΙΟ. ἰὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

Ρ. εὐθύς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὅσον.

ΑΙΣ. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς; ΕΥΡ. ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.

πῶς φῆς μ' ἁμαρτεῖν; ΕΥΡ. αὐθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.

ΑΙΣ. Ἑρμῇ χθόνιε πατρῷ ἐποπτεύων κράτη.

ΕΥΡ. οὐκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος; ΑΙΣ. οὐκ ἄλλως
λέγω.

ΕΥΡ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὥς ὁ πατὴρ ἀπώλει
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοισι λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;

ΑΙΣ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν Ἑριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὅτι κατρώον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ ἡ γὼ βουλόμην
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟ. οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣ. σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΕΥΡ. δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟ. πῶς δίς;

ΕΥΡ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν, φησὶ, καὶ κατέρχομαι·
ἦκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟ. νῆ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρήσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

- ΙΣ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
 ἄνθρωπε ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
- ΙΟ. πῶς δὴ; δίδαξον γάρ με καθ' ὃ τι δὴ λέγεις.
- ΙΣ. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
 χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν·
 φεύγων δ' ἀνὴρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται.
- ΙΟ. εὖ νῆ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
- ΥΡ. οὐ φημὶ τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
 λάθρα γὰρ ἦλθεν οὐ πιθῶν τοὺς κυρίους.
- ΙΟ. εὖ νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὃ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
- ΥΡ. πέραινε τοίνυν ἕτερον.
- ΙΟ. ἴθι πέραινε σὺ,
 Αἰσχύλ' ἀνύσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπό-
 βλεπε.
 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
 κλύειν ἀκοῦσαι.
- ΥΡ. τοῦθ' ἕτερον αὖ δις λέγει,
 κλύειν ἀκοῦσαι, ταῦτ' ὃν σαφέστατα.
- ΙΟ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σὺ,
 οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

The Frogs, 1119-1176.

THE MIDDLE COMEDY.

ANTIPHANES.

CCXXIII.

The Parasite.

Ο ΓΑΡ παράσιτός ἐστιν, ἂν ὀρθῶς σκοπῆς,
 κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.
 οὐδεὶς παράσιτος εὖχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
 τοῦναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν αἰεί.
 ἔστιν πολυτελὲς τῷ βίῳ τις, οὐ φθονεῖ,
 μετέχειν δὲ τούτων εὖχετ' αὐτῷ συμπαρών.
 κάστιν φίλος γενναῖος ἀσφαλὲς θ' ἄμα,
 οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος,
 ὀργὴν ἐνεγκεῖν ἀγαθός· ἂν σκώπτῃς, γελᾷ·
 ἐρωτικὸς, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ,
 πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολήν,
 ἂν ᾗ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές.

Didymi.

CCXXIV.

ΤΟΝ τρόπον μὲν οἶσθά μου
 ὅτι τυφὸς οὐκ ἔνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
 τοιουτοσί τις εἰμι, τύπτεσθαι μύδρος,
 τύπτειν κεραυνὸς, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή,

φέρειν τιν' ἄρας ἄνεμος, ἀποπνίξαι βρόχος,
 θύρας μοχλεύειν σεισμὸς, εἰσπηδᾶν ἀκρίς,
 δειπνεῖν ἄκλητος μυῖα, μὴ ἔλθεῖν φρέαρ,
 ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ὅς' ἂν μόνον
 τύχῃ τις εἰπὼν, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν
 ἅπαντα. καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
 διὰ ταῦτα πάντα σκηπτόν· ἀλλ' οὐδὲν μέλει
 τῶν σκωμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὦν φίλος
 ἔργοισι χρηστὸς οὐ λόγοις ἔφυν μόνον.

Progoni.

CCXXV.

Uncertainty of Human Affairs.

ΣΤΙΣ ἄνθρωπος δὲ φύς
 ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται,
 εἵστον ἡμάρτηκεν· ἢ γὰρ εἰσφορά τις ἤρπακεν
 γυδοθεν πάντ', ἢ δίκη τις περιπεσὼν ἀπώλετο,
 στρατηγήσας προσῶφλεν, ἢ χορηγὸς αἰρεθεὶς
 ἄτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ,
 τριηραρχῶν ἀπήγξατ', ἢ πλέων ἤλωκέ ποι,
 βαδίζων ἢ καθεύδων κατακέκοφθ' ὑπ' οἰκετῶν.
 βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅς' ἂν καθ' ἡμέραν
 ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ.
 ὁδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἀρ-
 πάσαι
 ἰμένην ἂν τις προσελθὼν· ἀλλ' ὅταν τὴν ἐνθῆσιν

ἐντὸς ἤδη τῶν ὁδόντων τυγχάνης κατεσπακως,
τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον.

Miles.

CCXXVI.

Comparison of Tragedy and Comedy.

ΜΑΚΑΡΙΟΝ ἐστὶν ἡ τραγωδία
ποίημα κατὰ πάντ', εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι
ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι,
πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν· ὥς ὑπομνησαι μόνον
δεῖ τὸν ποιητήν· Οἰδίπουν γὰρ ἂν μόνον
φῶ, τᾶλλα πάντ' ἴσασιν· ὁ πατήρ Λαῖος,
μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες—
ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,
κομιδῇ δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν,
καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πάντα δεῖ
εὐρεῖν, ὀνόματα καινὰ, τὰ διωκημένα
πρότερον· τὰ νῦν παρόντα, τὴν κατὰστροφὴν,
τὴν εἰσβολήν· ἂν ἔν τι τούτων παραλίπη,
Χρέμης τις ἢ Φεῖδων τις ἐκσυρίττεται.
Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Poesia.

ANAXANDRIDES.

CCXXVII.

Habits of the Egyptians.

ΥΚ ἂν δυναίμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ·
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
ιμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολὺ.
βοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
τὴν ἐγχελυν μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα,
ιμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παρὰ πολὺ.
ὕκ ἐσθίεις ὕει', ἐγὼ δὲ γ' ἡδομαι
ιάλιστα τούτοις· κύνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγώ,
οὔψον κατεσθίουσαν ἡνίκ' ἂν λάβω.—
ὄν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς,
λάεις, ἐγὼ δ' ἡδιστ' ἀποκτείνας δέρω.
ῥυαται παρ' ὑμῖν μυγαλῇ, παρ' ἐμοὶ δέ γ' οὔ.
Civitates.

EUBULUS.

CCXXVIII.

Eros not Winged.

ΓΙΣ ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
ἢ κηροπλαστήσας Ἑρωθ' ὑπόπτερον ;
ὅς οὐδὲν ᾗδαι πλὴν χελιδόνας γράφειν,
ἢλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.

ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥάδιος
ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
βαρὺς δὲ κομιδῇ. πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, εἰ κᾶψή τις.

Campylus.

CCXXIX.

Ne quis modici transiliat munera Liberi.

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
τοῖς εὖ φρονούσι· τὸν μὲν ὑγείας ἕνα,
ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δὲ δεύτερον
ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
ὃν ἐκπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζουσ'. ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἡμέτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς
ἔκτος δὲ κώμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος· ὁ δ' ἑνατος χολῆς·
δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιῇ·
πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

Dionysus.

TIMOCLES.

CCXXX.

Use of Tragedies.

Ω ΤΑΝ, ἄκουσον ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
καὶ πολλὰ λυπὴρ· ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει

ψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο
 τας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβὼν
 ἰς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
 ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἄμα.
 εἰ γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὠφελοῦσι πάντας. ὁ μὲν ὦν γὰρ πένης
 ἰσχυρότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
 ὄμενον ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.
 οὐδὲν τι μανικὸν Ἀλκμέων ἐσκέψατο.
 ἄλκιμοις, εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί.
 νηκέ τῳ παῖς, ἢ Νιόβη κεκούφικεν.
 ἄλκιμος τίς ἐστι, τὸν Φιλοκτήτην ὄρα.
 ὧν τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἴκνυντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
 ἰσχυρήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
 αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἤττον στένει.

Dionysiazusae.

THE NEW COMEDY.

PHILEMON.

CCXXXI.

Tears.

τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον
 ἰεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
 τόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον·
 οὐ προσέχει τὰ πράγματ' οὐδ' ἀποβλέπει

εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
 εἴαν τε κλάῃς ἄν τε μὴ, πορεύεται.
 τὶ οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει
 ὥσπερ τὸ δένδρον τοῦτο κάρπον τὸ δάκρυον.

Sarc

CCXXXII.

. *A Cook boasting of his Skill.*

Ως ἱμερός μούπηλθε γῆ τε κούρανψ
 λέξαι μολόντι τοῦψον ὥς ἔσκεύασα.
 νῆ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἔστ' εὐήμερεῖν
 ἐν ἅπασιν· ἰχθύς ἀπαλὸς οἷος γέγονέ μοι
 οἷον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον
 τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον,
 ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κώπτὸς ὦν τοιοῦτος ἦν
 οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ
 ὀπτῶν τὸν ἰχθύν, οὐδὲ πιστευθήσομαι.
 ὅμοιον ἐγένετ', ὄρνις ὁπόταν ἀρπάσῃ
 τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ
 τηροῦσα τοῦτο, καταπιεῖν δ' ἐσπούδακεν,
 ἕτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταῦτόν ἦν.
 τὴν ἡδονὴν ὁ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν
 τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε κᾶφευγεν κύκλῳ
 τὴν λοπάδ' ἔχων, ἄλλοι δ' ἐδίωκον κατὰ πόδι
 ἐξῆν ὀλολύζειν· οἱ μὲν ἦρπασάν τι γάρ,
 οἱ δ' οὐδέν, οἱ δὲ πάντα. καί τοι παρέλαβον
 ἰχθύς ποταμίους ἐσθίοντας βόρβορον·

εἰ δ' ἔλαβον ἀρτίως σκάρων, ἢ 'κ τῆς Ἀττικῆς
 γλαυκίσκον, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἢ 'ξ Ἀργους κάπρον,
 ἢ 'κ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης δν τοῖς θεοῖς
 φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν,
 ἅπαντες οἱ φαγόντες ἐγένοντ' ἄν θεοί.
 ἀθανασίαν εὔρηκα· τοὺς ἤδη νεκροὺς,
 ὅτανπερ ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

Miles.

CCXXIII.

Advice to a wealthy Idler.

Ω ΚΛΕΩΝ, παῦσαι φλυαρῶν· ἄν ὀκνῇς τὸ μαν-
 θάνειν,

ἀνεπικούρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσει ποιῶν.
 οὔτε γὰρ ναυαγὸς. ἄν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
 οὔ ποτ' ἄν σώσειεν αὐτόν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγώς
 μὴ οὐ τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἄν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν
 βίον.

“ἀλλὰ χρήματ' ἐστὶν ἡμῖν.” ἅ γε τάχιστ' ἀπόλ-
 λυται.

“κτῆματ', οἰκίαι.” τύχης δὲ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
 ὅτι τὸν εὐπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
 κὰν μὲν ὀρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
 ἐβάλετ', ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκα·
 ἄν δ' ἀπαίδευτος μετάσχη πνεύματος φορούμενος,
 τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἀλλ' ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ συνήθεις, νῆ Δία,

ἔρανον εἰσοίσουσιν. εὖχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων
εἰ δὲ μὴ, γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν.

CCXXXIV.

Quot homines tot mores.

ΤΙ ποτε Προμηθεὺς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
καὶ τᾶλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις
ἔδωχ' ἐκάστω κατὰ γένος μίαν φύσιν;
ἄπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι,
δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαοί.
οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἢ μὲν εἴρων τῇ φύσει
ἢ δ' αὐθέκαστος, ἀλλ' ἔαν τρισμυρίας
ἀλώπεκάς τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν
ἀπαξαπασῶν ὄψεται τρόπον θ' ἓνα.
ὕμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἔστι τὸν ἀριθμὸν
καθ' ἐνὸς, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

CCXXXV.

Esse non videri.

ΑΝΗΡ. δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.
οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
οὐδ' ὃς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν
εἶναι δίκαιος κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

CCXXXVI.

*Non sunt longa quibus nihil est quod demere
possis.*

ΤΟΝ μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν
μακρὸν νόμιζε, κἂν δὴ εἴπῃ συλλαβὰς,
τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ καὶ πολὺν χρόνον.
τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λαβέ·
οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
ἄλλ' οὐδὲ εἰς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

MENANDER.

CCXXXVII.

The proper Use of Riches.

ΠΕΡΙ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὦν δὲ κύριος·
εἰ μὴ δὲ σαιτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
διόπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
εἰ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ.

αὐτὸν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
οὓς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ τοῦτο γὰρ
ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχης,
ἐκεῖθεν ἔσται ταὐτὸ τοῦτό σοι πάλιν.
πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος
ἢ πλουῖτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Moro. 521.

CCXXCVIII.

Si quis deus—

Εἰ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι “ Κράτων,
ἐπὶ ἂν ἀποθάνῃς, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
ἔσει δ’ ὅ τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γάρ σε δεῖ·
εἰμαρμένον τοῦτ’ ἐστίν, ὅ τι βούλει δ’ ἐλοῦ.”
ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον·
ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
ἐτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων,
ἐντιμότερος εἰ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
ἀλεκτρυὼν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ
ἔστιν, ὁ δ’ ἀγεννὴς καὶ δέδιδε τὸν κρείττονα.
ἄνθρωπος ἂν ᾧ χρηστός, εὐγενὴς, σφόδρα
γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῇ νῦν γένει.
πράττει δ’ ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.

ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
ὄραν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανίστερον.

Patidicu.

CCXXIX.

Leucas.

Οὐδὲν δὴ λέγεται πρώτη Σαπφῶ
τὸν ὑπέρομπον θηρῶσα Φάων
οἰστρῶντι πόθῳ ρίψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
σὴν, δέσποτ', ἄναξ εὐφημείσθω
τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Leucadiu.

CCXL.

Nihil est ab omni

Parte beatum.

ΠΡΟΣ τὸ πρᾶγμ' ἔχω
κακῶς. Β. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὁρᾷς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
εὖροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρὸν, οὐδ' ἐγὼ
ζῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ'· ἀλλ' ἔνεστί τι
ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
τὸν ἔχοντα ταύτην ἰθεράπευσεν ἐπιμελῶς,

ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε
 ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὄρα
 εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
 οὔτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ
 αἰεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθείς
 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσει διὰ τέλους.

Misogynae.

CCXLI.

τὸν βίον εἰκέναι πανηγύρει ὁ Πυθαγόρας εἶπεν.

Diogenes Laertius, viii. 3.

ΤΟΥΤΟΝ εὐτυχέστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν ταχὺ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 πῦρ· ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιῶς αἰεὶ
 ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ.
 Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 ὃν φημι τοῦτον ἢ ᾗπιδημίαν ἐν ᾧ
 ὄχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί·
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής του γίνεται,
 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς ἡὔρ', ἐπεβουλεύθη ποθὲν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Subditivus.

CCXLIH.

Pulvis et umbra sumus.

ΟΤΑΝ εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
 ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ', ὡς ὕδοι πορεῖς.
 ἐνταῦθ' ἔνεστ' ὅστ' αὖ τε καὶ κούφη κόνις
 ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν,
 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν,
 αὐτῶν τε δόξῃ κάπῃ κάλλει σωμάτων.
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος.
 κοινὸν τὸν ᾗδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
 πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἶ.

CCXLIII.

Stemmata quid faciunt ?

ΑΠΟΛΕΙ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
 μητέρα, ἐφ' ἐκάστῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκεῖον προσδόν,
 ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσιν τε τοὺς πάππους ὅσοι
 οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς ὅτ' αὖ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους διὰ τινα
 τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 ὅς ἂν εὖ γεγονώς ἢ τῇ φύσει πρὸς τάγαθὰ,

κᾶν Αἰθίοψ ᾗ. μῆτερ, ἔστω εὐγενής.

Σκύθης τίς; ὀλεθρος· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης.

DIPHILUS.

CCXLIV.

Tempestas barathrumque macelli.

NOMIMON τοῦτ' ἐστὶ, βέλτιστ', ἐνθάδε
 Κορινθίοισιν, ἄν τιν' ὀψωνοῦντ' αἰ
 λαμπρῶς ὀρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
 ζῇ καὶ τί ποιῶν· κᾶν μὲν οὐσίαν ἔχῃ,
 ἥς αἱ πρόσοδοι λύουσι τὰναλώματα,
 εἰ ἂν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδη τὸν βίον.
 εἰ ἂν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
 ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,
 ὅς ἂν δὲ μὴ πίθῃτ' ἐπέβαλον ζημίαν.
 εἰ ἂν δὲ μὴδ' ὀτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
 τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. Β. Ἡράκλεις.
 Α. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
 τοῦτον· συνίης; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
 ἢ τῶν ποιούντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
 ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν
 ψευδῇ. τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
 Β. ὀρθῶς γε νῆ Δί'. ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
 Α. ὀρῶμεν ὀψωνοῦνθ' ἐκάστης ἡμέρας
 οὐχὶ μετρίως βέλτιστέ σ', ἀλλ' ὑπερηφάνως.

οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν,
 συνῆχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν.
 περὶ τῶν σελίπων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἴσθμίοις.
 λαγώς τις εἰσελήλυθ', εὐθύς ἤρπακας.
 πέρδικα δ' ἡ κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι
 ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν.
 τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ.

Mercator.

CCXLV.

Unctum qui rectè ponere possit.

ΟΤΑΝ με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν,
 οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας
 οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους,
 ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν.
 κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ,
 γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύττομαι·
 ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτὸς, εὐθέως νοῶ
 ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἄλλ' οὐδ' αἴμ' ἔχει.

Parasitus.

CCXLVI.

Cara pisces avertere mensa.

ΩΙΜΗΝ ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον
 εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους.
 τόδε δ', ὥς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θηρίον
 ἐπίβουδόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.

ἔνταῦθα γοῖν ἔστιν τις ὑπερηκοντικῶς,
 κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
 ὥς φησιν· οὐ διὰ τοῦτό γ' ἄλλ' ἐστιγμένος
 πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμά αὐτὴν ἔχει.
 οὗτος ἀποκρίνεται, ἂν ἐρωτήσης πόσου
 ὁ λάβραξ, δέκ' ὀβολῶν, οὐχὶ προσθεὶς ὀποδαπῶν.
 ἔπειτ' ἐὰν τάργυριον αὐτῷ καταβάλης,
 ἐπράξαιτ' Αἰγίναϊον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
 κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά.
 κατ' ἀμφοτέρωθεν δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Curiosus.

CCXLVII.

Praecepta alea.

ΑΡΙΣΤ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου.
 B. ἀστεῖος εἰ. δραχμὴν ὑπόθεσ. A. κεῖται
 πάλαι.

πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην; B. οὐκ ἂν ποτε
 Εὐριπίδης γυναικα σώσει'. οὐχ ὀρᾷς
 ἐν ταῖς τραγυδίαισιν αὐτὰς ὥς στυγεῖ;
 τοὺς δὲ παρασίτους ἡγάπα. λέγει γέ τοι
 “ Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
 μὴ τοῦλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
 ὄλοιτο, νόστου μὴ ποτ' εἰς πάτραν τυχῶν.”
 A. πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; B. τί δέ σοι μέλει;
 οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Synopsis.

BATO.

CCXLVIII.

Epicuri de grege.

ΙΛΩΔΕΚΑΣ τὸ μεираκίόν μου παραλαβὼν,
 εἰς ἀθάρατε, καὶ πέπεικας ἐλθεῖν εἰς βίον
 οὐκ αὐτοῦ, καὶ πότους ἐωθινοὺς
 ἃ σὲ νῦν πρότερον οὐκ εἰθισμένον.
 εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς;
 δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ' ; Β. ὥς λέγουσιν οἱ σοφοί.
 Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τάγαθόν
 νῆν δῆπουθεν, οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
 ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως
 παντὺς ἢ τυχόν δώσεις ἐμοί.
 ἵκας οὖν φιλόσοφον, εἰπέ μοί, τινα
 ἄν, ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις κηλούμενον;
 ἄντας, οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες
 φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
 διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
 πᾶν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῆ,
 οὐδεὶς πρῶτον ἄψασθαι τόπον,
 κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
 πεπληῆσθαι πάντας.

Condecipiens

BOOK V.

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

XENOPHANES.

CCXLIX.

Discite non inter lances mensasque nitentes—

NΥΝ γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάν-
των

καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτίθει στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃσι προτείνει·
κρατὴρ δ' ἔστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἐτοῖμος, ὃς οὐποτε φησὶ προδώσειν,
μειλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὁσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν ὁδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρὴ τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίνονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.

ἢ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδράς
 εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
 εἰσάντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὧν ἐστὶ προχειρότερον,
 χυβρις,—πίνειν ὅποσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
 οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
 δρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει,
 ὥς οἱ μνημόσυν' ᾗ, καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
 ἡ μάχας διέπει Τιτῆνων οὐδὲ Γιγάντων,
 οὐδὲ τὰ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
 γάσιας σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
 λεῶν δὲ προμηθεῖην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

PARMENIDES.

CCL.

DE NATURA. EXORDIUM.

ΠΠΟΙ, ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἐπὶ θυμὸς ἰκάνοι
 πέμπον, ἐπεὶ μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἄγ-
 ουσαι

ἰμονος ἢ κατὰ πάντ' ἀδαῇ φέρει εἰδότα φῶτα·
 φερόμην, τῇ γάρ με πολύφραστοι φέρον ἵπποι
 ἰα τιταίνουσαι. Κοῦραι δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον,
 ἰάδες κοῦραι, προλιποῦσαι δώματα νυκτὸς,
 φάος, ὡσάμεναι κροτάφων ἀπὸ χερσὶ καλύπτρας.

ἄξων' ὃ' ἐν χνοιῷς ἵει σύριγγος αὐτὴν
 αἰθόμενος, —δοιοῖς γὰρ ἐπείγετο δινωτοῖσι
 κύκλοις ἀμφοτέρωθεν — ὅτε σπερχοίατο πέμπειν.
 Ἐνθα πύλαι νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κελεύθων,
 καὶ σφας ὑπέρθυρον ἀμφὶς ἔχει καὶ λαῖνος οὐδὸς,
 αὐταὶ δ' αἰθέριαι πληνται μεγάλοισι θυρέτροις
 τῶν δὲ Δίκη πολύποινος ἔχει κληίδας ἀμοιβούς·
 τὴν δὴ παρφάμεναι κοῦραι μαλακοῖσι λόγοισι
 πεῖσαν ἐπιφραδέως, ὥς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆα
 ἀπτερέως ὥσειε πυλέων ἀπο·ταὶ δὲ θυρέτρων
 χάσμ' ἀχανές ποίησαν ἀναπτάμεναι, πολυχάλκους
 ἄξοντας ἐν σύριγγιν ἀμοιβαδὸν εἰλίξασαι
 γόμοις καὶ περὶ νησιν ἀρηρότας· ἦ ρα δι' αὐτῶν
 ἰθὺς ἔχον κοῦραι κατ' ἀμαξιτὸν ἄρμα καὶ ἵππους.
 καὶ με θεὰ πρόφρων ὑπέδεξατο, χεῖρα δὲ χειρὶ
 δεξιτερὴν ἔλεν, ὥδε δ' ἔπος φάτο καὶ με προσηύδα
 ὦ κοῦρ' ἀθανάτοισι συνήγορος ἡνιόχοισιν,
 ἵπποις ταί σε φέρουσιν ἰκάνων ἡμέτερον δῶ,
 χαῖρ', ἐπεὶ οὔτε σε μοῖρα κακὴ προὔπεμπε νέεσθαι
 τήνδ' ὁδόν, — ἦ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἐκτὸς πάτου
 ἐστίν· —

ἀλλὰ θέμις τε δίκη τε. Χρεὼ δέ σε πάντα πυθέσθαι,
 ἡμὲν ἀληθείης εὐπειθέος ἀτρεκές ἦτορ,
 ἡδὲ βρότων δόξας τῆς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθῆς
 ἀλλ' ἀπατή· καὶ ταῦτα μαθήσεται ὥς τε δοκοῦντα
 χρὴ δοκίμως ἰέναι διὰ παντὸς πάντα περῶντα.

EMPEDOCLES.

CCLI.

DE NATURA.

Exile of Souls into this World.

ΣΤΙΝ Ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιὸν
 αἰδίων, πλατέεσσι κατεσφρηγισμένον ὄρκοις·
 τις ἀμπλακίῃσι φόνψ φίλα γυῖα μῆνη,
 μονες οἷτε βίοιο λελόγχασι μακραίωνος)
 μὲν μυρίας ὥρας ἄπο μακάρων ἀλάλησθαι
 ὄμενον παντοῖα διὰ χρεὼ εἶδεα θνητῶν.
 καὶ ἐγὼ νῦν εἰμι φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης,
 κεῖ μαινομένῃ πίσυνος.
 ῖριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδε διώκει,
 τος δ' ἐς χθονὸς οὐδας ἀνέπτυσε, γαῖα δ' ἐς
 αὐγὰς
 ἰου δ' ἀκάμαντος, ὃ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις·
 ος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται, στυγέουσι δὲ πάντες.

CCLII.

Infirmity of the Human Intellect.

ΛΑΥΡΟΝ δὲ ζωῆς ἀβίου μέρος ἀθλήσαντες
 ὠκύμοροι κάπνοιο δίκην ἀρθέντες ἀπέπταν,
 ὃ μόνον πεισθέντες ὄτψ προσέκυρσεν ἕκαστος,

πάντοσ' ἔλαννόμενοι· τὸ δὲ οὖλον ἐπεύχεται εὐρεῖν
 αὐτως· οὐτ' ἐπιδερκτὰ τὰδ' ἀνδρασιν οὐτ' ἐπακουσά
 οὔτε νόψ περιληπτὰ. Σὺ οὖν, ἐπεὶ ὦδ' ἐλιάσθης,
 πεύσεαι οὐ πλεόν' ἢ ἐβροτεῖη μῆτις ὄρωρε.—
 Ἀλλὰ, θεοὶ, τῶν μὲν μανίην ἀποτρέψατε γλώσσης,
 ἐκ δ' ὀσίων στομάτων καθαρὴν ὀχετεύσατε πηγὴν·
 καὶ σε, πολυμνήστη λευκώλενε παρθένε Μοῦσα,
 ἄντομαι, ὧν θέμις ἐστὶν ἐφημερίοισιν ἀκούειν.
 πέμπε παρ' εὐσεβίης ἐλάουσ' εὐήνιον ἄρμα.—
 μηδὲ σε γ' εὐδόξιοιο βιήσεται ἀνθεα τιμῆς
 πρὸς θνητῶν ἀνελέσθαι, ἐφ' ᾧ θ' ὀσίης πλεόν' ἐ-
 κεῖν.—

Θάρσει, καὶ τότε δὴ σοφίης ἐκ' ἄκροισι θαάσσης.

CCLIII.

Love and Discord.

Α Λ' ἄγε, τῶνδ' ὁάρων προτέρων ἐπιμάρτυρα
 δέρκευ,
 εἴ τι καὶ ἐν προτέροισι λιπόξυλον ἔπλετο μορφῇ.
 ἥελιον μὲν λευκὸν ὀρᾶν καὶ θερμὸν ἀπάντη,
 ἄμβροτά θ' ὅσσ' ἔπεται τε καὶ ἀργέτι δεύεται αὐγῇ,
 ὄμβρον δ' ἐν πᾶσι δνοφόμεντα τε ῥιγαλέον τε,—
 ἐκ δ' αἴης προρέουσ' ἐθελυμνά τε καὶ στερεωπά.
 ἐν δὲ κότῳ διάμορφα καὶ ἀνδιχα πάντα πέλονται,
 σὺν δ' ἔβη ἐν φιλότῃ καὶ ἀλλήλοισι ποθεῖται
 ἐκ τῶν πάνθ' ὅσα τ' ἦν ὅσα τ' ἴσθ' ὅσα τ' ἴσται
 ὀπίσσω,

οεά τ' ἐβλάστησε, καὶ ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες,
 ς τ' οἶωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς,
 ε θεοὶ δολιχαίωνες τιμῇσι φέριστοι.
 γὰρ ἔστι γε ταῦτα, δι' ἀλλήλων δὲ θέοντα
 κται ἀλλοιωπά· διάπτυξις γὰρ ἀμείβει.

CCLIV.

The Golden Age.

ΥΔΕ τις ἦν κείνοισιν Ἄρης θεὸς οὐδὲ Κυδοι-
 μός,
 Ζεὺς βασιλεὺς οὐδὲ Κρόνος οὐδὲ Ποσειδῶν,
 Κύπρις βασιλεία.—
 οἳ γ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἰλάσκοντο,
 τοῖς τε ζώοισι μύροισί τε δαιδαλεόδοις
 νης τ' ἀκρήτου θυσίαις λιβάνου τε θυώδους,
 ὧν τε σπονδὰς μελιτῶν ῥιπτοῦντες ἐς οὔδας·
 ὧν δ' ἀκρήτοισι φόνοις οὐ δεύετο βωμὸς,
 μύσος τοῦτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον,
 ν ἀπορραίσαντας ἐέδμεναι ἥεα γυῖα.

CCLV.

ΚΑΘΑΡΜΟΙ.

Exordium.

ΦΙΛΟΙ, οἳ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαν-
 τος
 ῥ' ἀν' ἄκρα πόλεις, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,

μυρίοι, ἐξερέοντες ὅπη πρὸς κέρδος ἀταρπὸς,
οἱ μὲν μαντοσυνέων κεχρημένοι, οἱ δ' ἐπὶ νοῦσιν
δηρὸν δὴ χαλεπῷσι πεπαρμένοι ἀμφ' ὀδύνησιν,
παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηχέα βάξιν.

CCLVI.

ΙΑΤΡΙΚΑ.

ΦΑΡΜΑΚΑ δ' ὅσα γεγάσι κακῶν καὶ γήρ
ἄλκαρ

πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῃ σοι ἐγὼ κρανίῳ τάδε πάντα
παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἳ τ' ἐπὶ γῇ
ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν,
καὶ πάλιν, εὖτ' ἐθέλησθα, παλίντιτα πνεύματ'
ξεῖς·

θήσεις δ' ἐξ ὀμβροῖο κελαινοῦ καίριον αὐχμὸν
ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου

PLATO.

CCLVII.

Δ ΑΚΡΥΑ μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·
σοὶ δὲ, Δίῳ, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.
κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳ.

CCLVIII.

Α ΣΤΕΡΑΣ εἰσαθρεῖς ἀστήρ ἐμός· εἴθε γενοί-
μην
Οὐρανός, ὥς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

CCLIX.

Α ΣΤΗΡ πρὶν μὲν ἑλαμπες ἐνὶ ζωῷσιν Ἑῤῥος·
νῦν δὲ θανῶν λάμπεις Ἑσπερος ἐν φθιμέ-
νοις.

CCLX.

Σ ΙΓΑΤΩ λάσιον Δρυάδων λέπας οἳ τ' ἀπὸ πέ-
τρας
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγῆς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὕγρον ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·

αἱ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
 Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

CCLXI.

ΥΨΙΚΟΜΟΝ παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσαν
 φρίσσουσιν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,
 καὶ σοι καχλάζουσιν ἱμοῖς παρὰ νάμασι σύριγι
 θελγομένων ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

CCLXII.

ΑΙ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πισύ-
 ται,
 ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

CCLXIII.

ΑΛΣΟΣ δ' ὥς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὖρομεν ἔνδον
 πορφυρέοις μήλοισιν ἰοικότα παῖδα Κυθήρης·
 οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
 ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπειτάλοισι κρέμαντο·
 αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
 εὐδεν μειδιῶν· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
 κηροχύτης ἑσμός λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

ARISTOTLE.

CCLXIV.

To Virtue.

ΑΡΕΤΑ, πολύμοχθε γένει βροτείψ,
 θήραμα κάλλιστον βίψ,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
 καρπὸν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου·
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆος Δήδας τε κοῦροι
 πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
 σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
 σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Αἰδαο δόμους ἤλθον·
 σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἐντροφος
 ἀελίου χήρωσεν αὐγίης·
 τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι
 Μοῦσαι
 Μναμοσῆνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας ἀσκοῦσαι
 φιλίας τε γέρας βεβαίου.

CLEANTHES.

CCLXV.

Hymn to Zeus.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς
αἰεὶ

Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαιδῆν.
ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἔσμεν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
μοῦνον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰείσω·
σοὶ δὴ πᾶς ὁδε κόσμος ἐλίσσόμενος περὶ γαῖαν
πείθεται, ἧ κεν ἄγης, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται
τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικῆτοῖς ἐνὶ χερσὶν
ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζώνοντα κεραυνόν.
τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐρρίγασιν,
ὧ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλους μικροῖς τε φάεσσιν·—
οὐδὲ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα δαῖμον,
οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ
πλὴν ὅποσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις.
ἀλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι, |
καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοι φίλα ἐστίν.
ὦδε γὰρ εἰς ἓν ἅπαντα συνήρמוκας ἰσθλὰ κακοῖσιν,
ὥσθ' ἓνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἶόντα,

δν φεύγοντες ἰῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί εἰσι,
 δύσμοροι, οἷτ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
 οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον οὔτε κλύουσιν, ἢ
 ᾧ κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
 αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
 οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
 οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὔδενι κόσμῳ,
 ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
 σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.

Ἄλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε,
 ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς, /
 ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἅπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 γνώμης ἧ πίσινος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
 ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
 ὕμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὥς ἐπέοικε
 θνητὸν ἔοντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
 οὔτε θεοῖς, ἧ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

CCLXVI.

ΑΓΟΥ δέ μ' ὦ Ζεῦ καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη,
 ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος,
 ὥς ἔψομαί γ' ἄοκνος· ἦν δὲ μὴ θέλω
 κακὸς γενόμενος, οὔδ' ἐν ἧττον ἔψομαι.

BOOK VI.

THE ALEXANDRIAN SCHOOL.

THEOCRITUS.

CCLXVII.

Thyrsis.

ΘΥΡ. **Α**ΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς αἰπόλε
τήνα

ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἀδὺ δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
αἶκα τῆνος ἔλῃ κεραδὺν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἃ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστέ κ' ἀμέλξης

ΑΙΠ. ὤδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεδὸν μέλος, ἢ τὸ
καταχῆς

τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἶκα ται Μῶσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγωνται,
ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἶ δέ κ' ἀρίσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οὔν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡ. λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τεῖδε
καθίξας,

ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾧ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑἰΠ. οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέ-
μις ἄμμιν

συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' αἶγρας
τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ρῖνι κάθηται.
ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος αἰγὲ' αἰίδες,
καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλῖον ἵκεο μώσας,)
δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετείαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
καὶ τᾶν Κρασιάδων κατεναντίον, ᾧ περ ὁ θῶκος
τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἱ δὲ κ' αἰίσσης,
ὥς ὅκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾤσας ἐρίσδων,
αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
ἃ δὴ ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδείϊ καρῶ,
ἀμφῶες, νεστευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.—

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡς Αἶτνας· καὶ Θύρσιδος ἀδεία φωνά.
πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα.
Νύμφαι;

ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἡ κατὰ Πίνδῳ;
οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
οὐδ' Αἶτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἔκλαυσε θανόντα.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ· Δάφνι,
τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ ἄγαθὲ, τόσσον ἐρᾶσαι;

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ψόφοι ἦνθον,
πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος
κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκεαι; ἃ δέ τε κῶρα
πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,—

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα,
λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
κῆπε· τὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσητὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ὕλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κῆν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι.—

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τῶς κύνας ὦλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δηρίσαιντο.

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λελοίπει
 ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δῖνα
 τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῇ.
Idyl. 1. 1-28; 64-103; 131-141.

CC1.XVIII.

Amaryllis.

Ω ΧΑΡΙΕΣΣ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο
 κατ' ἄντρον

παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἔρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

ἦνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὺ καὶ αὖριον ἄλλα τοι οἰσῶ.

θᾶσαι μὰν θυμαλγές ἐμὸν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
 ἃ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέριν, ἃ τυ πυκάσδη.

νῦν ἔγνω τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
 μασδὸν ἐθήλασδε, δρυμῶ τέ νιν ἔτρεφε μάτηρ·
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.

ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
 νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

τὸν στέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,

ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδοιμοισι σελίνοις.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπα-
κούεις;

τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τηνῷ ἀλεῦμαι,
ὥπερ τῷς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
καῖκα μὴ ᾿ποθάνω, τό γε μὰν τεδὼν ἀδὺ τέτυκται.

Idyl. III. 5-27.

CCLXIX.

Polyrhetus' Dog.

ΒΑΛΛΕΙ τοι, Πολύφαμε, τὸ ποιμένιον ἃ Γαλά-
τεια

μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τύ νιν οὐ ποθόρῃσθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθη-
σαι

ἀδεία συρίσδων. πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
ἃ τοι τῶν δῖων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσδει
εἰς ἄλλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει
ἄσυχὰ καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θείοισαν,
φράζω, μὴ τᾷς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροᾶ καλὸν ἀμύξῃ.
ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγει·
καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἥ γὰρ ἔρωτι
πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Idyl. VI. 6-19.

CCLXX.

The Harvest-home.

ΜΙΧΙΔΑ, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
 ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 τιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται;
 δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινος ἀστῶν
 ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
 λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰδεῖ.
 ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 τν ἔμεναι μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
 μητῆρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 ον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 κ· ἂ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιάς· ἢ γὰρ ἑταῖροι
 εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι
 ἱπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίωνι μέτρῳ
 ων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἀλῶάν.
 γε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)
 αὐσδόμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασεῖ.
 ο ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 ; αἰοῖδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
 οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 δαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ οὔτε Φιλητᾶν
 , Βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.—
 ται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
 ι, χώριων ὅτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,

αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσσηται· θερμός γάρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 χάλκυόνης στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν,
 τόν τε νότον τόν τ' εὐρον, δς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
 ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
 ὦρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
 κῆγὼ τῆνο κατ' ἄμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
 ἢ καὶ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ
 παρ πυρὶ κεκλιμένος κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξέῃ,
 χά στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 κνύζῃ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
 καὶ πίομαι μαλακῶς μεμναμένος Ἀγεάνακτος
 αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνέδς
 εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 ὥς ποκα τᾷς Ξενίας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 χῶς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνι
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο,
 εὖτε χιῶν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον
 ἢ Ἀθῶ ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα.
 ἄσει δ', ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάς
 ζῶν ἰόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος
 ὥς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι
 οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χεῖ

ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
κηρία φερβόμενος ἔτος ὦριον ἐξεπόνασας.
αἰθ' ἐπ' ἱμεῦ ζωῶς ἐναρίθμιος ὦφελες ἦμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμουν ἄν' ὦρεα τὰς καλὰς αἶγας
φωνᾶς εἰσαίων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἀδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.

Idyll VII. 21-41; 52-89.

CCLXXI.

A Scene in Summer.

ΤΟΣΣ' ἐφάμαν ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ
γελάσας,
ὥς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν εἶμεν.
χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας
εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼ τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω
στραφθέντες χῶ καλὸς Ἀμύντιχος ἐν τε βαθείαις
ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.
πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἰγαιοὶ πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὁροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
πάντ' ὥσδε θίρεος μάλα πίνος, ὥσδε δ' ὀπώρας.

ὄχναι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μάλα
 δαψιλῶς ἀμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε
 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,
 ἄρα γέ πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
 κρατῆρ' Ἑρακλῆι γέρων ἐστάσατο Χείρων;
 ἄρα γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῃ,
 τὸν κρατερόν Πολύφαιμον, ὃς ὥρεσι νᾶας ἔβαλλε,
 τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλία ποσσὶ χορεῦσαι,
 οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε Νύμφαι
 βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῷ
 αὐτὶς ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἃ δὲ γελάσσαι
 δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα.
Idyll. vii. 128-157.

CCLXXII.

*The Bucolic Singers.**Daphnis. Menalcas.*

MEN. **Α**ΓΚΕΑ καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἱ τι
 Μενάλκας

πήποχ' ὃ συρικτὰς προσφιλὲς ᾤσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθῇ
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦ. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερόν φυτὸν, αἶπερ
 ὁμοῖον
 μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,

τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τεῖδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

MEN. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γά-
λακτος

οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
χῶ ποιμὸν ξηρὸς τηνόθι χαὶ βοτάναι.

ΔΑΦ. ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
σμάνεια πληροῦσιν, χαὶ δρῦες ὑψίτεραι,
ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
χῶ τὰς βῶς βόσκων χαὶ βόες αὐότεραι.

MEN. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος
ῥυλας

μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
ἐν τήνῃ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε· Μίλων,
χῶ Πρωτεὺς φῶκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦ. μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θίειν ἀνέμων·
ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
σύννομα μᾶλ' ἰσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ῥυλα.

Idyll. viii. 33-56.

CCLXXIII.

Hylas.

ΟΥΧ ἀμῖν τὸν Ἑρωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἰδοκεῦ-
μες,

Νικία. ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·

οὐχ ἅμιν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται εἶναι,
οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἰσορῶμες
ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδὸς
τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καὶ νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσει φίλον υἷα,
ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.—

Κῶχεθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσὼν
αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(οἱ μίαν ἀμφ' ἑταροὶ αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν,)
χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδιάντον,
καὶ θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
ὔδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνείκα καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρώσασα Νύχεια.
ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπέιχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν
βάψαι ἐπειγόμενος, ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν
πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
ἄθρόος, ὥς ὅτε πυρσὸς ἀπ' οὐρανῷ ἦριπεν ἀστήρ
ἄθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἑταίροις·
κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὅπλα· πλευστικὸς
οὖρος.

Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσιν
δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρέψυχον ἐπέεσσιν·

Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί

ψῆχeto, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χεῖρ.
τρίς μὲν Ὑλαν αὔσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
τρίς δ' ἄρ' ὃ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
ὥς δ' ὀπὸκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἰσακούσας
νεβρῷ φθεγξαμένης τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλῆης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Idyll. xiii. 1-9; 36-65.

CCLXXIV.

Ptolemy Philadelphus.

ΑἰΣ. **Τ**ΑΛΛΑ δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. ἐλευθέρῳ
ὅστις ἄριστος,
εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον
πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων,
οἷα χρη βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα. ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβα-
κὼς
τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ᾧ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
πάντες γηραλίοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν.
Idyll. xiv. 60-70.

CCLXXV.

Adoniazusae

ΓΟΡΓΩ. ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

ΓΟ. **Ε**ΝΔΟΙ Πραξινόα; ΠΡ. Γοργοῖ φίλα, ὡς
χρόνψ· ἐνδοῖ.

θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟ. Ἔχει κάλλιστα.
ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟ. Ὡ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμνιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῷ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾷ κρηπίδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὕδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ὦ μέλ' ἀποικεῖς.

ΠΡ. ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαβ'
ἐνθῶν

ἱλεὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟ. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοι-
αῦτα,

τῷ μικκῷ παρεόντος. ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφύν.
αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. καλὸς ἀπ-
φύς.

ΠΡ. ἀπφὺς μὰν τῆνος τὰ πρῶαν, (λέγομες δὲ
πρῶαν θήν.

πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἵλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟ. χώμους ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διο-
κλείδας·

ἑπταδράχμῳ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκῳ ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ'
ἔργῳ.

ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλὸν τι
κοσμηὴν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. ἐν ὀλβίῳ ὀλβια
πάντα.

ΓΟ. ὣν ἴδες, ὣν εἶπαις κέν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι·
ἔρπειν ὥρα κ' εἶη· ΠΡ. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θεὸς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν.
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
ἀ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ πουλὺ δ', ἀπληστε.
ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
παύε'· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.

ἀ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπε-
ρόναμα

τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῷ;

ΠΡ. μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ
μνᾶν

ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟ. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. ναί,
καλὸν εἶπας.

τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον

ἀμφίθεσ' οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον μορμῶ, δάκνει ἵππος.
 δάκρυ' ὅσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα·
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον· τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
 ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρή τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
 πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών. οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί·
 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
 ἀλλήλοισι ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρειοί.
 ἠδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὥς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟ. Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν·
 τοὶ δ' ἔβαν εἰς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγείρομαι
 ἤδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρον ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
 ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟ. Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; ΓΡΑΥΣ. Ἐγὼν ὦ τέκνα.

ΓΟ. Παρενθεῖν
 εὐμαρίς; ΓΡ. ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
 καλλίστα παίδων. πείρα θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟ. χρησμῶς ἂ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡ. πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὥς Ζεὺς ἀγάγεθ'
 Ἦραν.

ΓΟ. θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τῆς θύρας ὅσος ἑμι-
λος.

ΠΡ. θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβέ
καὶ τύ,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.
πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα, ἁμῶν.
οἶμοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη
ἴσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, αἵτι γένοιο
εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ. οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὁμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡ. ἀθρόος ὄχλος·

ὠθεῖνθ' ὥσπερ ὕες. ΞΕΝ. θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ
εἰμέε.

ΠΡ. κείς ὥρας κῆπείτα, φιλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
ἅμμε περιστέλλων. χρηστῷ κῷκτίρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εὐνόα ἅμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τὸ, βιάζειν.
κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νυδὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ' ὥδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον
ἄθρησον,

λεπτὰ καὶ ὥς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡ. πόντι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζωογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὥς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὥς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ὠνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὥς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλ-
λων

ὃ τριφίλητος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ. Παύσασθ' ὦ δύσταντοι, ἀνά-
νυτα κωτίλλοισαι

τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὦνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι
εἰμές;

πασάμενος ποτίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ὥς δ' εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
ὥς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. μὴ φυίη, Μελιτφδες, ὃς ἄμῶν καρτερός εἴη,
πλὰν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξης.

ΓΡ. σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰίδεν
ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοιδός,
ἥτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
φθεγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν. διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ. δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδά-
λιον ἐφίλασας,

αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὀραι.
βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὥς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὴν δὲ χαριζομένα, πολυνῶνυμε καὶ πολύναι,
ἃ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν

πὰρ μὲν οἱ ὦρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα·
 εἶδατα θ' ὅσσα γυναικες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρῳ.
 ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῷ πετεεινὰ καὶ ἐρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
 χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντες ἀνήθῳ
 δέδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἑρωτες,
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὅζον ἀπ' ὅζω.
 ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετῷ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω ("μαλακώτεροι ὕπνω"
 ἂ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
 ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 τὰν μὰν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἡ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.
 νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 ἀῶθιν δ' ἄμμες νιν ὕμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰῶνι πτύοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' ἀοιδᾶς.

ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντι
 ἡμιθέων, ὥς φαντὶ, μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
 οὐθ' Ἑκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,

οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
οὐ Πελοπηιάδᾱν τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσῃς.
καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἂ θήλεια.
ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, πανολβία, ὥς γλυκὺ φωνεῖ.
ᾧρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
χώνηρ ὄξος ἅπαν' πεινᾷντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκεν.
Idyll. xv.

CCLXXVI.

Neglect of Poets.

ΑΙΕΙ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀν-
δρῶν.

Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ αἰείδοντι·
ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε· βροτοὺς βροτοὶ αἰείδωμες.
τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἁῶ,
ἡμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασιν,
πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐν πυθμένι χηλῶ
ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
ἐνθ' αἰεὶ σφίσιν ἔδρα, ἐπὴν ἄπρακτοι ἴκωνται.

τίς τῶν νῦν τοίοςδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ ἔτ' ἄνδρες ἔπ' ἔργμασιν, ὥς πάρος,
ἰσθλοῖς

αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὶ δοίη,
ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· “ἀπωτέρω, ἢ γόνυ, κνήμη·
“ αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
“ τίς ἔε κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμη-
ρος·

“ οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.”

Idyll. xvi. 1-21.

CCLXXVII.

The Fisherman's Dream.

ΑΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὐδεῖν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
στρωσάμενοι βρύον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι
τοῖ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλφη,
ὀρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λίμβος,

νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι·
 αὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 οὐδὸς δ' οὐχὶ θύραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
 πάντ' ἐδόκει τήνοις· ἅ γὰρ πενία σφιν ἑταίρα.
 οὐδεῖς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένα καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 οὐπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπώσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ψῆδαν.

ΑΣ. ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας
 ἔφασκον

τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς·
 ἤδη μυρὶ ἐσεῖδον ὄνειράτα, κούδέπω ἄως.

μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες
 ἔχοντι.

ΕΤ. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ
 ὁ καιρὸς

αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 ἅ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τίν.

ΑΣ. ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ
 γὰρ εἶδον.

οὐ σ' ἐθέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
 ὥς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείρατα πάντα μερίζεν.
 ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
 ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 ἄλλως καὶ σχολὴ ἐντί· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
 κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·

τί γάρ αἶν ἄγραν τόδ' ἔχειν. ΕΤ. λέγε μοί ποτε
 νυκτός

ν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΙΣ. δειλινὸν ὥς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοι-
 σιν,

ς ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,

ἔμνη, τᾷς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἑμαυτὸν

γέτρω μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον

ύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.

τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις

τα κύων ἄρκτως μαντεύεται, ἰχθύα κήγών.)

μὲν τῷγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἶμα·

κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.

χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὔρον ἀγῶνα,

· κεν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.

ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἡρέμ' ἐνυξα,

νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

σ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,

τᾷ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα,

· Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,

ἄχα τᾷς γλαυκᾷς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.

μα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρῳ ἀπέλυσα,

ποτε τῷ στόματος τάγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.

βον μὲν πειστηῖρσι κατῆγον ἐπ' ἡπίριοιο,

σα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι.

ἀ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.

τά με κάξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε

γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῷ.

ΕΤ. καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ
 ἰχθὺν
 χρύσειον ὥς ἴδες εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
 εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύ-
 σεις,
 ἐλπίς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.
 Idyll. XXI.

CCLXXVIII.

Alcides thus his race began.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἅ Μιδεᾶτις
 Ἄλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
 ἄμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπescύλευσε πεσόντος.
 ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων
 εὔδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 εὔδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα,
 ὀλβιοὶ εὐνάζοισθε, καὶ ὀλβιοὶ ἁῶ ἴκοισθε.
 ὥς φαμένα δῖνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπ-
 νος.

ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ὀρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη,
 κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας,
 ὥρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων.

υσθίντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 ἰς ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 ; λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.
 ἡ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἤλθον,
 ο' ἐξείγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 ς φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 ἦθδ' αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 ἐρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν
 ἰρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 , ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ
 ς φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 ; ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 σπείρῃσιν ἐλίσσέσθην περὶ παῖδα
 γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν
 μιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 ἀγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρεῖν.—
 ο' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἑρακλῆα
 χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 ἣν ἰάχησαν· ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 κανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῦν
 ὃ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
 α μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 ἢ δείους ἀκράχολον Ἴφικλῆα·
 ν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 ἰλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Idyll. xxiv. 1-23 ; 58-62.

COLXXIX.

The Distaff.

ΓΛΑΥΚΑΣ, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθηνάας

γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
 ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπ' ἀπαλῷ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διὸς,
 ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
 καὶ σέ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν·
 σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
 πολλὰ δ' οἷα γυναιῖκες φορέοις· ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοῖς ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' ἔννεκ' εὐσφύρῳ·
 οὕτως ἀνυσιεργός· φιλεῖ δ' ὅσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν
 ὀππάσαι σέ δόμοις, ἀμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθονός.
 καὶ γάρ σοι πατρίς, ἂν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρ-
 χίας,

νύσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραῖς ἀπαλαλκίμεν,
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἱραννὰν μετ' Ἰαόνων,
 ὥς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλγ,

αἰ οἱ μνᾶσιν αἰεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένω.
 εἶνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ ποτιδῶν σ'· ἡ μεγάλη χάρις
 ἰώρῃ σὺν ὀλίγῃ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλῳ.

Idyll. XXVIII.

EPIGRAMS.

CCLXXX.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόμεντα, καὶ ἃ κατάπυκνος ἐκείνα
 ἔρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσιν·
 ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθιε Παιᾶν,
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσεν.
 βωμόν δ' αἰμάξει κεραδὸς τράγος, οὗτος ὁ μάχλος,
 τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

Epig. I.

CCLXXXI.

ΛΗΣ ποτὶ τᾶν Μοισᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν αἰεῖ-
 σαι

ἀδὸν τί μοι; κήγῳ πακτίδ' ἀειράμενος
 ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βοόκολος ἄμμιγα θελξει
 Δάφνις, καροδέτῃ πνεύματι μελπόμενος.
 ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἄντρου ὀπισθεῖν
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

Epig. V.

οἶχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἶχετ' ἐς
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τοι πλεόν, ἀνίκα
ὀστέον, οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Ερ

CELXXIII.

Ο ΜΟΥΣΟΠΟΙΟΣ ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖ
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχεν τῷ τύμῳ
εἰ δ' ἐσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσύνων καθίζεν, κῆν θείλῃς, ἀπόβριξον

Ερ

BION.

COLXXIV.

χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρνεον αὐτῷ,
 τὼς καλάμῳς ἄμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων
 τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευε.
 χὼ παῖς ἀσχαλάων, ὅκα οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
 τὼς καλάμῳς ῥίψας ποτ' ἀροτρία πρέσβυν ἵκανεν,
 ὅς νιν τᾶνδε ἔχον ἰδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
 καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 μειδιάων κίνησε κάρη καὶ ἀμείβετο παῖδα·
 “φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδ' ἔτ' ὄρνεον ἔρχευ.
 φεῦγε μακράν. κακὸν ἔστι τὸ θηρίον. ὄλβιος ἔσσυ,
 εἰσόκε μή μιν ἔλθῃ· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
 οὔτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
 ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.”

MOSCHUS.

CCLXXXV.

The Runaway Eros.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν νύκτα μακρὸν ἰβύ-
 στρει·
 ὅστις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα—
 δραπετίδας ἐμός ἐστιν—ὁ μανύσας γέρας ἐξεῖς
 μισθὸν τοι, τὸ φίλημα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς
 νιν,
 οὐ γυμνὸν τὸ φίλημα, τί δ' ὧ ξένη καὶ πλείον ἐξεῖς.

ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μαθητῇ.
 χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος· ὄμματα δ'
 αὐτῷ

δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα
 οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά,
 ἐν δὲ χολὰ νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἡπεροπευτὰς,
 οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίδων.
 εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ μέτωπον.
 μικκύλα μὲν τήνῃ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
 βάλλει κεῖς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
 γυμνὸς ὅλος τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ εὖ πεπύκασται
 καὶ πτερόεις ὥς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλον ἐπ' ἄλλῃ,
 ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται
 τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον,
 τυτθὸν μὲν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
 τοῖς πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κᾶμμε τιτρώσκει.
 πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· πολὺ πλεον ἂν δ' αἰεὶ αὐτῷ
 βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 ἦν τις ἔλθῃ τήνον, δῆσας ἄγε μὴδ' ἐλεήσης.

· κῆν ποτίδης κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
 κῆν γελᾷ, τύ νιν ἔλκε. καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλῆσαι,
 φεῦγε· κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντί.
 ἦν δὲ λέγῃ “ λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσά μοι ὄπλα.”
 μὴ τὸ θίγῃς πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βί-
 βαπται.

CCLXXXVI.

Eurota.

ΑΙ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐς ἀνθεμόεντας ἵκανον,
 ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἑτερπον
 ὧν ἡ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
 ἡ δ' ἰον, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυντο· πολλὰ δ' ἔραζε
 λειμώνων ἑαροτρεφέων θάλε' ἔσκε πέτηλα·
 οὐ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἑθείραν
 ἰρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσησιν ἄνασσα,
 ἰγλαίην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεςσι λέγουσα,
 ἰλά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένηα.
 οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 οὐδ' ἄρα παρθενίην μήτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
 ἡ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐόλητο
 θυμὸν, ἀνωῖστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἡ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.—
 ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιῶσα,
 οὐ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
 ἦν θέλεν ἀρπάξας· ὠκύς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
 ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας
 ρεῖρας ὀρεγνυμένη, ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 ἰγᾶων δ' ἐπιβάς πρόσσω θέεν ἡὔτε δελφίς,
 ρηλαῖς ἀβρεκτοῖσιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
 ἡ δὲ τότ' ἐρχομένοιο γαληνιάσκει θάλασσα,
 εἴτεια δ' ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάροιθε ποδῶν,
 γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς.

Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπὲξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἄλλα Ἐννοσίγαιος
 κύμα κατιθύνων ἀλῆης ἠγεῖτο κελεύθου
 αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες,
 κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 ἦ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
 εἴρυε πορφυρέην στολμοῦ πτύχα, ὄφρα κε μή μιν
 δεῦοι ἐφελκόμενον πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 κολπώθῃ δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 ιστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.

Idyll. II. 63-76; 104-126.

CCLXXXVII.

From the "Lament for Bion."

ΑΡΧΕΤΕ Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποί'
 ἕτερπες,

ἐσδομένην παρὰ σείῳ παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας.
 οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἐφευγεν
 ἡ καλὰ Γαλάτεια· σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας,
 καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι
 ἔσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σείῳ νομεύει.

ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 πάντα τοι, ὦ ὕψτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεδὸν κλαίουσιν Ἑρωτες.
 ἂ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλείον, ἢ τὸ φίλημα
 τὸ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.

ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμη-
 ρος,

τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντι
 μύρεσθαι καλὸν νῖα πολυκλαύστοισι ῥεῖθροις,
 πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 νῖα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
 ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· δς μὲν ἔπινε
 Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
 χῶ μὲν Τυνδαρείοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
 καὶ Θέτιδος μέγαν νῖα, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·
 κείνος δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμει,
 καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε.—

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 αἶ, αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπ' ἅν κατὰ κᾶπον ὀλῶνται,
 ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὐλον ἀνηθον,
 ὕστερον αὖ ζῶντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 ὅπποτε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοῖλα
 εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
 καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσειαι ἐν γῇ.

Idyll. III. 58-83; 99-106.

— ραλλη,

τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι
ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάν
ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιδὸς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη
ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φ
γαῖα δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
ἔνθα καὶ, ἦν πνεύσῃ πολλὸς ὦνεμος, ἃ πίτυς φ
ἦ κακὸν ὃ γριπεὺς ζῶει βίον, ψ δόμος ἃ ναῦς,
καὶ πόνος ἐστὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος
αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῃ βαθυφ
καὶ παγαῖς φιλείοιμι τὸν ἐγγύθεν ἄχον ἀκούειν,
ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταρασσει.

CCCLXXXIX.

Eros turned Ploughman.

εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διῖ· Πλῆσον ἀρούρας,
μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

CALLIMACHUS.

CCXC.

From the "Lavacrum Palladis."

Ο ΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἰσάκουσα, καὶ ἃ θεὸς εὖτυκος ἔρπει·
σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες.
οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γαγενέων.
ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων
λυσάμενα παγαῖς ἔκλυσεν ὠκεανῷ
ἰδρῷ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέοντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
ὦ ἴτ' Ἀχαιάδες· καὶ μὴ μύρα μῆδ' ἀλαβάστρως,
(συρίγγων αἰὼ φθόγγον ὑπ' ἀξονίων)
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μῆδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μῆδὲ κάτοπτρον,—εἰ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδοῖ Φρύξ ἰδیکاζεν ἔριν,

οὐτ' ἐς ὀρείχαλκον μέγала θεὸς οὔτε Σιμοῦντος
 ἔβλεψεν δῖναν ἐς διαφαινομένην
 οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.

* * * * *

ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι χρυσεοπήληξ,
 ἵππων καὶ σακίων ἀδομένα πατάγῃ.
 σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος
 πίνει ἀπὸ κραναῶν) μὴ δ' ἀπὸ τῷ ποταμῷ.
 σάμερον αἰ δῶλαι τὰς κάλπιας ἡ' ἔς Φυσάδειαν
 ἡ ἐς Ἀμυμώναν οἴσετε τὰν Δαναῶ.
 καὶ γὰρ δι' χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἡξεῖ φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,
 τῆθάνῃ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγὲ
 φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασιλείαν ἰδῆς.
 ὅς κεν ἰδῇ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιούχον,
 τῷργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
 πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι. μέσφα δ' ἐγὼ τι
 ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς ἀλλ' ἐτέρων.
 παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα Θήβαις
 πουλὺ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τῶν ἑτερῶν,
 ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὐποκα χωρὶς ἔγεντο·
 ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖαν εὖτ' ἐπὶ Θεσπείων,
 ἡ' πὶ Κορωνείας, ἡ εἰς Ἀλῖαρτον ἐλαῦνοι
 ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 ἡ' πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος
 καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κωραλίῳ,
 πολλάκις ἂ δαίμων νιν ἐῷ ἐπεβήσατο δίφρῳ.
 οὐδ' ὄαροι νυμφῶν οὐδὲ χοροστασίαι

ἰδεῖται τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἀγεῖτο Χαρικλώ.
 ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενον,
 καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον ἔσαν ἑταίραν.
 δὴ ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
 ἔππῳ ἐπὶ κράνῃ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοῖσα
 λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχία.
 Γειρεσίας δ' ἔτι μοῦνος ἀμᾶ κυσὶν ἄρτι γένεια
 περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
 διψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
 σχέτλιος, οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά.
 ὃν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνᾳ
 “ τίς σέ τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων; ”
 ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νύξ ἔλαβεν.
 ἵστα θὴν ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
 γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
 ἰ νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
 πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἐστὲ φίλαι;
 ἵμματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
 εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
 ἴλλ' οὐκ αἰλίον πάλιν ὄψει· ὦ ἐμὲ δειλάν.
 ὦ ὄρος ὦ Ἑλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.'

CCXCI.

The Votive Offering of a Nautilus.

Κ ΟΓΧΟΣ ἐγὼ Ζεφυρίτι πάλαι τέρας· ἀλλὰ συ
 νῦν με
 Κύπρι Σιληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,

ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
 τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων
 εἰ δὲ γαληναίῃ λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσων
 ποσσίν· ἴδ' ὥς τῶργψ τοῦνομα συμφέρεται·
 ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰωνίδας, ὄφρα γένωμαι
 σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἄρσινόη,
 μηδὲ μοι ἐν θαλάμησιν ἔθ' ὥς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπ-
 νους)

τίκτεται νοτερῆς ὦεον ἀλκυόνης.

Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἷδε γὰρ ἐσθλὰ
 ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

CCXCII.

ΤΗΔΕ Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

CCXCIII.

ΗΩΟΙ Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἡελίου δὲ
 δυνομένου Βασιλῶ κάτθανε παρθενικὴ,
 αὐτοχερί. ζῶειν γὰρ ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα
 οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
 πατρὸς Ἀριστίπποιο, κατήφησεν δὲ Κυρήνη
 πᾶσα τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

CCXCIV.

ὦ ΠΕ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
 ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὅσσάκις ἀμφοτέροι
 ἠέλιον λίσσῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν πού,
 ξεῖν' Ἀλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
 ἀρπακτὴρ Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

CCXCV.

The Chase.

Ω ΓΡΕΥΤΗΣ, Ἐπίκυδες, ἐν οὖρεσι πάντα λα-
 γῶν
 διφᾶ καὶ πάσης ἵχνια δορκαλίδος,
 στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος· ἦν δέ τις εἶπῃ,
 τῇ· τόδε βέβληται θηρίον,—οὐκ ἔλαβεν.
 χούμους ἔρωσ τοιόσδε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
 οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσοις κείμενα παρπύταται.

CCXCVI.

ὦ Ν Τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχεάνακτα
 εἰδῶλον μορφᾶς κωφὸν ἐπισπάσατο.
 δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἤρπασε μάτηρ,
 σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχοι.
 ὕμφας δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

RHIANUS.

. CCXCVII.

On Timon.

ΤΡΗΧΕΙΗΝ κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, ράμνον
ἐλίσσοις

πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὥς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἵαρι κοῦφον ἐρείδοι
ἶχνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχά κεκλιμένος.
ἢ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μηδ' ἀστοῖσι φιληθεὶς,
Τίμων, οὐδ' Ἀΐδῃ γνήσιός εἰμι νέκυς.

CCXCVIII.

ΠΟΥ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χεῖρες αἱ Πολυ-
κλείτου

αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεας, ἢ πυρόεντα
ὄμματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσσεται;
ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοξόοι; ἔπρεπε τοίῃ
μορφῇ νηδὺν ἔχειν, ὥς μακάρων ξοάνῃ.

APOLLONIUS RHODIUS.

CCXCIX.

Collection of the first Interview with Jason.

ΡΟΠΡΟ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο
πάντα,

θ' οἶος ἔην, οἷοισί τε φάρεσιν ἔστο,
ἔειψ', ὥς θ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
οὐ δέ τιν' ἄλλον οἶσσατο πορφύρουσα
αἰ ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὁρώρει
τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὐδ' ἀγόρευσεν.
εἰ δ' ἄμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες ἤε καὶ αὐτὸς
ἰς φθίσειεν· ὁδύρετο δ' ἡύτε πάμπαν
εθνεῖῳτα, τέρειν δέ οἱ ἀμφὶ παρειᾶς
ἴον αἰνοτάτῳ ἑλέῳ ῥέε κηδοσύνησιν·
ἐ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον
ῥ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
γαι ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
ω. ἧ μὲν ὀφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
ἢ τοῦτό γε, πότνα θεᾷ Περσῇ, πέλοιτο,
ε νοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
ῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάροιθε δαεῖη,
ἐν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτην."

Argonautica, III. 443-460.

CCC.

Midnight Agony of Medea.

NΥΞ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ
πόντῳ

ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καὶ τις ὁδίτης
ἦδη καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καὶ τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
οὐ δὲ κυνῶν ὕλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἡχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γάρ Αἴσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν
δειδυῖαν ταύρων κρατερόν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νεῖδον Ἄρῃος.
πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη στήθεων ἔντοσθεν ἔθνιεν,
ἡελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη
ὔδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἢ λέβητι,
ἢ ἐπου ἐν γαυλῷ κέχυται· ἢ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται αἴσσουσα·
ὥς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.—

Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ἣ ἔνι πολλὰ
φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρειν ἀσταγὲς αὐτῶς,
αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐὼν μόρον. ἴετο δ' ἦγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
ἦδη καὶ δεσμὸν ἀνελύετο φωριαμοῖο,

λέειν μεμαυῖα, δυσάμμορος. ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 μ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀίδαο.
 ζετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
 Μηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
 ἦσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωῖσι πέλονται,
 ἦσαθ' ὁμηλικίης περιγηθείος, οἷά τε κούρη·
 ἰ τέ οἱ ἥελιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
 πάρος, εἰ ἑτεόν γε νόψ' ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
 ἰ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
 οῆς ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐ δ' ἔτι βουλάς
 ληδοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
 τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
 ῥμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὤπην.
 κνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἐὼν λύεσκε θυράων,
 ἰλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπᾶσιον βάλε φίγγος
 οἰγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.

742-758; 801-823.

CCCI.

The Interview in the Temple of Hecate.

Υ δ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλο νοῆσαι,
 μελπομένης περ ὁμῶς· πᾶσαι δὲ οἱ, ἦντιν'
 ἀθύροι
 λπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφῆνδανεν ἐψιάσθαι.
 λὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐ δέ ποτ' ὅσσε
 φιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
 λόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 θαμὰ δὴ στηθεῖων ἰάγη κέαρ, ὅππότε δοῦπον

ἡ ποδὸς ἡ ἀνέμοιο παραθρίξαντα δοάσσαι.
 αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐλδομένη ἐφαάνθη
 ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο,
 ὃς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδῆσθαι
 ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν διζύν
 ὥς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράσθαι
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὥρσε φαανθείς.
 ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθίων πίσειν, ὄμματα δ' αὐτῶς
 ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθος.
 γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν αἰῖραι
 ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπίνερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
 ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἰλίασθην.—

* * * * *

Ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων δάροισιν.
 τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρίθεσκον ἀνῖαι,
 καὶ μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτύξατο μύθῳ.
 “Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν,
 Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ξειπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐ δ' Ἀριάδνη
 ἰσοῦμαι· τῷ μήτι φιλοξενίην ἀγόρευε.
 ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
 μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ καὶ ἱμῶν ἀέκητι τοκήων
 μνήσομαι· ἔλθοι δ' ἡμιν ἀπόπροθεν ἢ τις ὄσσα,
 ἢ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελίσθοιο ἐμεῖο·
 ἡ αὐτὴν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
 ἐνθένδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
 ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
 μνήσω ἱμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἶθε γὰρ εἶην
 ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.”

BOOK VII.

EPIGRAMS.

EROTIC.

CCCII.

Η ΔΗ λευκόιον θάλλει, θάλλει δὲ φίλομβρος
νάρκισσος, θάλλει δ' οὔρεσίφοιτα κρίνα.
ἤδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἄνθεσιν ὤριμον ἄνθος,
Ζηνοφίλα Πειθοῦς ἠδὲ τίθηλε ῥόδον.
λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἔπι φαιδρὰ γελᾶτε;
ἂ γὰρ παῖς κρέσσων ἀδυνόων στεφάνων.
MELEAGER.

CCCIII.

ΠΕΜΠΩ σοί, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι
καλοῖς
αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
ἔστι κρίνον, ῥοδίη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς Ἴον.
ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μέγανυχος ἰοῦσα
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στίφανος.
RUFINUS

CCCIV.

ΕΙ καὶ τηλοτέρῳ Μερόης τεδὸν ἶχνος ἱρείσας,
 πτηνὸς Ἔρωσ, πτηνὸν κεῖσέ με ὥστε φέρειν.
 εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἴξαι Ἦν,
 πεζὸς ἀμετρήτοις ἔψομαι ἐν σταδίοις.
 εἰ δέ τι σοὶ στέλλω βύθιον γέρας, ἴλαθι, κούρη,
 εἰς σέ θαλασσαίη τοῦτο φέρει Παφίη,
 κάλλει νικηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἡμερόεντος,
 τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαίῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCV.

ΚΕΙΜΑΙ. λάξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἀγριε
 Δαῖμον.

οἶδά σε, ναὶ μὰ θεοῦς, καὶ βαρὺν ὄντα φέρειν.
 οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρίν
 πυρσοῦς,
 οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γάρ ἐστι τέφρη.

MELEAG

CCCVI.

ΑΝΕΡΑ λυσσητῇρι κυνὸς βεβολημένον ἰ
 ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
 λυσσῶων τάχα πικρὸν Ἔρωσ ἐνέπηξεν ὁδοί
 εἰς ἐμὲ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐληΐσατο.
 σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα
 καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἶνοχόῳ

PAUL THE SILE

CCCVII.

ΔΕΙΝΟΣ Ἔρωσ, δεινός. τί δὲ τὸ πλείον, ἢ πάλιν
εἶπω,

καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, δεινός Ἔρωσ ;
ἢ γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πικρὰ κακισθεὶς
ἠδεται· ἦν δ' εἶπω λοῖδορά, καὶ τρέφεται.
θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
κύματος, ἐξ ὑγροῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

MELEAGER.

CCCVIII.

ΕΓΧΕΙ, καὶ πάλιν εἶπε, πάλιν, πάλιν, Ἥλιοδώ-
ρας·

εἶπε, σὺν ἀκρήτῃ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἰόντα,
μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.
δακρύνει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὖνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοῦ κόλποις ἡμετέροις ἔσορᾷ.

MELEAGER.

CCCX.

ΑΝΘΟΔΙΑΙΤΕ μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἥλιοδώρας
ψαύεις; ἐκπρολιποῦς· εἰρινὰς κάλυκας ;
ἢ σὺ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποιστον
πικρὸν αἰεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει ;
ναὶ δοκέω, τοῦτ' εἶπας· ἰὼ, φιλέραστε, παλίμπους
στεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

MELEAGER.

CCCX.

ΗΣΙΟΔΟΥ ποτὲ βίβλον ἑμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἐλίσ-
σων,

Πύρρην ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην.
βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, ταῦτ' ἐβόησα·
ἔργα τί μοι παρέχεις, ὦ γέρον Ἡσίοδε;

MARCUS ARGENTARIUS.

CCCXI.

ΟΥΤΕ ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πίπ-
λων,

οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὔδ' ἐκομίζει
χρυσὸς ἀπεκτίητου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
Ἰνδὴ δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἶθοπος αἰγλης,
ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαιροτέρην.
χεῖλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
ἦθεος ἁρμονίη, κεστός ἔφυ Παφίης.
τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοισ
θέλγομαι, οἷς ἐλπίς μείλιχος ἐνδιάει.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCXII.

ΕΙΘ' ἀνεμος γενόμεν, σὺ δὲ δὴ στείχουσα παρ'
αὐγᾶς

στήθια γυμνώσας, καὶ με πνέοντα λάβοις.

ἶδον γενόμενῃν ὑποπόρφορον, ὅφρα με χερσὶν
μένη χάρισθ' στήθεσι χιονίοις.

ΑΠΟΚ.

CCCXIII.

Εἰς ἀγρύπνους ἐπάγων θνητοῖσι μερίμνας,
ὔδεις ἀτηρῆς, ἃ τέκος Ἀφρογενοῦς,
ἵκην πυρόεσσαν ἐπηρμένος, οὐδ' ἀφύλακτον
ἔραος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.

θαρσεύωσαν· ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα,
μοι καὶ κνώσων πικρὸν ὄνειρον ἰδῆς.

STATYLLIUS FLACCUS.

CCCXIV.

ΛΗΣΘΩ κύβος· ἄπτε, πορεύσομαι, ἡνίδε,
τόλμα.

ἄρῆς, τίν' ἔχεις φροντίδα; κωμάσομαι.
μαί; πῇ θυμὲ τρέπη; τί δ' ἔρωτι λογισμός;
τάχως. ποῦ δ' ἢ πρόσθε λόγων μελίτη;
σοφίας ὁ πόλυσ πόνος· ἔν μόνον οἶδα
ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ἔρως.

MELEAGER.

SATIRICAL.

CCCXV.

Ἦ κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε
βάψεις,
δὲ παρειῶν ἑκτανύσεις ῥυτίδας.

μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττι
 ὥστε προσωπεῖον, κούχῃ πρόσωπον ἔχειν.
 οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
 καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

LUCILLIUS

CCCXVI.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρί-
 γήρων
 πάντες ἐμαντεύσανθ' ὥς ἀφ' ἐνὸς στόματος·
 ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον
 εἶπε δ', ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

LUCILLIUS.

CCCXVII.

ΙΗΤΗΡ τις ἐμοὶ τὸν ἐὸν φίλον υἱὸν ἐπεμψεν,
 ὥστε μαθεῖν, παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
 ὥς δὲ τὸ “Μῆνιν ἄειδε” καὶ “ἄλγεα μυρί’
 ἔθηκεν”

ἔγνων, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
 “πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐ-
 αψεν,”

οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
 ἀλλὰ μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἱταῖρε
 αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
 καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἀϊδι προΐάπτω,
 καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

LUCILLIUS.

DEDICATORY.

CCCXVIII.

ἸΔΥΜΑ καὶ Φρυγίης πυρκαϊέος ἀμφιπο-
λεῦσα

ῥνας, τῇι μικρὴν, μῆτερ, Ἀριστοδίκην,
ν Σειλήνης παμπότνια, κείς ὑμέναιον,
; γάμον ἀβρυναις, πείρατα κουροσύνας,
ὦν σοὶ καὶ πολλὰ προνήϊα, καὶ παρὰ βωμῶ
οθενικὴν ἑτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

LEONIDAS OF TARENTUM.

CCCXIX.

Ἐ πόσις Ἀγχίσης τοῦ εἵνεκα πολλάκι Κύπρι,
τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἥιονα,
όλις εὖρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα
κόψαι,
εἰ δὲ σοὶ προτέρης λείψανον ἡλικίης.
θεὰ, δύνασαι γὰρ, ἢ ἡβητῆρά με τεῦξον,
αἱ τὴν πολιὴν ὥς νεοτῆτα δέχου.

AGATHIAS.

CCCXX.

ΠΙΣ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ᾗδε
δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῃ δέδομαι,
ἰέα μὲν ἵτυν πολέμων ὕπο, γηραλία δὲ
βαλόν· ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ᾗς ἔκιχον

ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστείῃ, ὅς μ' ἀνέθηκεν.
ἐμμὶ δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμεαν.

ΜΝΑΣΑΛCΔΣ.

CCCXXI.

ΣΟΙ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχέαιρα φαρίτρα,
δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρίματα·
ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
ἐν κραδίαις, ὅλοα ξείνια δυσμενέων.

ΜΝΑΣΑΛCΔΣ.

CCCXXII.

ΔΑΦΝΙΣ ὁ συρικτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμ-
νων,
χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυννομένας
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν,
γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσέτι φωνά
ἄτρομος ἐν τρομερῷ σώματι ναιετάει.
ἀλλὰ λύκοις σύντησιν ἀν' οὔρεα μή τις ἐμῆο
αἰπόλος ἀγγεῖλη γήραος ἀδρανίην.

ΜΑCΕΔΟΝΙΥΣ.

CCCXXIII.

ΠΑΙΔΑ πατὴρ Ἄλκων ὅλοῳ σφιγχθέντα δρά-
κοντι
ἀθρήσας, δειλῷ τόξον ἔκαμψε χερί·

ἡρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε, διὰ στόματος γὰρ οἷστος
 ἦϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.
 γαυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῷδε φαρέτρην,
 σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

GAETULICUS.

CCCXXIV.

Ι ΣΟΒΑΡΟΝ γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν
 ἐραστῶν

ἔσμον ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 ἧ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὀρᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

DESCRIPTIVE.

CCCXXV.

ΠΛΟΟΣ ὠραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
 ἤδη μέμβλωκεν, χῶ χαρίεις Ζέφυρος·
 εἰμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
 κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
 ἰγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
 ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφείς ὀθόνην.
 αὖθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτίλλομαι, ὁ λιμενίτας,
 ὦνθρωφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

LEONIDAS.

CCCXCVI.

ΕΥΡ' ἴθι, βαιὸν, ὁδῖτα πεσὼν ὑπὸ δάσκιον
 ἄλσος,
 ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος,
 χλωρὸν ὅπου πλατάνων αὐτόρρυτον ἐς μέσον ὕδωρ
 καλὰ πολυκρούνων ἐκπρορέει στομάτων·
 ὀππόθι πορφυρέης ὑπὲρ αὔλακος εἶαρι θάλλει
 ὑγρὸν Ἴον ῥοδέη κιρνάμενον κάλυκε.
 ἡνίδε πῶς δροσεροῖο πέδον λειμῶνος ἐρέψας
 ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην.
 ἐνθάδε καὶ ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην,
 πέζαν ὑποξύων αὐτοφύτοιον νάπης.
 οὗτος ΕΡΩΣ. τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὔνομα
 χώρῳ,
 πάντοθεν ἱμερτῶν πληθομένῳ Χαρίτων;

MARIANUS.

CCCXCVII.

ΑΤΘΙ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα
 τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
 τὸν λάλον ἃ λαλόεσσα, τὸν εὐπτερον ἃ πτερόεσσα,
 τὸν ξένον ἃ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά;
 κούχῃ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
 ὀλλυσθ' ὕμνοπόλους ὕμνοπόλοις στόμασιν.

ΑΝΘ.

CCCLXVIII.

ΠΡΟΠΟΔΗ χείμαρρε, τί δὴ τόσοι ὧδε κο-
 ρύσση,
 ν ἀποκλείων ἵχνος ὁδοιπορίας;
 εις ὄμβροισι, καὶ οὐ Νύμφαισι διανυγές
 ι φέρεις, θολεραῖς δ' ἡράνισαι νεφέλαις.
 ἡλίψ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
 ἰόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

ANTIPHILUS.

CCCLXIX.

ΠΙΠΠΗΣ ὁ νεογνὸς ἀπὸ κρημνοῦ πᾶϊς ἔρ-
 πων
 τυανακτεΐης ἤρχετο δυσμορίας.
 ιεθωδήγησεν ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
 ἴον, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

LEONIDAS OF ALEXANDRIA.

CCCLXX.

εἰς λουτρὸν μικρόν.
 νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
 βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἑρως.

ANON.

CCCXXXI.

ΦΕΥΓΕ Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ

εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη·
ζώων μὲν σίῳ μητρὶ διαμπερὲς αἰσχος ἀνάπτεας,
καὶ κρατερῆς Σπάρτης πάτρια θεσμὰ λύεις·
ἦν δὲ θάνης παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

PALLADAS.

CCCXXXII.

ΟΠΡΙΝ ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦ ἄνερ, ὁ τὸ πρὶν

δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίας παρ' ὕδωρ,
ὁ πρὶν ἐγὼ Νεμέῃ βεβημένος, ὁ πρὶν ἐπ' Ἴσθμῳ
πῶλος, ὁ πρὶν πτηνοῖς ἴσα δραμῶν ἀνέμοις,
νῦν ὅτε γηραιὸς, γυροδρόμον ἠνίδε πέτρον
δινεύω, στεφένων ὕβρις, ἐλαυνόμενος.

ARCHIAS.

CCCXXXIII.

ΤΑΝΤΑΔΙ παῖ, Νιόβα, κλύ' ἐμὴν φάτιν, ἄγγελον ἄτας·

δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
λῦε κόμας ἀνάδισμον, ἰὼ, βαρυπενθήσι Φοίβον
γειναμένα τόξοις ἄρσενόπαιδα γόνον·

ὅ σοι παῖδες ἔτ' εἰσὶν· ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις
κέκλιται, ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμαστίδιος·
ἅλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἃ δ' ἐπ' οἷστοις
πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὀράει·
δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευς
μάτηρ σαρκοπαγῆς οἷα πέπηγε λίθος.

MELEAGER.

CCCXXIV.

ΤΑΝ ὀλοάν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χεῖρ,
ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
μυρίον ἄρατο μόχθον, ἔν' ἤθεα δισσὰ χαράξῃ,
ὣν τὸ μὲν εἰς ὄργαν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν· ὅρα τύπον. ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
δάκρυον, ἐν δ' ἐλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
Ἄρκεϊ δ' ἃ μέλλησις, ἔφα σοφός· αἷμα δὲ τέκνων
ἔπρεπε Μηδείᾳ, κοῦ χερὶ Τιμομάχου.

ANTIPHILUS.

SEPULCHRAL.

CCCXXV.

ΟΥΚΕΤΙ θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέ-
τρας
ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·

οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῖσαν ἄλα.
ᾧλεο γάρ· σέ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἰάσιν, ἀνὶκ' ἀλαλκεῖν
τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

ANTIPLATER OF SIDON.

CCCLXXXVI.

ΣΗΜΑ τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε
πικρὴν
μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
αἰμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἡμερον. οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.
ἡρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
κινήσης τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

GAETULICUS.

CCCLXXXVII.

ΙΒΥΚΕ, ληϊσταί σε κατέκτανον ἔκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἐρημαίην ἄστιβον ἡϊόνα,
ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἶ τοι ἵκοντο
μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον·
οὐδὲ μάτην ἰάχηςας, ἐπεὶ ποινητὶς Ἑρινὸς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σείο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαῖαν· ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;

δὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἰγισθος ἀοιδὸν
ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

AKTIPATER OF SIDON.

CCCXXCVIII.

ῬΕΜ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἥριμα, κισσέ,
ἐρπύζοις, χλοεροῦς ἐκπροχέων πλοκάμους,
ἰ πεταλὸν πάντη θαλλοὶ ῥόδου, ἥ τε φιλορρῶξ
ἄμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένα,
ἔκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

SIMMIAS OF RHODES.

CCCXXXIX.

ΑΚΡΥΑ σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονὸς, Ἥλιοδώρα,
δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν,
να δυσδάκρυτα πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
γένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
ἰὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελί-
αγρος

ἄζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.

ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀΐδας,
ἔπασεν ἄκμαϊον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.

ἰ σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
ἰέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

MELEAGER.

CCCXL.

ΟΥ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλειαρίστα
 δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.
 ἄρτι γάρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
 λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 ἡψοὶ δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
 σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἰδαδούχουν παρὰ παστῶ
 πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

MELEAGER.

CCCXLI.

ΜΗ μέμψῃ παριῶν τὰ μνήματά μου, παροδίτα·
 οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
 τέκνων τέκνα λέλοιπα· μῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
 συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
 ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἑμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
 οὐδενὸς οἰμῶξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
 οἳ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὸν ὕπνοι
 κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

CARPHYLIDES.

CCCXLII.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
 αἰγας κεύειρους ἐμβατεύοντες οἷς,
 Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν ἀλλὰ προσηνῇ
 τίνετε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.

βληχῆσαιντ' οἷός μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
 πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις·
 εἶαρι δὲ πρώτῃ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης στεφέτω τύμβον ἑμὸν στεφάνῳ,
 καὶ τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
 οἶδς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
 κρηπιδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 εἰσὶν ἀμοιβαῖαι καὶ φθιμένοις χάριτες.

LEONIDAS OF TARENTUM.

CCCXLIII.

ΠΑΙΔΑ με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
 νηλειῆς Ἀΐδης ἤρπασε, Καλλίμαχον.
 ἀλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
 παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

ANON.

SPECIMENS OF THE LATER POETS.

MELINNO.

CCCXLIV.

Ode to Rome.

ΧΑΙΡΕ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀρης
 χρυσειομίτρα δαίφρων ἄνασσα,
 σιμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
 αἰὲν ἄθραυστον.

σοὶ μόνῃ πρέσβειρα δέδωκε Μοῖρα
 κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
 ἄγεμονεύης.

σῶ δ' ὑπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπάδων
 στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
 σφίγγεται· σύ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
 ἄστυα λαῶν.

πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰών,
 καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
 σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
 οὐ μεταβάλλει.

ἢ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους
 ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
 εὖσταχυν, Δάματρος ὅπως, ἀνείσα
 καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ANACREONTICS.

CCCXLV.

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΙΣ ποτ' ὥραις,
 στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
 μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 κίεται κόπῳ δαμέντα,

τότε Ἔρως ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μεν σχίζεις ὀνείρους.
 ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησὶν
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ κάσέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας
 ἀνέψξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἱστίην καθῖσα
 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 τανύει δὲ καὶ με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἷστρος
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένη δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστίν,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

CCCXLVI.

ΤΟΝ ἄργυρον τορέων
 Ἦφαιστέ μοι ποιήσον
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 τί γὰρ μάχαισι κάμοί;
 ποτήριον δὲ κοῖλον,
 ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ,
 μήτ' ἄστρα μήτ' ἄμαξαν,
 μὴ στυγνὸν Ὀρίωνα·
 τί Πλειΐδων μέλει μοι;
 τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
 ποιήσον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν,
 καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
 ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
 ληνοβάτας πατοῦντας,
 τοὺς Σατύρους γελῶντας,
 καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἑρωτας,
 καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
 ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ
 Ἑρωτα κάφροδίτην.

CCCXLVII.

ΜΑΚΑΡΙΖΟΜΕΝ σε, τέττιξ,
 ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
 ὀλίγην δρόσον πεπωκῶς
 βασιλεὺς ὅπως αἰίδεις·
 σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 χῶπόσα φέρουσιν ὦραι.
 σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
 σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
 θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας οὗ σε τείρει
 σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
 ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

OPPIAN.

CCCXLVIII.

The Youth and the Dolphin.

Δ' οὐδ' ἡϊθέιοιο πόθους ἐπὶ πᾶσα λάλησται
 Αἰολίς· οὐτι παλαιὸν ἐφ' ἡμετέρῃ δι' γενέθλη·
 ὥς ποτε παιδὸς ἐράσσατο νησαίοιο.

νήσῳ δ' ἐνναίεσκεν, αἰεὶ δ' ἔχε ναύλοχον ὄρμον,
 ἀστὸς ὅπως, ἔταρον δὲ λιπεῖν ἠναίνετο θυμῷ
 ἀλλ' αὐτοῦ μίμναζε παρέστιος ἐξέτι τυτθοῦ,
 σκύμνος ἀέξηθεις, ὀλιγὸν βρέφος, ἦθεσι παιδὸς
 σύντροφος· ἀλλ' ὅθ' ἵκοντο τέλος γυιαλκείος ἥβης,
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἡϊθέιοισι μετέπρεπεν, αὐτὰρ ὁ πόντῳ
 ὠκύτατος δελφίς ἐτέρων προφερέστατος ἦεν,
 δὴ ῥα τότε ἔκπαγλόν τε καὶ οὐ φατὸν οὐδ' ἐπίελπον
 θάμβος ἔην ξείνοισι καὶ ἐνναέτῃσιν ἰδεσθαι·
 πολλοὺς δ' ὥρορε φῆμις ἰδεῖν σέβας ὀρμηθέντας,
 ἡϊθέου δελφῖνι συνηβώοντος ἐταίρῳ.
 πολλαὶ δ' ἡϊόνων ἀγοραὶ πέλας ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ
 ἱεμένων ἴσταντο σέβας μέγα θηήσασθαι.

Ἐνθ' ὁ μὲν ἐμβεβαῶς ἄκατον κοῖλοιο πάροιθεν
 ὄρμου ἀναπλώεσκε, κάλει δέ μιν οὔνομ' αὖσας
 κεῖνο τό μιν φήμιξεν ἔτι πρώτης ἀπὸ φύτλης·
 δελφίς δ' ἡὕτ' ὀϊστὸς, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωήν,
 κραιπνὰ θέων ἀκάτοιο φίλης ἀγχιστος ἵκανε,
 σαίνων τ' οὐραίῃ, κεφαλὴν τ' ἀνὰ γαῦρος αἰείρων,
 παιδὸς ἐπιψαῦσαι λεληημένος· αὐτὰρ ὁ χερσὶν
 ἦκα καταρέζεσκε, φιλοφροσύνησιν ἐταῖρον
 ἀμφαγαπαζόμενος, τοῦ δ' ἴετο θυμὸς ἵκεσθαι
 αὐτὴν εἰς ἄκατον παιδὸς πέλας· ἀλλ' ὅτ' εἰς ἄλμην
 κοῦφα κυβιστήσειεν, ὅδ' ἐγγύθι νήχετο κούρου
 αὐτῇσι πλευρῇσιν ἀνὰ πλευρὰς παρενείρων,
 αὐτῇσι γενύεσσι πέλας γένυν, ἠδὲ καρήνῳ
 ἐγχρίμπτων κεφαλὴν· φαίης κέ μιν ἱμείροντα
 κῦσαι, καὶ στέρνοισι περιπτύξαι μεναιίνειν

ἦ γὰρ ὁπάονι νήχετο ῥικῷ.
 καὶ πελάσειε παρ' ἧοσιν, αὐτίκα κοῦρος
 ὀφιῆς διερῶν ἐπεβήσατο νώτων·
 σπασίως παιδὸς δέμας ἔμφρονι θυμῷ
 ῥοίτασκεν, ὅπη νόος ἡϊθέοιο
 ἄρα πόντον ἐπ' εὐρέα τῆλε κελεύοι
 ἴθ' αὐτως λιμένος διὰ χῶρον ἀμείβειν,
 λάειν, ὃ δ' ἐπείθετο πᾶσαν ἐφετμήν.
 ἡνιόχῳ πῶλος τόσον ἐν γενέεσσι
 ὑγνάμπτοισιν ἐφέσπεται ὥδε χαλινοῖς·
 ρευτῆρι κύων ἰθάς ὀτρύνοντι
 ικαθέων ἐπιπείθεται, ἧ κεν ἄγῃσιν.
 λομένοιο τόσον θεράποντες ἄνακτος
 ῥέζουσιν ἐκούσιον ἔργον ἐκόντες,
 ἡϊθέω δελφὶς φίλος ὀτρύνοντι
 υ ζεύγλης τε βιαζομένων τε χαλινῶν.
 μοῦνον φορέειν θέλει, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ
 ἵμιν ἄνωγεν ἄναξ ἱὸς, ἂν δ' ἐκόμιζε
 ἵνα μόχθον ἀναινόμενος φιλότῃτι.
 ζῶψ φιλήη πέλεν· ἀλλ' ὅτε παῖδα
 , πρῶτον μὲν ὀδυρομένῳ ἀτάλαντος
 ἵεσιν ἐπέδραμεν, ἥλικα κοῦρον
 φαίης κεν ἐτήτυμον ὅσσαν ἀκούειν
 τοῖόν μιν ἀμήχανον ἄμπεχε πένθος.
 λήσκουσιν ἐπείθετο πολλάκις ἀστοῖς
 οὐ βρῶσιν ὀρεγνυμένην ἐθέλεσκε
 μάλα δ' αἰψα καὶ ἐξ ἀλὸς ἔπλετ' αἰστος
 ἵε τις αὐτὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἔτι χῶρον

ἴκετο· τὸν μὲν που παιδὸς πόθος οἰχομένοιο
ἔσβεσε, σὺν δὲ θανόντι θανεῖν ἔσπευσεν ἱταίρῳ.

Halientica, v. 458.

NONNUS.

CCCXLIX.

Bacchus triumphs over India.

ΚΑΙ χορὸς ἄσπετος ἔσκεν· ἐπισκίρτησε δὲ πολλή
Βασσαρίς οἰστρήεντι πίδον κρούουσα πεδίλῳ,
καὶ Σάτυρος βαρύδουπον ἐπιρρήσων χθόνα ταρσῷ
λοξὰ κυβιστητῇρι ποδῶν βακχεύετο παλμῷ,
πῆχυν ἐπικλίνων μανιώδεος αὐχένι Βάκχης·
καὶ πρυλῆες Βρομίῳιο συνωρχήσαντο βοείαις,
καὶ τροχαλῆς κλονέοντες ἐνόπλια κύκλα χορείης
ῥυθμὸν ἐμιμήσαντο φερεσσακίων Κορυβάντων,
καὶ στρατὸς ἱππῶν κορυθαιόλον εἰς χορὸν ἔστη
νίκην πανδαμάτειραν ἀνευάζων Διονύσου·
οὐδέ τις ἄψοφος ἦεν· ὁμογλώσσω δ' ἀλαλητῷ
εἰς πόλον ἐπτάζωνον ἀνέδραμεν εὖιος ἡχώ.—

Καὶ δηίων ὄλον ὄλβον ἐληίζοντο μαχηταί,
ὧν δὲ μὲν Ἴνδον ἱασπιν, δὲ δὲ γραπτῆς ὑακίνθου
Φοιβάδος εἶχε μέταλλα καὶ ἔγχλοα νῶτα μαράγδον
ἄλλος ἐνκρήπιδος ἐπὶ σκοπιῇσιν Ἰμαίου
ὄρθιον ἵχνος ἔπειγε δορικτήτων ἐλεφάντων,
δς δὲ παρ' Ἡμωδοῖο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ
ἤλασεν Ἰνδῶν μετανάστιον ἄρμα λεόντων·

ι, ἕτερος δὲ κατ' αὐχένος ἄμμα πεδήσας
νίην ἔσπευδεν ἐς ῥόνα πόρδαλιν ἔλκειν
κυρος πεφόρητο, φιλακρήτῳ δὲ πετήλῳ
ἔχων προκέλευθον ἐκώμασε τίγριν ἱμάσσων
ἱγῶν νόστησεν ἐῷ Κυβεληίδι νύμφῃ
ῖν εὐοδμον ἀλιτρεφίων δονακίων,
ῖν ἀστράπτουσιν Ἑρυθραίης γέρας ἄλμης·

Dionysiaca, XL. 239-250 ; 255-268.

MUSAEUS.

CCCL.

Hero and Leander.

Ω μὲν χαρίεσσα, διοτρεφὲς αἶμα λαχοῦσα,
Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος
ἑοῦσα,
ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσῃ,
ὑπὶρ ἀνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
ἄγρομένησι μεθωμίλησε γυναιξίν,
ρὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
ἐπ' ἀγλαίῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες·
ἢ Κυθήρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
καὶ τὸν Ἑρωτα παρηγορίεσκε θυηλαῖς
ὕν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φάρετρήν.
δ' ὥς ἀλείνει πυρικπνέοντας οἴστους.

* * * * *

Ὡς οἱ μὲν, φιλότητος ὑποκλέποντες ἀνάγκην,
 κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερίῃ.
 ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων
 ἀλλ' ὅτε παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
 φρικαλέας δονέουσα πολυστροφάλιγγας ἀέλλας,
 βένθεα δ' ἀστήρικτα, θεμειλιά θ' ὑγρά θαλάσσης
 χειμέριοι πνεύοντες αἰεὶ στυφέλιζον αἴηται,
 λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ὤλα· τυπτομένης δὲ
 ἤδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι χέρσῃ
 χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ὤλα ναύτης.
 ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης
 καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορίῃ δὲ σε πύργου
 ἠθάδα σημαίνουσα φαισφορίην ὑμεναίων,
 μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλίσσης,
 νηλειῆς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ἡρῶ
 χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
 μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων
 ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη δὲ
 μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἑρώτων.

Νῦξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνεύοντες αἴηται,
 χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἴηται,
 ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 δὴ τότε καὶ Λεῖανδρος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
 ἤδη κύματι κῦμα κολίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ·
 αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡχὴ
 μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν Εὐρος,

καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςτος ἐρισμαράγοιο θαλάσσης.
ζῆνοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
τολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
τολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
ἰτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·
ἰλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγεν, Ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε Μοίρας.
γάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντῆϊ κύματος ὀρμῇ
υπτόμενος πεφόρητο, ποδῶν δὲ οἱ ὤκλασεν ὀρμή,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάτων.
πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρει λαιμῷ,
καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαιομάκετον πῖεν ἄλμης·
καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἦ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὕπωπαῖς
στατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
ἵλυθε δ' Ἑριγένεια, καὶ οὐκ ἶδε νυμφίον Ἑρῶ.
γάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἣ που ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον θν παρακοίτην
λύχνου σβεννυμένοιο. παρὰ κρηπῖδα δὲ πύργου
ὀρυπτόμενον σπιάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
ἰαυδαλέον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ἰοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἡλιβάτου πέσε πύργου.
ἰάδ δ' Ἑρῶ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
ἰλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλέθρῳ.

30-41 ; 289-341.

NOTES.

NOTES.

BOOK I.

THE Homeric question has assumed so many forms, and such various positions have been taken up with regard to it, that it can only be treated here in outline. This will be evident from a mere enumeration of the chief points involved in it. These are—(1) the personality of Homer, or the limited sense in which it is tenable; (2) the doctrine of the Separaters,* *οἱ χωρίζοντες* (as the grammarians were called who, in the middle of the second century, B.C., were the first to attribute the Iliad and Odyssey to different authors), a doctrine revived in modern times and held by Grote, so far that according to him the Odyssey was probably not by the same author, though perhaps of the same age as the Iliad; (3) the theory of Wolf,† that neither the Iliad nor the Odyssey existed in their present form earlier than, if so early as, the time of Peisistratus (B. C. 530), but were the work of several rhapsodists, accretions of short heroic lays, combined by some one man named Homer; (4) the

* Several passages which have been adduced in support of this view are contained in this volume, and the inferences drawn from them are mentioned in the notes. See on pages 19, l. 7; 50, l. 24; 59, l. 16; 62, l. 8; 65, l. 3; 71, l. 3; 75, l. 22; 88, l. 11.

† For an easily accessible statement of the arguments for and against the theory, see Mr. Merry's edition of the Odyssey, Introduction, p. x.—xiii.

extension of this theory by Lachmann, who abandoned altogether the idea of a Homer, tracing the Iliad to sixteen or eighteen distinct and independent lays; (5) the opinion maintained by Grote as to the structure of the Iliad. There was a primitive *Achilleis*, which passed into an Ilias proper in the 2nd book, and back again in the 8th book to the *Achilleis*. The 9th book (the *Arrai*), he regarded as a later addition not in keeping with the original *Achilleis*, which after the 10th (the *Δολωνία*, a portion of the Ilias subsequently inserted in its present place), proceeds with a continuous march from the 11th book onwards to the 22nd; the two last books being of a later date, unless we regard them as exemplifying an uncertainty of structure and want of that perfect finish we naturally expect in a modern work, but which is not to be looked for in the Iliad. Thus the poem, according to Grote, consisted of an original part and of other parts superadded. The question of the unity or plurality of authors he pronounces to be more difficult to decide (6) Lastly, there is the view of the Homeric controversy taken by Mr. Paley, who would assign a date not earlier than B.C. 450 to the poems in their present form. This date, it will be observed, is eighty years later than that allowed by Wolf as the time when the Homeric poems were first committed to writing.

This is at first sight a startling theory; but the grounds on which it rests, and the qualifications by which it is guarded, should be considered.

(I.) What then, in the first place, is the value of the common account that Peisistratus, or his son Hipparchus, introduced into Athens Homer as we have him now? Lycurgus the orator (337 B.C.), a contemporary of Demosthenes, quotes a regulation of Solon, providing that Homer alone should be recited at the Panathenæic festival. Grote has, however, pointed out how much it was the habit of the orators to ascribe laws of unknown origin to Solon as their author. There may, therefore, be some hesitation in accepting Lycurgus's statement. A rule with regard to the rhapsodists is further attributed to Solon, that they should follow one another *ἐξ ὑποβολῆς*, i.e. probably, "one reciter taking the other up" according to the order of the text; an arrangement

which presupposes (it is said) a definite pre-existing form. The only authority for this last fact is Dieuchidas, an author of whom we know nothing, quoted by Diogenes Laertius, who himself lived probably not earlier than the beginning of the third century, A.D. Of the proceedings of Peisistratus (as Mr. Gladstone admits), we have no clear account. The earliest author who mentions them is Cicero, *de Oratore* III. 34, "Primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus."

It must be admitted, then, that this is but a slender foundation on which to build. The residuum of truth may be held to be that the Homeric poems in some form were recited at the Panathenaica, since there is a general agreement of the authorities upon this point.

(II.) In the next place, it is urged that if Peisistratus's recension was a fact, it is impossible that the Attic tragic writers of the next century should have so studiously avoided the Homer thus introduced to them. Mr. Paley lays great stress on this argument, maintaining at considerable length that the *Iliad* and *Odyssey* are but fragments of a story which was current at the time of their composition. An *Iliad* and *Odyssey*, he admits existed at the time of Herodotus, but the dramatized *Troica* was mainly taken from other sources. This last admission, however, opens the door to the difficulty of accounting for the disappearance of this other supposed *Iliad* and *Odyssey*.

(III.) There are evident traces of Alexandrine or late Epic words having been introduced in considerable numbers into our Homer, thus casting doubt upon its genuineness. The extensive corruption of the text from the importation into the old Epic vocabulary of other dialects, is (it is urged) most easily accounted for on the theory of a late composition.

(IV.) The evidence of the Greek vases is said to be strongly in favour of a late date. First, as to subjects and groups, must not the most ancient vases, it is asked, have contained many representations taken from the *Iliad* and *Odyssey*, were they of the age usually assigned to them? But the earliest vases from B.C. 600 do not, as a rule, represent groups or scenes connected with the *Troica* taken from our Homer. It is only in the later

vases that such scenes begin to appear, "precisely as it is only in Plato, or very little before him, that definite quotations from the text are to be found." Secondly, as to the details of the armour. By the analogy of human progress we should expect that the further we go back, the less elaborate would be the style of the armour. But the contrary is found to be the case. When compared with the descriptions in Alcæus and Tyrtæus, the armour worn by the Homeric heroes is found to be more complex, and the details of it, as also of the Homeric car, closely resemble those on the vases of the time of the Persian War, and even of Pericles. Is not this consideration, however, outweighed by the totally different style of warfare described in Thucydides, as compared with that which we find in Homer?

(V.) The argument from the poems not having been originally written. The fact that they were not so written may be said to be beyond question; the inference drawn from it that their preservation was otherwise impossible is still doubtful. Mr. Paley holds it was virtually and practically impossible for them to have been preserved for 400 years in their integrity, or in any shape approaching to it, if there were no written works before the time of Herodotus. It may be worth while, from the general interest of the subject, to exhibit here, as briefly as may be, the line of argument which is taken to prove a late written literature among the Greeks; bearing in mind the following preliminary points.* (1) That no one doubts the antiquity of written Egyptian papyri. (2) That it is the absence of a *literature*, i.e. of *written volumes of any length*, which is denied, while there is abundant evidence to show that graving or writing with a stylus *was* used before the Persian War, e.g. for votive offerings, laws, and other purposes. (3) That demonstrative proof is not to be expected.—It has been argued, then, that Prose Literature was not committed to writing before the Persian Wars; i.e. in Ionia not before 500 B.C., in the

* The argument which follows is stated in an abridged form from Mr. Fennell's extremely valuable paper "On the first Ages of a written Greek Literature, in the Cambridge Philosophical Transactions," Vol. xi. pt. iii.

Greece not before 480 B.C.; Metrical Literature several years later, say 450 B.C.

rounds for this conclusion are—

The negative evidence of classical authors, which full.

Herodotus frequently quotes verse makers; would he have failed to quote prose authors had he known them? Truly, Hecataeus, he mentions as ὁ λογοποιός, but this term need not be identical with the λογογράφοι of later times. The bulk of Herodotus's information appears to have been derived from hearsay (ἀκοή).

Herodotus nowhere mentions reading or writing, with the exception of one passage, the first place in which the ἀναγιγνώσκω occurs.

In this passage (Ol. xi.), ἀνάγνωτέ μοι τὸν Ἀρχεστράτου πόθι φρενὸς ἑμᾶς γίγνεται, the poet's heart is devoted to an ἀνάθημα, or dedicatory offering, and no proof for a written literature can be deduced from Herodotus and Theognis are equally silent on the subject. Euripylus and Sophocles some expressions bearing on the subject, e. g. mottoes on shields and tablets (δέλτοι).

In Æsch. Suppl. 946, Egyptian βίβλοι are perhaps compared to Greek πίνακες. In Euripides we naturally find far more references, the two most important in Ph. Aul. 363, γραφαί, and 797 δέλτοις Πιερίσι.

The earliest extant mention of a transcribed copy of a work is in Aristophanes's Ranæ, 49, the date of which is about 425, ἐπὶ τῆς νεῶς ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν μαυρόν, but an extensive publication cannot be inferred. Dionysus is speaking, the conception of the drama is of one most interested in the drama, and desirous to possess a copy. In the last decade of the fifth century MSS. might easily be common and even

Slaves were employed in copying. It was possible to buy Anaxagoras for a drachma. At the beginning of the fourth century, Eupolis mentions book-stalls, and in the works of Plato and Xenophon there are many traces of litera-

Some inferences drawn from the general history of the Greeks confirm this view, Writing was not the property of the early Greeks. The improvements in writing, such as the use of the papyrus, were at first applied to

the purposes of trade, and therefore may have been unnoticed by men of refinement till they gradually gained ground, and forced themselves upon their approval. Again, the modifications of the Phœnician alphabet, which were necessary and which Herodotus tells us were made before it became a fit vehicle for the Greek language, account for the slow progress in the employment of letters.

(III.) The examination of inscriptions points to the same conclusion. The practice of writing, *βουστροφιδόν* (first from right to left, and then from left to right, as the ox turns in the furrow) was not uncommon as late as B.C. 460. But it is difficult to understand why this awkward method should be retained so long if books were then commonly written. The simplest explanation is that volume writing was not taken up till the modern fashion of writing had become prevalent.

(IV.) The extreme rudeness of the inscriptions on vases before B.C. 500 cannot be explained if volumes were written and writing generally taught. Beyond dedicatory or titular notices and rude treatises, there are no trustworthy records of legible inscriptions earlier than 650, with the possible exception of a few Ionic vases.

(V.) Lastly, there are indications in the Greek vocabulary which confirm the hypothesis of a late written literature. The terms for "to read," *ἀναγνῶσθαι*, *ἐπιλίσσθαι* only in Ionic, *ἀναλέγισθαι* only in late Greek, are not simple but compound terms: they did not denote reading *exclusively*, but had had *earlier* meanings which they also kept. Therefore, the language had passed out of the early and simple stages before this idea required expression. Again, there is no one word restricted to writing. There is a confusion between drawing, painting, and writing (*γράφω, χαράσσω, κολάπτω.*) The terms commonly used to express literature are *Μοῦσαι, μουσική*. We must also bear in mind, in conclusion, that "the method of education among the Greeks, their elaborate cultivation of music, their fondness for recitation of all kinds, their love of dialectic, depending on vigorous reasoning powers, supported by habits of attention and retention now almost unknown, all suggest a prolonged absence of written literature."

Granting, however (as the above considerations seem to prove that we must grant), the lateness of a written Greek literature, it may still be doubtful how far this goes to prove the lateness of our Homer. Mr. Paley says truly that it is not a question of human memory retaining a certain number of verses (of which marvellous instances are on record far transcending our experience), but of their being handed down for centuries *unaltered*, amid the infinitely varying legends of the Troica. Still we cannot deny the fact of popular epics having been preserved by oral transmission, nor determine how strong the effect may have been of a guild or school of professional reciters, or how great the centripetal force (to use Mr. Gladstone's expression) which would tend to restore and keep together the text. It is the cumulative force of Mr. Paley's arguments, drawn as they are from many sources, which gives them weight, and the important* qualifications with which his opinion is guarded must not be forgotten. That the basis of the poems is very ancient, that they were worked into a harmonious whole by one hand, and the hand of a man of extraordinary genius, he fully concedes. The time at which he lived, the nature of his work, the language he employed, these are the distinctive features of his theory.

On the whole Homeric controversy we may echo the language of our two Greek historians. While we admit that † "according to every hypothesis the Homeric poetry is wrapt in mystery," we must feel that ‡ "no classical scholar can be easy without some opinion respecting the authorship of these immortal poems." The question whether the Iliad and the Odyssey were the work of one creative genius or not will present itself differently to different minds; but the following results, at all events, seem well established:—

- I. That the Homeric poems presuppose a mass of earlier materials.
- II. That for a time they existed only as scattered and unconnected fragments.

* See particularly Vol. i. p. 48; Vol. II. pp. 24, 27.

† Thirlwall.

‡ Grote.

III. That they were preserved without the aid of writing till a late date.

IV. That by the time of Plato they were substantially as we now possess them.

Recently, the question which has attracted most attention is concerning the sense in which the Homeric poems may be regarded as historical. What do they tell us of the condition of mankind in the earliest ages? What is the basis of truth underlying the tale of Troy? Dr. Schliemann's excavations in the Troad have naturally excited great interest in this inquiry, from the light they throw on the primitive stages of society, and as bearing, to some extent too, on the approximate date to be assigned to the composition of the *Iliad*. The conclusions, however, drawn from them exhibit a wide divergence of opinion. Mr. Gladstone,* on the one hand, maintains that Homer's proximity in time to the war of Troy is to be inferred from the remains of images and pottery which have been discovered; if, on the whole, a substantial correspondence can be made out between those remains and the manners and arts described by Homer. Dr. Schliemann,† on the other hand, himself believes that Homer visited the Troad centuries after the siege. A few indications and conclusions arrived at on this interesting subject are all that can here be given.

Whatever theory is held as to the authorship of the *Iliad*, none deny that it bears on its face an intimate acquaintance with the topography of the Troad, which, allowing for the change in the course of the Scamander, and the conversion into a salt lagoon of a bay large enough to hold the Greek naval encampment, affords a presumption that the site of Ilium was definitely conceived in the mind of Homer. The test of excavation speaks strongly for the plateau of *Hissarlik*, on which stood the Greek city of *Ilium Novum*, believed by an unbroken tradition to be the site of ancient Ilium, till Demetrius of Scepsis (in the third century, B. C.) started a theory afterwards adopted by Strabo (in Augustus's time) proposing another site against which the absence

* *Homeric Synchronism*, p. 69.

† *Troy and its Remains*, p. 17.

of ruins is decisive. At *Ilium Vetus* (Bunarbashi), the only other place for which any claim is put in, there are ruins indeed, but such as indicate an early Greek rather than a pre-Hellenic city. The chief arguments for Hissarlik besides the long tradition in its favour, are—(a) that the features of the locality satisfy generally the conditions of the problem, and bear out such Homeric epithets as αἰπεινή “lofty,” ὄφρυόσσα “beetling,” ἐπιδόσσα “windy.” (b) A general, if not a minute correspondence between the objects discovered by Dr. Schliemann and those described in the poems. This is not the place to dwell further upon these, with the revelations they present of strata marking four (perhaps five or six) successive communities, *iron* being almost wholly absent, *stone* running through all, and *copper*, strange to say, becoming scarcer in the third stratum than in those below,—of the unexpectedly small area of the city of Troy,—of the traces of its destruction by a great conflagration,—of the palace and treasure of Priam,—and lastly, of the singular pendants and rude archaic owl-faced idols in which he recognises the γλαυκῶπις Ἀθήνη. Many of Dr. Schliemann’s conclusions are still further confirmed by his discoveries at the present time of the numerous Treasuries at Mycenæ, illustrating, as they do in such a striking manner, the Homeric epithet πολύχρυσος, by which that city is repeatedly described.

L. 1. ὁ γέρων, Chryses, who is praying for the release of his daughter Chryseis, given as a prize to Agamemnon.

I. I.

L. 5. ἀμφιβέβηκας, “guardest.” An image borrowed from a wild beast walking round its young.

— —

L. 6. ἰφι, “with might.” An Epic Adverb. Curtius traces it to a Graeco-Italic stem *vi*, which, originating in a root *vi* plait (*vi*-men, *vietus*) meant first band, then like *nervus*, sinew, and finally strength.

— —

L. 7. Σμινθεῖν, either from Sminthe, a town in the Troad where Apollo was worshipped, or better, “averted of a plague of mice.” Cp. Ζεὺς ἀπόμυιος, and the term Beelzebub, “lord of flies,” ἑρπύλα. It is doubtful whether it means “I wreathed with garlands,” as in page 336, l. 7, or “I roofed.” From this last sense of ἐρίφω comes

— —

PAGE No.

ἀμφηρεφεία, (6 lines below) "covered at both ends, close covered."

2. 1.

L. 8. ἰχπευκής, "pointed," πικ-ρός, πευκ-ε-δανός, πικ-άλιμος are traced with it to the root πικ—.

— —

L. 9. βάλλ'. The monosyllable standing alone at the beginning of the line, and at the end of the description, is very forcible in the Greek. Cp. Od. ix. 290 ;—

σὺν δὲ δῶμαρ φασ ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
κρίπτ'.

Cp. two well-known passages of Milton :—

"in his right hand
grasping ten thousand thunders, which he sent
before him, such as in their souls infix'd
plagues : they astonish'd all resistance lost,
all courage ; down their idle weapons dropt."

Paradise Lost, bk. vi

"While over them triumphant Death his dart
shook, but delay'd to strike."—*Ib.* bk. xi.

— II.

L. 16. οὐδὲ μὲν ἴππους. This Homeric use of μὲν (= of a truth, verily) not followed by δέ is to be noticed. Cp. p. 4, l. 13.

3. —

L. 12. οὐδέ σ' οἶω, i. e.—σοι. "Nor am I minded to draw, i. e. to gain, wealth for thee."

— —

L. 22. Μυρμιδόνισσιν ἄνασσει. The scorn with which this is uttered is returned by Achilles' ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις, p. 4, l. 10.

— —

L. 22. οὐκ ἀλεγίζω οὐδ' ὀθομαι. "I reckon not, nor do I heed thine anger!" These two words are only used with a negative.

4. —

L. 7. τὸ δέ τοι κήρ, κ. τ. λ. "For that seems to thee to be death."

— —

L. 13. γαὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

Ut sceptrum hoc—dextrâ sceptrum nam forte gerebat—
numquam fronde levi fundet virgulta nec umbras,
cum semel in silvis, imo de stirpe recisum
matre caret, posuitque comas et brachia ferro."

Virg., *Aen.* xii. 206.

4. —

L. 17. οἵ τε—εἰρύονται. "Who guard decrees (ordinances, chartered rights) in the name of Zeus." The pas-

slow, p. 66, l. 24, τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραί, illustrates the use of θίμισις. Notice the Homeric use of the δ (δς τε = "and he") marking the co-ordination of clauses in the primitive stage of language, in place of later logical subordination. Traces of this in Attic Greek are seen in ὅσ τε, ἐφ' ὅ τε, αἴός τε.

. ὅ τε, since, seeing that; ὅ τε is never elided,

4. II.

ἐχθοδοπῆσαι ἐφίσεις. "Thou wilt set me on to fight with Hera!" The word ἐχθοδοπιῖν occurs nowhere in Greek. ἐχθοδόξ, a lengthened form of ἐχθρός, is used by Hesiod, Aristophanes, and Plato.

5. III.

. εἰ δ' ἄγε, i. e. εἰ δὲ βούλει ἄγε.

. τίμωρ. The Epic form of τίμαρ. Here it means "pledge," "a fixed sign or token." For the uses of the word (a) in its earlier meaning of "an aim," see page 31, l. 3; (b) "a remedy," page 52, l. 10. The three main senses of the roots τικ, τυκ, τρε "generate," "hit," "prepare." τίκων, τόξον, τυγχάνω, τύχω, τύχης, etc. are traced to the same root by Curtius.

. Ἡ καὶ κινέσθην. Cp. Catullus, lxi. 205; Aen. x. 100, and Milton's Par. Lost, bk. iii, 135. It is admitted that the Homeric description was the model which he had before him in the execution of the colossal statue of Zeus at Olympia.

. ἐπιρρώσαντο, "floated, or streamed forth," ῥέωμαι. Cp. p. 88, l. 20.

. ἥν τε ἴθινα. The Similes in the Iliad exemplify the luxuriance of fancy and the love of Nature which characterize Homer. Col. Mure (Literature of Ancient Greece, vol. ii. p. 89) remarks—(1) that the number, as a general rule, varies inversely with the events described. "Hence the similes of the Iliad, as a consequence of the greater simplicity of its events, are more numerous than those of the Odyssey. The first book of the Iliad is remarkable above the rest for the number and diversity of its details; it contains not only one simile, being the only book distinguished by this peculiarity;" (2) he dwells upon their pathetic enlargement, or the way in which the poet works up his images, and dwells upon the ornamental element of the comparison beyond the limits of

5. IV.

F. No.
iv.

the comparison itself. Of this peculiar feature of the Homeric similes, instances will be found in pp. 28, 87: No. xvi. ll. xii. 277; No. Liv. Od. xxiii. 283, of this volume.

L. 7. ἀδινάων (ἀδην ἀδίω), 'swarming' so of flies, in the next page. The word was rare in Attic, but reappears in later Greek. See two passages in Apollonius Rhodius, ἀδινὸν κῶμα, p. 324, l. 5, "abundant refreshing sleep;" ἀδινῶ μύθῳ, p. 326, l. 15, "flowing copious speech." See also p. 47, l. 22; p. 49, l. 10.

L. 9. βοτρυδέν. So Virgil (G. iv. 558) of bees, "lentis uivam demittere ramis." The introduction of this simile within a simile is in accordance with the exuberant fertility of Homer's imagination. Thus, too, in the next extract we have five similes closely following one another.

L. 13. Ὅσσα δεδήει, "rumour was kindled," or "blazed forth." So παῖαν δὲ λάμπει, Soph. Œd. T. 186. Cp. the personification of Fame in Virgil, Aen. iv. 174.

L. 15. τετρήχει, "was in confusion." A pl. pf. used as imp.—referred to ταρασσώ. L. 21. μέν. See on p. 2, l. 16.

v.

L. 1. αἰδηλαί, "baleful," "destructive" (lit. making invisible, α, ἰδῆν.) L. 9. σμαραγεῖ, "the meadow rings with the clang or screaming of the cranes." This is an onomatopoeon, like σφαραγίω, p. 68, l. 25.

L. 17. ὅτε τε. This τε has not a copulative force, but is redundant, as in ὅς τε. See above, on p. 4, l. 17, and for other instances, p. 9, l. 22, p. 18, l. 21.

vi.

Euripides, as is well known, has imitated this passage in the opening of his Phoenissae, where Antigone on the walls of Thebes learns the names and devices of the Argive leaders. The scene in Ivanhoe, in which Rebecca describes the besiegers of Torquilstone may also, it has been remarked, be traced to the same source.

—

L. 17. πηούς, "relations by marriage," *affines*. In the next page, γνωτούς, kinsfolk in general, but usually of brothers; δαήρ (levir), a husband's brother, answering to γάλως (glos), a husband's sister. See p. 50, l. 4.

—

L. 8. τηλυγίτην, "tenderly beloved." See Liddell and Scott. Hermione is meant. L. 13. ἐμὸς κυνάπιδος. Cp. Γοργαίν: κεφαλὴ... πελώρου, p. 13, l. 21, and "Cum mea nemo scripta legat vulgo recitare timentis." Hor. Sat. i. 4. 23. εἴ ποτ' ἦν γε, "If at least he ever was." It is so utterly past and gone that, she can hardly realise that it

: was so. L. 21. ἐλέχθην, "I was counted." See a 52, lines 13, 14, 15, and the note.

. 3. πηγεσιμάλλω, "thick-fleeced," cp. p. 87, l. 9, ατι πηγῶ, "swelling" (πήγνυμι). L. 12. σεῦ ἐνικ' ελίας, i. e. ἔνικα ἀγγελίης σεῦ, "on a message about . ." Some of the Alexandrine grammarians invented asculine nominative ἀγγελίης, which does not exist.

. 19. ἐπιτροχάδην, "fluently," "glibly," "volubly." — --

. 26. ἄφρονά τ' αὐτῶς, "a mere dullard." Cp. p. 14, line. — --

. 11. νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας. 11. —

learly the rest I behold of the dark-ey'd sons of Achaia ;

nown to me well are the faces of all ; their names I remember ;

vo, two only remain, whom I see not among the commanders,

astor fleet in the car—Polydeukes brave with the cestus—

wn dear brethren of mine—one parent loved us as infants.

re they not here in the host, from the shores of loved Lacedaemon,

r tho' they came with the rest in ships that bound thro' the waters,

are they not enter the fight or stand in the council of Heroes,

ll for fear of the shame and the taunts my crime has awaken'd ?

So said she ;—they long since in Earth's soft arms were reposing

ere, in their own dear land, their Father-land, Lacedaemon." *Edward Craven Hawtrey.*

. 3. κορύσσεται, "rears its crest." So of a torrent, 137, l. 1. L. 16. ἴα, an old Ionic feminine of ἴς. Cp. 11, l. 5, p. 47, l. 8, p. 282, l. 4. In the second of these sages it is digammated, and Paley suggests here οὐ φία υς. There is also the corresponding masculine form p. 15, l. 22.

12 vii

. 9. ἐς μισγάγκτιαν. The union of the two streams the bed of the ravine does not appear in either of the

13. —

PAGE No.

places where Virgil follows Homer (Aen. ii. 307; xii. 523). The rush of separate water-courses is the chief point in the latter:—

“Dant sonitum spumosi amnes, et in aequora currunt
quisque suam populatus iter.”

13. VIII.

L. 14. ἱᾶγόν, “fine,” “light,” “filmy.” ἱᾶγός (in one place ἱανός)=a robe worn by goddesses or ladies of rank. Both the substantive and adjective are now referred by Curtius to the same root, ἱς, ῥις, to which are traced ἔν-νυμι, ἔσ-θής, ἱμάτ-ιον, ves-tis, and perhaps vas (vasis), holding a middle position between clothing and dwelling, which is supported by the double meaning of the Sanskrit vās-ana-m.

14. —

L. 1. ἑκατόν πολίων περύεσσ' ἀραρυῖαν=Either (1) large enough to contain the chieftains of a hundred cities, or (2) ornamented in relief with the chieftains of a hundred cities. The latter seems scarcely in Homer's manner. The sense of πρόμαχος, rather than that of foot-soldiers, suits the passages in which περύεσς occurs.

— IX.

The ancient title of the VIth Book, “Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, took its name from this famous scene. “There is, perhaps, no heroine,” says Mure, “in the whole range of poetical fiction who inspires more powerful feelings of admiration and interest than Andromache, a fine proof of the poet's faculty of imparting life and reality to his actors with the smallest apparent amount of machinery.” There is a tacit contrast between her and Helen, as there is also between the two brothers, Hector and Paris.

— —

L. 15. πύλας Σκαιάς. Dr. Schliemann identifies with these a gateway which he has discovered, which answers to the name of the left-hand gates, as it opens to the west. It must, however, be admitted that the chief gate of any city on this site would open thus, as this is the direct outlet to the plain of Troy. L. 19. ὑπερλαύη, under Mount Placos, near the Cilician Thebes.

15. —

L. 22. ἰῶ. See above, on p. 12, l. 16.

16. —

L. 1. “But, Hector, thou to me art all in one,
sire, mother, brethren! thou, my wedded love!”
Lord Derby.

The late Mr. Worsley's translation of this passage, even after Mr. Tennyson's, is very successful:—

“ So they, with high thoughts, on the bridge of war
sat through the night, the watchfires blazing nigh.
As when the moon and every shining star
beam loveliest, when the winds in slumber lie,
and in clear outline stand revealed thereby
sharp peak, and sunken valley, and rifted hill:
Deep upon deep unutterable the sky
breaks open, and the night spreads calm and still,
ll the stars shine, and joy the shepherd's heart doth fill—

Such in their multitude from Xanthus stream,
betwixt the rolling river and the main,
in front of Troy the Trojan watchfires gleam,
which the men kindle and all night sustain.
A thousand fires were burning on the plain,
and beside each sat fifty, in the shine
of burning fire; and, champing the white grain
of barley and spelt, the steeds in ordered line
ard by their chariots stood, waiting the Dawn divine.”

L. 7. ὀλύρας. In the *Odyssey*, not ὀλύρα, but a different ind of grain, ζεία, is mixed with barley for horses, which is held by some to support the theory of a different ge for the two poems. Compare the difference of otanical knowledge shown in the two poems. Note on . 66. l. 5.

19. X.

L. 9. τῶ. viz. Ajax and Ulysses. L. 15. ἄριτο, the aor. f ἄρνυμαι to win (p. 3, l. 1; p. 16, l. 18; p. 188, last ine), borrowed from αἶρω.

— XI.

L. 1. ταφών. Surprised at the unexpected visit, especially at such an hour, for it was night.—*Paley*. ἔθηπα is the only other part of this verb in use. From the ame root, ταφ or θαπ (originally *stabh*) comes θάμβος nd stupeo. See Curtius, 233. L. 4, δεικνύμενος, “wel- oming.” Curtius refers the word to a root δεικ (δεικ), aving the sense of *way* (comparing αὕτη τοι δίκη ἔστι θεῶν.) [e does not, as others do, trace δάκτυλος to the same ot, but to δεικ δέχομαι. L. 6. σκυζόμενος, “Wroth though I m.” L. 11. ζωεότερον (ζοερότερον ζῆς) is generally under-

20. —

PAGE No.

stood to be "stronger. Paley, however, takes it to be fresher, more sparkling, and quotes from Martial:

"Hic scyphus est in quo misceri jussit amicis
largius Æacides *vividiusque* merum."

20. III. L. 15. ἀπηλεγέως (ἀπό, ἀλέγω), bluntly, outright, without respect of persons.
21. — L. 5. ἐν δὲ ἡ τιμῇ. See above, on page 12, l. 16.
L. 7. οὐδὲ τι μοι περιεῖται = οὐ τι περιττόν ἔχω.
"I have no advantage." L. 8. πολεμίζειν, explanatory of the way in which he risked his life. L. 10. μάσταν, a morsel, μασάομαι, to chew. Rt. μαγ for μαχ, whence μάσσω, μάζα, etc., and perhaps mā-la = maxilla.
22. — L. 24. πολὺν τε σίδηρον. Many proofs that iron is spoken of in Homer as extremely rare and precious, are given in Mr. Gladstone's *Homeric Synchronisms*, p. 46. In the ruins at Hissarlik, Schliemann found none, or next to none.
23. — L. 4. οὐδὲ μὲν ἔργον. See on p. 2, l. 16. L. 8. ἐν χαρὶ αἴσῃ, *nec hili facio*. "I value him but at a hair's worth."
- — L. 11. Θήβας Ἀιγυπτίας. In this passage Mr. Gladstone (*Homeric Synchronism*, p. 149, 155) believes we have some evidence of the composition of the Poems during the Eighteenth Dynasty (i.e. between 1525 B.C. and 1322 B.C.) This was the period of the Supremacy of Thebes, and a reference to Thebes as the richest city in the world, would only be intelligible at that period. Further, the mention of the horse, the value of which, under the warlike kings of that dynasty, was appreciated, and of chariots, representations of which abound in the monuments of the Theban kings, is peculiarly appropriate to Thebes at that period.
24. XIII. L. 7. Αἰτὰι . . . Ἀτῆς μετόπισθε κιοῦσαι. "The Ἀτῆ of the later Greeks is Calamity simply, with a shadow of Destiny hanging in the distance; as in the figure of the lion's cub in Aeschylus (Ag. 696-715.) But the word never bears in Homer the sense of calamity coming simply from without.—It may be said that the word Temptress would best represent the Homeric idea of Ἀτῆ. In this sense it will supply a consistent meaning

a passage in the speech of Phoenix:—For we
so says the poet, to fall into temptation, and
ingenious only in not seeing our fault, and
it with excuses; but slow, and like the half-
ecrepit *Λιταί*, when we have to make our en-
or pardon, and to think of restitution and
nt. Yet as even the gods listen to their en-
So,' says Phoenix, 'shouldst thou O Achilles;
u dost not, then mayest thou yet thyself fall.'—

ἅ ὀπίσθεν, "those things which are to follow."
εὖς δὲ πατήρ. κ. τ. λ.

24. XIII.
26. XIV.

yet the Father smit with fear, and he
g amaze, with shield behind him thrown,
like a hunted beast, or turned to flee
and a little, changing knee for knee."

Worsley.

φών. See on page 20, l. 1. L. 11. *πῖαρ*, the choicest
en, Cp. p. 34, l. 12, *βοῦν ἀρπάσῃ ἥτις ἀρίστη*.
τιτινότι, τιτιμμένος. "With sorrowful spirit"
traced to *τίνειν*, to be punished. Paley refers it
τίσω, to hold, or, to be held in value. Thence,
"vexed." L. 20. *ἀμφὶς ἰάγῃ*, "broken in two."
μον, i. e., "It befits not one who is of the people
wide of the mark, or contrary to commands."
age shows that the Homeric Counsel was a
consultative body, with no real power to check
Grote, II. ch. xx..

— —
27. XV.

ἰσοπρόπος. This word has been traced to the
root *prach*, meaning "to ask a question," to
cus and *precor* are also traced. The *ἰσοπρόπος*
asks the gods; in Homer, "a diviner or
"; in Herodotus, "a public envoy sent to
an oracle." This transitive sense accounts for
n of the accent.

— —

ς τι νιφάδης. Here the comparison lies simply
he frequency of the snow-flakes and the volleys
s. The remainder is ornamental, and affords a
mple of the parenthetical enlargement so fre-
the Homeric similes. See above, note on No.

28. XVI

PAOK No.
es. XVI.

- L. 19. κῆλα, his arrows. Elsewhere of the beams of light. "The sunbeams are my shafts with which I kill deceit." Shelley's Hymn to Apollo:—and of strains of music in Pindar, p. 144, last line.
29. — L. 2. λωτοῦντα. See below, note on p. 66, l. 5. L. 5. εἰλύαται, are enwrapt. This is the regular sense in Homer. See p. 83, l. 20. For a later meaning "to crawl," see p. 177, l. 7.
31. XVII. L. 3. τέκμων. See above, on p. 5, l. 16. L. 8. γέντο, said to be Aeolic for ἔλτο, as κέλετο κέντο.
32. XIX. L. 6. προβεβύμενον, "shield with shield overlapping, θέλυμνα (θέμεθλα) the several layers.
- — L. 10. ἔγχεα δ' ἐπ' ἑπύσσοντο. "The spears were interlaced," made to cross each other. So Paley takes it, rather than in the sense of "bent back." Observe, the verb is plural, as the several spears are spoken of, as πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον, and ἐπήτριμα πίπτον, p. 36, l. 20.
- — L. 13. ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης. Here, as also in p. 25, l. 12, ὥς εἴ τε δαφνοὶ θῶς, the parallel is more elaborately worked out in detail than is usual.
- — L. 17. ἔως ἵκηται, pronounced as if εἶος.
- — L. 24. χασάμενος πελεμύχθη. He gave way and was finally driven, or shaken from his post. (πελεμίζω is connected with πάλλω).
33. XX. L. 2. ὥς δ' ὅτε τίς στατὸς ἵππος. Cf. Virg. Æn. 11. 492.

"Qualis ubi abruptis fugit praesepia vinclis, etc.

- — ἀκοστήσας, "fattened on barley."
- L. 3. θείη πεδίοιο, "runs o'er the plain," a local genitive, as in the next line, λούεσθαι ποτάμοιο. Cp. λιλουμένος Ὠκεανοῖο, διέπρησσον πεδίοιο, κονίοντες πεδίοιο. See Clyde 13, on the *from* sense of the genitive. κροαίνω, a lengthened form of κρούω. ῥίμφα, κ. τ. λ., a nom. abs., as if φέρεται γούνασι followed.
34. XXI. L. 2. κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, "like that of the Greeks," an instance of "comparatio compendiaria." Cp. κρείσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται, "stronger than that of the river." "Illa quae natura assecuti sunt, neque cum Græcia, neque ulla cum gente sunt con-

ferenda" (i.e. not to be compared with the accomplishments of the Greeks). Cic. Tusc. Disp. i. 1.

L. 14. δάκρυα δέ σφιν. Cp.:—

35. xxii

"Post bellator equus, positus insignibus, Aethon
it lacrimans, guttisque humectat grandibus ora."

Virg., Aen. xi. 89.

L. 12. τέλσον here must = "end." Mr. Paley says it is probably a pseudoarchaic use. In Il. xiii. 708 it = "tilth."

36. xxiii.

L. 20. ἐπήτριμα, "close on one another," a metaphor from the loom; ἤτριον is the warp in a web of cloth.

— —

L. 10. κυανίην. Mr. Gladstone takes κύανος to be bronze.

37. —

L. 16. λίνον—ᾄειδε. Two difficulties present themselves on this song. (1) Was it composed by Linus or (as is most probable) on him? (2) the strain is represented elsewhere, e.g. in a fragment of Hesiod, as a dirge, but here in what follows, as of a joyous nature. See Müller's Literature, vol. i. p. 24, and L. and S. under Λίνος. On ὑπό, see note on p. 85, l. 7.

— —

L. 17. ῥήσσοντες, an Ionic form of ἀράσσοντες.—ἀμαρτῇ, "beating the ground in step."

— —

L. 4. ἐπέρασσα, "carried over for sale." Cp. p. 49, l. 15, πέρνασκε., πιπράσκω πρίαμαι, "I bring to myself." *pretium* are all from the same root. L. 13. See on p. 52, l. 12.

42. xxvii

L. 9. κάτθανε καὶ Πάτροκλος. Cp.

— —

"Ipse Epicurus obit decurso lumine vitae,—

tu vero dubitabis et indignabere obire?"

Lucr. iii. 1042.

L. 20. οἶματα, "the spring or rush." From the root ἴ, whence Curtius traces εἶμι, ἵταμός, οἶμη (a course, tune, p. 65, l. 7).

43. xxix

L. 3. ὥς δ' ὅτ'. Cp. Virg. Georg. i. 108. L. 5. ἀμάρης ἔχματα, "the stoppages of the channel." L. 8. προαλῆι (ἄλλομαι), "overhanging." Paley notices that all these three words, ἀμάρη, ἔχμα, προαλής, are Alexandrine.

44. —

L. 22. χάμαι δέ οἱ ἐκπῖσε κερκίς. Cp.

— —

"Excussi manibus radii revolutaque pensa," etc.

Virg., Aen., ix. 476.

PAGE No.

45. XXX.

L. 9. *δέσματα σιγαλόεντα*. Dr. Schliemann's discovery of two head-dresses or ornaments of pure gold has thrown light on this passage. Andromache flings away from her head her "glistening head-dress." Of the four parts of which it consisted, two, the *κρήδεμνον* (a textile veil or mantilla) and the *κεκρύφαλον* *reticulum* (a net to confine the hair), have disappeared in the fire. The two others, the *ἄμπιξ*, a gold head band covering the forehead, and the *ἀναδέσμη*, the "twined or plaited fillet," Mr. Gladstone has identified with the diadem represented in Dr. Schliemann's *Troy and its Remains*, p. 335. L. 20. *τολύπεισι*, "achieved," *τολύπη*, a clew or ball, *glomus*. The metaphor is from unwinding wool, the root *ταλ*, "to bear," is seen in *τάλας*, *τάλαρος*, *τολμάν*, etc.

46. XXXII.

This scene of the interview of Achilles with Priam is one of the finest in the whole range of ancient poetry. L. 13. *ἄτη πυκινή*, "overpowering remorse."

47. —

L. 8. *ἴης*. See above, on p. 12, l. 16, L. 22, *ἐλυσθής* rolling, or lying at full length. It is used (in p. 68, l. 18) of Ulysses "curled up" under the ram. On *ἀδινά*, and p. 49, l. 10, *ἀδινού γόοιο*, see above, on p. 7, l. 15.

50. XXXIII.

L. 2. *ἀσύφρων*, "despiteful," "insulting." Paley considers this a late Alexandrine word. L. 4. *δαίρων* (pronounced *δάφρων*) ἢ *γαλῶν*. See on p. 9, l. 13. *εἰνατέρων*, sisters-in-law, brothers' wives, *janitrices*.

— —

L. 24. *πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊήν*. A difference has been observed in these funeral rites as compared with those described in the *Odyssey* (see p. 88, l. 22) as having taken place at the funeral of Achilles. Here the embers are extinguished by pouring wine on them, and the bones that remain are gathered only. There the bones after being collected are preserved in pure wine and oil.

— —

L. 26. *ὅστιά λευκὰ λέγοντο*, i.e. severally; Cp. p. 36, l. 20, p. 66, l. 21, p. 68, l. 25; for other instances of the neuter plural with plural verb.

51. XXXIV.

Menelaus is relating to Telemachus at Sparta, the story of his own rescue by Eidothea. Dr. Hayman traces the sources of this episode partly to the Tyrian Phoenicians, and partly to Egypt. The former may have become acquainted with *seals* in their northern voyages. There is much humour in this tale, similar to that which pervades

any of the Homeric Hymns; see the Hymn to Hermes, 99. The burlesque in which Hercules is represented Euripides' *Alcestis* is a strong instance of this comic element in the treatment by the Greeks of their gods and heroes.

L. 14. ἰθύν, "enterprise," or "emprise." A word only found in Homer and only in the accusative case. (εἶμι).

L. 15. ἡ γη, i. e. Eidothea.

L. 4. ὀλοώτατος ὀδμή. Cp. πρῶτιστον ὀπωπὴν, Hymn to Hermes, 157. Also in Homer, πικρὸν ὀδμήν, θῆλυς ἐέρεση, 59, l. 4. Even in Æschylus there are traces of this regularity of gender, e. g. δρόσοι τιθέντες, Ag. 545, ἐμοέντων αἰγίδων, Choeph. 582.

L. 9. ἡοίη, sc. ὄραν, ἥδιος, 'at noon.' These are two of the three Homeric divisions of the day, the other being ἡλ. See the line ἔσσεται ἡ ἡὸς ἡ δαίλη ἡ μέσση ἡμερα, 42, l. 13.

L. 13. λίκτο δ' ἀριθμόν—ἡμέας λέγε—λίκτο καὶ αὐτός. He told their number;" "he told us in among them;" "he lay down himself." In the last there is a play on the word, as if including the senses of "he reckoned, he added himself in as the last item," and "he laid himself down." Notice that the two first come from the root, λγ, to pick, count, tell, the meaning *speak* being quite the latest (λόγος, λογιζομαι, lego, leg-is, etc.) Curtius, 6; the last from a distinct root, λγχ, whence λίχος, λόχη, lectus, lectica. Curtius, 173.

L. 18. ἀλλ ἦτοι πρῶτιστα. Cp. Virg. Georg. iv. 441. The Homeric story has over the Virgilian imitation the advantage of appositeness. Proteus has no connection with the loss of Aristæus' bees, but a close one with the perplexity of the wind-baffled voyager in strange waters."—Hayman.

L. 21. ἀστεμφίως. Cp. on p. 294, l. 9.

L. 28. τέκμων. See on p. 5, l. 16.

L. 13. ἀλλά σ' εἰς Ἡλύσιον πέδιον.

"Thee to the Elysian plains, earth's farthest end,
where Rhadamanthus dwells, the gods shall send,
where mortals easiest pass the careless hour;
no lingering winters there, nor snow, nor shower;
but, Ocean ever to refresh mankind,
breathes the shrill spirit of the Western wind."

Abraham Moore.

PAOS No.

— —

52. —

— —

— —

— —

— —

— —

54. —

"Where falls not hail, or rain, or any snow,
nor ever wind blows loudly."

Tennyson, Morte d'Arthur.

Cp. Lucretius, III. 19. "Quas neque concutiunt venti,"
etc.

55. —

L. 2. *ιοειδέος*, "dark." In Homer always as here of the sea, whether stormy or calm. Mr. Gladstone remarks, that Homer's perceptions of colour, considered as light decomposed, are very indeterminate; while his perceptions of light not decomposed or varying between light and dark, white and black, are most vivid. *κυάνος*, which is like indigo, seems indistinguishable from black; *πορφύρεος*, violet, runs into *ἐρυθρός*, red: *ξανθός*, yellow, is applied to auburn or red hair, and with this last *φοινίξ* seems to intermix. There are no words which can with any certainty be held to mean any one of these three colours, orange, green, and blue. See *Juventus Mundi*, p. 540. On the Sense of Colour, in Homer.

— —

L. 4. *τέτμιν, ἔτετμιν*, next page, l. 3; for *ἐτέτεμι*, a redupl. aor. of *τέμω* orig. form of *τίμνω*, like *ἐπέφραδα*. Merry, *Od.* i. 218. Possibly from the sense of cutting (a way) into, and so reaching and finding (?).

— —

L. 9. *ὕλη δὲ σπέος ἀμφί*. The description of Calypso's isle, the most elaborate picture of natural scenery in Homer, forms a striking contrast to the artificial splendour of Alcinous' Palace, No. XL. Leigh Hunt's rendering is good:—

"A sylvan nook it was, grown round with trees,
poplars, and elms, and odorous cypresses,
in which all birds of ample wing, the owl
and hawk, had nests, and broad-tongued waterfowl.
The cave in front was spread with a green vine,
whose dark round bunches almost burst with wine:
and from four springs, running a sprightly race,
four fountains, clear and crisp, refresh'd the place;
while all about, a meadowy ground was seen,
of violets mingling with the parsley green;
So that a stranger, though a god were he,
might well admire it, and stand there to see;
and so admiring, there stood Mercury."

is true there is no mention of elms in the original, ἡθρη being the alder. See on this passage, and on omeric landscapes generally, Ruskin's criticism;—*Moor Painters*, Part iv. p. xiii.

L. 16. πίσυρες. The Æolic and oldest form of σσαρις. πίσσυρες was another Æolic form, whence συρες, : becoming ι through the influence of υ. (Cp. e Óscan *petur*, Welsh *pedwar*.)

L. 12. μινωικῆς, suited to the desires, agreeable. ἴνος (μινωινάω μινεαίνω) is traced to the root μιν, μαν, meaning, among its numerous senses, eager desire. See Curtius, 429, and L and S on μάω.

L. 7. ἦ δὴ—ὄν ἀποφύλια εἰδώς, "a sly rogue thou art, master of no bootless arts." Hayman, compares the word ἀποφύλιος with the adjective ἀποθύμιος. The word is a rare one, occurring only in the *Odyssey*, and in a fragment of Euripides' *Theseus*, on the Minotaur, ἡμικτὸν ἔιδος κάποφάλιον τέρας. It is ἀπ-ὄφελος "vain," "fruitless;" the ὥλιος being a termination, in ἀνιμώλιος.

L. 4. ἔγνω δέ. The δέ is here in apodosis. Cp. p. 74, l. 5.

L. 19. κρήδεμνον here is the magic scarf which had been given him by Ino Leucothea. See on the word, note p. 45, l. 9.

L. 2. τί νύ μοι μήκιστα γένηται; "What is to become of me at last?" "Quid misero mihi denique restat."—Virg. The subjunctive is deliberative.

L. 4. στίβη rime, from στείβω, as πάχνη from πήγυμι. λυγρὴ ἔρση, fresh, in the sense of cold. For the gender, see above on p. 52, l. 4.

L. 5. κεκαφνότη, "gasping," for κικηφνότη. Cp. ἀπὸ δὲ ἰσχυρὴν ἐκάπυσσε. P. 45, l. 8.

L. 8. εἰ μεθείη. The Homeric use of εἰ with subj.=εἴ as the Attic εἰάν. This use was retained in Lyric Poetry, and in the Choral Odes in Tragedy. For the few passages where it occurs in the dialogue, and the doubtful instances of its use in Prose, see Goodwin's *Greek Moods*, 50, note 3. μεθείω is for μεθῶ cp. στείω, θείω. Mr. Merry, however, prefers the optative μεθείη. See his note.

L. 11. δοάσσατο, "it seemed." As we say, "it is as near as daylight." For its root δι-, and the cognate words, see Curtius, 269.

—	—
56.	—
57.	—
58.	xxvii.
—	—
59.	—
—	—
—	—
—	—
—	—

PAGE No.

- — L. 24. λέκτο, see above on p. 52, l. 13. L. 27. ἵνα—αὔη, "that he may not have to kindle." Merry reads αὔοι.
60. xxivm. L. 4. ἐπηεταυρά, a word not found in the Iliad, generally referred to ἔτος, as if "lasting for the whole year," but probably from ἐπὶ and αἰεῖ, "continuous, abundant." Curtius, 585. Cp. p. 63, l. 4. 64, 11.
- — L. 8. ἄγρασσις, couchgrass, *tritium repens*. See Theocritus, p. 294, l. 14, where it is described as growing by water as here. L. 14. λίπ' ἐλαίῳ. λίπα is either (1) an adverb, "unctuously," "smoothly," or (2) dative, by apocope for λίπαῖ from τὸ λίπα, in which case ἐλαίῳ is an adjective. Another account is that it is from λίψ=χρίσμα, the accusative of the equivalent object after χρисάμεναι. [But is not this λίβα?] — — L. 16. τερσημέναι ἀυγῇ. Cp. Il. xi. 621. τὰ δ' ἰδρὺ ἀπεψύχοντο χιτῶνι στάντι ποτὶ πνέην. The ruder method of drying by exposure to the wind, has been contrasted with exposure to the sun, as implying a difference of custom, and therefore a later date for the Odyssey.
- — L. 18. κρήδεμνα. See note on p. 45, l. 9. L. 19. μόλπη. μόλπη and μίλπεσθαι, may express any measured movement of the body, unaccompanied with singing. Cp. p. 27, l. 18.
- — L. 20. οἷη δ' Ἀρτεμις. Virgil's imitation, "Qualis in Eurotae ripis," etc., Aen. i. 498, should be contrasted with this. The gem of the whole passage, ῥεῖά τ' ἀργυρόν, κ.τ.λ. with which cp. Matthew Arnold's
- "The leader is fairest,
But all are divine,"
- is dropped by Virgil, as Dr. Hayman points out, as foreign to his purpose. Observe the dactylic run of these lines.
62. xxxix. L. 2. τοῖόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν. An instance of the sense-construction. Cp. ὁ περισσὰ τιμηθεῖς τέκνοι, Eur.
- — L. 4. ἐἴδνοισι βεῖσας "prevailing by his gifts." βρίθω is neuter, as it always is in Homer.
- — L. 8. φοίνικος. This tree, which is probably the date-palm, is not mentioned in the Iliad. For other instances of a diversity of botanical knowledge in the two poems, see note on p. 19. l. 7. and below on No. xlii.
63. — L. 2. μάλιστα δέ τ' ἑκλύον αὐτοί. "They hear the story of their joy told best by their own hearts."—Merry.

"They themselves perceive the greatest effects."—*Wright*. αὐτῶν is suggested by Hayman. "Men listen most to them," i. e. unanimity begets influence. The imperfect ἔκλυον is here used as the aorist of custom.

L. 5. χρύσειοι κοῦροι αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες. Cp. — XL.

"Si non aurea sunt iuvenum simulacra per aedes
lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
lumina nocturnis epulis ut suppeditentur."

Lucr. ii. 24.

L. 12. καιροσέων δ' ὀθονέων κ.τ.λ. i. e. the linen is so well woven, that oil does not ooze through. "And from the close spun weft the trickling oil will fall."—*Worsley*. Mr. Merry reads καιρουσέων. The derivation of the word, which occurs nowhere else, is καῖρος, the row of thrums or slips in the loom to which the threads of the warp are attached. — —

L. 15. ἰστών τεχνῆσαι (i. e. τεχνήισσαι), "skilful at the loom." — —

L. 18. τετράγυος, four-square, with a measure of land (γῆς) on each side. — —

L. 2. ζιφυρή sc. πνοή, cp. ἡοίη, sc. ὥρα, p. 52, l. 9. πίσσει "ripens." For a metaphorical use of the word, see a passage in Pindar, page 147, three lines from the bottom. L. 5. ἐρρίζωται, either "has been planted," or according to Merry "excavated," i. e. for the wine-press. L. 6. The form εἰλόπεδον, is thought to have been invented by grammarians to explain θειλόπεδον, which is probably the true reading. But the antiquity of the latter word is with many other words in the *Odyssey* doubted by Mr. Paley. (Il. vol. II. p. XLVI., On Pseudo-archaic Words and Inflections in the Homeric Text.) The original form was probably *σειλόπεδον*, and the *τε* was inserted in forgetfulness of the digamma, to lengthen the preceding μέν. The sense is a sunny spot (εἶλη ἀλία). L. 8. τραπίουσι, "they tread," whence trapetum, an oil-press. ὑποπερκάζουσι, begin to turn dark (περκνός, sprinkled with dark spots.) For the simple verb περκάζω cp. p. 319, l. 8. Another compound occurs in p. 193, l. 11. Another word from the same root is πρόξ, a gazelle, p. 80, l. 3. πρόκνη is probably the pied swallow, see Curtius, 359. 64. XL

PAGE No.

L. 9. *πρασιαί*, garden-plots, beds. This word scarcely occurs elsewhere in Greek literature, but reappears in the N. T. *πρασιαί πρασιαί*, "in companies" or parterres. Homeric words after having long been dropped often thus come back into common use in the later dialect, e. g. *πήρα*, *ἐκτινάσσω*.

— xli. L. 18. *ἄμερσι* "deprived." Millions of Spirits for his fault *amerc't* Of heav'n.—*Par. Lost*, i. 609. —In later Greek, *ἀμέρδω* is used like *ἀμέργω* (with which it is connected) for to pluck (*decerpo*). See p. 343, l. 3.

65. xli. L. 1. *ἐπέφραδε*, "signified to him" (that he had put it there). See Merry's note.

— — L. 3. *πὰρ δὲ δέπας*. See Lay of the Last Minstrel, Canto ii. sub fin. L. 7. *οἶμης τῆς* by attraction for *οἶμην τῆς*. *οἶμη*, the strain, course of song, root *εἶμι*. See note on *οἶματα*, p. 43, l. 20. The position of the *αἰιδός*, as shown in the introduction of Demodocus here (and of Phemius in the 17th book), at the close of the entertainment, is one of the principal contrasts in the state of society as described in the Iliad and Odyssey. The only reference of the kind in the Iliad is the story of Thamyris, an incidental allusion in the Catalogue. It is scarcely sufficient to reply that the Iliad is a tale of war and the Odyssey of peace, as there are occasions when singers of lays might have been naturally introduced in the former poem, e. g. in the shield of Achilles. (The song of Linus, p. 37, is a mere vintage song.) Music in the Odyssey is a recognized diversion after feasts, and minstrels have become an important order in society.

66. xlii. L. 9. *λωτὸν ἐρεπτόμενοι*. The *λωτός* here is probably the jujube. The *πεδία λωτοῦντα* of the Iliad, p. 29, l. 2, are fields of clover. *ἐρέπτισθαι* is generally used of granivorous animals. Cp. p. 19, l. 7. Here the meaning is feeding greedily.

— — L. 11. *κελόμην-λάθηται*. Observe the conjunctive after a past tense. L. 21. *τά γε φύονται*. Cp. p. 68, l. 25; p. 73, l. 7; and note on p. 50, l. 26.

— — L. 24. *τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραί, κ.τ.λ.* "This union of the superhuman life with the brutal, that dwells in solitude, and has none of its angles rubbed down by the mutual contact between members of a race, produces a mixed result of extreme ferocity, childishness and a kind of

horrible glee, which as a work of art is most striking and successful. We may justly think much of Caliban, but Caliban cannot for a moment be compared to Polyphemus. It is equitable, however, to remember that contrast with Ariel, which must have been a governing condition in the creation of Shakespeare, required a nature which should be satuous and grovelling as well as coarse."—*Gladstone, Homeric Studies*, vol. ii. p. 319.

L. 14. Οὐτίς με κτείνει. Col. Mure (vol. ii. p. 50) remarks that "the most delicate point of the joke is the series of mutual references between the term Outis and its ambiguous cognate Metis, as the latter occurs, sometimes in the synonymous sense of Nobody, sometimes in that of Wisdom and Sagacity. The hero is thus made to describe himself as outwitting the giant as much in his real capacity of Sage as in his assumed character of Nobody." Compare εἰ μή τις σε βιάζεται, κ.τ.λ.

67. XLIII.

L. 18. ἔλυσθεις. Cp. p. 47, l. 22, note.

68. —

L. 25. σφαραγιῦντο, "were full even to bursting," σφριγάω, σπαργάω.

— —

L. 4. Κριὲ πίπον. This affection for some favourite animal, which is often found in the worst characters, has been illustrated by the instances of Tiberius and Caligula, and by Mezentius' address to his horse (*Aen.* x. 861).

69. —

"Rhoebe, diu, res si qua diu mortalibus ulla est Viximus," etc.

— —

L. 18. ὥς δ' ὅτ' ἄν . . . σκαίρουσι. There is an anacoluthon here, the latter verb beginning a new sentence, as ὥς δ' ὅτ' ἄν is always followed by the conj.—*Merry*.

70. XLIV.

L. 6. σός πόθος. σός here = the objective genitive. Cp. φόβω τῷ ὑμετέρῳ "fear, of which you are the object." —*Madvig*. 67.

71. XLV.

L. 10. τρεῖς μείν. Cp. *Virg. Aen.* ii. 792.

— —

L. 22. δίκη, the way, or manner.

— —

L. 11. Πηλῆος υἱέ. If this be the reading, the first syllable in υἱέ is short. *Merry* reads Πηλῆος υἰέ, scanning Πηλῆος as a spondee.

72. —

L. 21. μὴ παραύδα. "Make not light of death to me."

— —

L. 22. θηπιυέμεν. Observe that it is the θής, the day-labourer who works for hire, that is selected as the type of the most wretched existence. The δοῦλος seems to

— —

- have occupied a far better position. L. 25. τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ "that son so noble." Cp. Jelf, 444-4.
73. — L. 4. Ἰππον. The story of the wooden horse occurs for the first time in the *Odyssey*.
- — L. 11. ἐξέμεναι, i. e. ἐξεῖναι, aor. of ἐξίημι.
74. XLVI. L. 4. The reading is perhaps ἀπῆν ὅσσον. Merry suggests that ἀπῆμεν may have been an early correction to suit διώκοντες. L. 5. τὰς δέ. Cp. p. 58, l. 4, for δέ in apodosis.
75. XLVII. L. 12. †ἀμμοκινάνη, for κυανίζομένη, like φοίνικι φασνός, seems the right reading rather than κυανή.
- — L. 22. κίρας, a horn-guard at the end of the line, to protect the line from the fish biting it. This passage has been quoted as pointing to a later style of fishing than that described in the *Iliad*, xvi. 406. λίνω καὶ ἥσπι χαλκῷ is said to mean harpooning, rather than the use of rod and line. The passage can, however, hardly be thus pressed into the service of the *Chorizontes*. The κίρας is mentioned in Il. xxiv.; but that book is probably, at least in parts, of a later date.
76. XLVIII. L. 7. πηδῶν, the blade of the oar, elsewhere πλάτη. πηδόν is also used for πηδάλιον, a rudder, from the fact of the ancient ship being steered by two paddle rudders.
77. — L. 3. Φόρκυος δέ τις ἐστὶ λιμὴν κ.τ.λ. On the question of the identification of these localities, Mr. Merry thinks it most probable that Homer did intend to make the home of Ulysses in Ithaca (the modern Theaki), but that he was not personally acquainted with it, and that the details were only a poet's conception of the natural scenery common to many Greek islands. See Appendix iii. in his edition of the *Odyssey*. "In the horse-shoe port or "deep," whence Bathy, the modern capital, derives its name, large ships can moor in perfect safety close to the doors of their owners," which answers to the description in this passage. "On the southern side of the gulf local tradition exhibits, in a small creek, the port of Phorcys, and, a little way up Mount Stephen above it, the grotto of the Nymphs, in which Ulysses was deposited by the Phaeacians. The vault within is lighted up by delicate gleams of a bluish hue, and is hung with stalactites, expanding here and there into what Homer calls webs

of stone, where the Nymphs may be fancied to have woven their threads."—Sir G. Bowen's *Ithaca* in 1850.

L. 8. ποτιπιπτηῖται, "verging towards." Epic pf. part. either from πτήσσω, to crouch, or from πίπτω.

L. 13. τιθαιβώσσουσι. "store their honey." The root is θα, whence θῆσθαι, τι-θήνη, θῆλυς, τιθασός, etc.

L. 15. ἀλιπόρφυρα. The word occurs in one other place in the *Odyssey*, vi. 53, as an epithet of ἡλάκατα, "yarn." The sense is either (1) of the colour of the sea, or (2) of true sea-purple dye, i. e. rare, referring to the murex. Curtius (657) thinks that in this word and in ἀλι-εύς we have the original form of the stem ending in ι, of the many words meaning salt. It is also used by Alcman of the halcyon. See p. 135, l. 4.

L. 18. θιώτισταί, "more used by the gods," a comparative of θεός used as an adjective.

L. 8. μὴ θεὸς ἴη, "in doubt whether." For a similar instance of the optative in an indirect question, cp. p. 84, l. 13, μὴ κίρα ἴκτε ἰδοίην, "searching to see whether the worms had eaten the horn." Notice that the construction to express a *fear* lest something has happened is with the perfect *indicative*, e. g. δίδω μὴ δὴ πάντα θιά τημέρτια ἦεν, and thus both in prose and verse.

L. 9. περιώσιον, "beyond measure," said to be Ionic for περιούσιον, but more probably formed from περί, as ἰτάσιον from ἰτός.

L. 1. οὐδ' ἀπόνητο, "but had no joy of it." The genitive is often thus understood with ὀνίνημι.

L. 3. πρόκας. A kind of deer, perhaps the gazelle, from a root meaning dappled, spotted. See on p. 64, l. 8.

L. 16. ἐπὶ εἰδῖ τῷδε, "in addition to his beauty." οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἰδῖ καὶ φρένες ἦσαν. *Od.* xvii. 434. ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγνημεν ἄλλην. *Hdt.* iv. 154.

L. 17. ἢ αὐτῶς sc. ἴστί, "whether he is like dogs fed from their master's table."

L. 25. κνώδαλον ὅττι δίειτο, "any beast he pursued," the optative of indefinite frequency. Cp. ὃν δ' αὖ δῆμου τ' ἀνδρα ἴδαι. The root of δίεσθαι is δι, meaning "scared restlessness." Curtius (208) connects with it δειλός, etc., ἔ-ρος, an eddy, perhaps διερός. καὶ ἴχνησι γὰρ περιέρδη, "he could track them passing well."

PAGE No.
81.

L. 8. *χλωρίς*, of the colour of the nightingale, as in Simonides, *ἀηδόνες χλαυραύχονες*, with pale or olive-green neck. This is preferable to the Scholiast's suggestion of *ὡς ἐν χλωρίδι διατρίβουσα*, or *ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη*, *ὡς ὅτι ἀείδουσιν*. The Homeric use of the subjunctive in similes, without *ἄν* or *κί*. See several instances in Goodwin, 62. L. 11, *θαμὰ τροπῶσα*, "changing her note," a form of *τρέπω*, as *στρωφάω* of *στρίφω*, etc. "How thick the bursts come crowding through the leaves," M. Arnold. L. 12. *Ἴτυλον*. Observe that this is not the ordinary legend of Philomela, but a distinct story, viz., that Zethus married Aëdon, who in the dark, and under a fatal mistake, kills her son Itylus: she is transformed into a nightingale, while Zethus dies of grief. Itylus seems to be confused with Itys in Catullus LXV. 'Daulias absumpti fata gemens Ityli.'

L. 14. *ὀράριται*, pf. pass. from *ὄρνυμι*, for the more usual *ὄραρε*.

L. 16. *πύλον*, a pan or trough. (Cp. *πέλλα*, *pelvis*, pail.) L. 25. *δοιαί γάρ τι πύλαι*. Cp. *Æn.* vi. 894, sq. *Hor.* *Od.* iii., 27, 39.

L. 1. *ἐλσφαίρονται*, "cheat," with a play on *ἐλέφαντος* in the preceding line, as below on *κίρας* and *κραίνω*.

L. 7. *Ἀγέλας*, one of the suitors, whom Telemachus is addressing. L. 11. *δίσθαι*, see above on p. 80, l. 25.

L. 14. *γέλον*, for *γέλωτα*, as *ἔρος* for *ἔως*. This form of *γέλως* does not occur in the *Iliad*.

L. 16. *γαθμοῖσι γελῶν ἄλλοτρίοισι*, "with cheeks not their own," "a forced, constrained, unnatural laugh, nearly answering to our homely expression, 'they laughed the wrong side of the mouth.' Horace's '*malis ridentem alienis*,' besides the meaning *as if* not his own, bears also on the borrowed forms under which Proteus disguises himself." Shilleto on *σώμασιν ἄλλοτριωτάτοις*. *Thuc.* i. 70. L. 20. *εἰλύαται*. See on p. 29, l. 6. L. 21. *οἰμωγὴ δίδησι*, "bursts out." Cp. *ὅσσα δίδησι*, p. 6, l. 12.

L. 1. *μισόδμαι*, the bays or panelled compartments of the room.

"Pray," asks Socrates, "when you are chanting about Ulysses in the act of leaping upon the threshold, revealing himself to the suitors, and raining down the arrows at his feet, are you then in your senses,

r are you carried beyond your proper self?"—*Plato* *Ion*, 585. B.

L. 8. αἰθούση, "the corridor," (αἶθω, because it looked E. r S.). L. 9. βύβλινον. In the *Odyssey* ropes are made of the fibres of the papyrus, and in the *Iliad*, of flax. L. 13. μὴ κίρα ἴπας ἴδωσιν, see above on p. 78, l. 8. L. 15. κίκλοπος τόξον, tricky, cunning in archery. Cp. ἐπίκλοπος μύθον. Pope's rendering is too strong. "Perhaps he makes them or perhaps he steals."

L. 16. ἢ κ.τ.λ. Either, I ween, he has some at home like them, or he wishes to make (some like them). L. 18. μπαῖος "practised in" (ἐμπάζομαι!) The word is used in *Æsch.* *Ag.* 187, 347, in a different sense, as if from παίω, of a tempest of misfortunes bursting in suddenly, and may perhaps be an instance of the dramatist's misapprehending Homeric terms. Cp. προθέλυμος mistaken for πρόρριζος by *Aristophanes.* *Pax.* 1210.

L. 20. εἰ γὰρ δὴ κ.τ.λ. The sense is—"I hope he has as much chance of enjoying good luck as he has of drawing his bow," meaning that he has no chance of doing so.

L. 3. κόλλοπι, the peg for setting the strings high or low. The lyre in the *Iliad* is of simpler construction, and has not this. L. 7. ὑπὸ ἄμισι, "twanged in answer to his touch." On p. 37, l. 16 it = *succinere*, to sing in accompaniment to the lute. L. 15. ἐπὶ πῆχυν, i. e. θίς ἐπὶ πῆχυν, placing it on the centrepiece of the bow.

L. 17. στειλιῆς, the hole for the handle of an axe. The arrow had to be shot through a line of axes or axe-heads which (*Bk.* *xix.* 574) are compared to the stays on which the keel of a ship was laid while being built (*δρύοχοι*). These had notches in them to receive it.

L. 25. ἐψιάσθαι, "to amuse ourselves." Originally to play with pebbles. ψι—whence ψιά, ψάω, "to rub down, crumble," ψῆφος, ψάμμος, ψαφαρός, etc.

L. 9. ἀάατος (ἄ, ἄάω). "Our matchless bout is o'er." —*Worsley*. Or, "not to be slighted." The word occurs but once elsewhere in the *Odyssey*, *xxi.* 91, the suitor's boast to which Ulysses here refers. In the *Iliad*, *xiv.* 271, ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ it = "inviolable."

L. 13. σήματα, the description of the bedstead which Ulysses had fashioned himself.

L. 9. πηγῷ. See on p. 10, l. 3.

PAGE No.

84. LIII.

— —

85. —

— —

— —

86. —

— LIV.

87. —

PAGE
57. NO.
LV.

L. 18. σύ δ' ἐν στροφάλιγγι, κ.τ.λ.

" While careless of thine old car-mastery,
thou where the dust whirled eddying to and fro
a great man large in death, wast mightily lying

W

With μίγας μεγαλωστί. Cp. Virgil's

" Ingentem atque ingenti vulnere victum.

Aen. x

And " Ipse gravis graviterque," etc., Aen. v. 44

88. —

L. 11. Μοῦσαι δ' ἐννία. The nine Muses are not
of in the Iliad, where we have mention sometimes of
Muse and sometimes of Muses indefinitely. The
further difference in this passage noticeable between
Iliad and Odyssey in the rites here said to be
celebrated at Achilles' funeral, compared with
honour of Patroclus. Human victims were used
over his funeral pyre; here sheep and oxen.
note on p. 50, l. 24, for another point of contrast

— —

L. 20. ἐρρώσαντο. See on p. 5, l. 19.

89. —

L. 19. τολύπεισα. See on p. 45, l. 20.

90. LVI.

ON HESIOD generally, the facts that are known of
and the position which he holds in Greek literature.
See Müller, vol. i. chap. viii., and Paley's Introduction
to his Edition. The second chapter of Symonds' *Greek
Poets* (2nd series) should also be consulted. It
out the broad contrast between the more
sombre, and desponding view of life taken by
compared with the ideal, romantic, and hopeful
in Homer. The chief interest attaching to the
poems is that they form the beginnings of ethical
—the germ of the later gnomic writings of
Verse was, in early times, the natural vehicle
position; otherwise, had prose composition been
popular, the *Works and Days* would probably, as
Mure says, have been embodied in that form.
the father of didactic poetry; but in spite of
imitation, the relation of the *Works and Days* to
Georgics must be regarded as one of contrast rather
of similarity.

	PAOR	No.
1. μηκέτ' ἔπειτ' ἄφειλλον. The vision of the four of man has immediately preceded this lamentation the age of iron, in which the poet's lot is cast. The <i>ks</i> and Days, in which it occurs (the Farmer's Caar, as it should be more correctly styled), was the part of Hesiod which the Bæotians held to be mine. ἄφειλλον Paley gives as an Homeric form. But λον (which the MSS. have), may be the imperfect l for the aorist.	90.	LVI.
. 9. οὐδὲ πατήρ κ.τ.λ. Cp. "laudantur simili prole peræ."— <i>Horace</i> , Odes, iv. 5, 23.	—	—
12. βάζοντε, dual for plural.	—	—
15. γηράντισσι, an old dative plural, aor. part of μι.	—	—
18. βικτῆρα = the Homeric περικτῆρα, "a doer," ν, perhaps for ὑβριστής, or the thing is put for the on, as λάλημα in <i>Soph. Ant.</i> 320, quoted by Paley.	—	—
. 5. καὶ τότε δῆ. Cp. Ovid's "Ultima cœlestum terras ææa reliquit."	—	—
. 7. προλιπόντι for προλιπούσα, but the masculine of dual often takes the place of the feminine, as in ὑφαιμένω in the previous line. Cp. ἰδόντι καὶ παθείσα. <i>Col.</i> , 1676.	91.	LVI.
. 10. καὶ ἱλαδόν, "in abundance," <i>vel affatim</i> ; or the ds may be connected with what follows—"the road ice may easily be travelled by crowds;" cp. "Broad is way that leadeth to destruction, and many there be oh go in thereat." The next ten lines were very brated in antiquity. The first five are quoted by iophon and Plato, the last by Aristotle, <i>Eth. Nic.</i>	—	LVII.
. 14. ἱπὴν ἱκνται, sc. τις. L. 21. Πέρση, his spendthrift her, to whom the poem is addressed.	—	—
. 1. καλήν, "your garner." L. 4. κηφήνισσι κοθούροις, ingless drones." The derivation of the latter word is nown.	92.	—
he term Hymn, in accordance with the derivation ἵνω (ὑφ-μνος, <i>Cartius</i> , 406), originally comprised ' kind of epic composition. It was not till a late iod that the stricter definition (ἡ εἰς θεὸν ᾠδὴ) pre- led. The Homeric Hymns were not composed for service of the gods, and they have only a general	—	LVIII.

PAGE. No.

reference to the deity whose name they bear—as patron of the festival where contests of rhapsodists were held. This is pointed out by K.O. Müller, who explains the name Prooemia, given to them, as meaning, in the case of the longer hymns, preludes to such contests. This absence of connection with religious ceremonies constitutes one marked difference between them and the later hymns, such as those of Callimachus, which were probably written to order, to be chanted on special occasions. Two other points of contrast may be noticed: (1) there is a principle of unity in these earlier ones which depend upon some one leading incident; (2) with all their levity there is a natural simplicity and reality about them which constitute their greatest charm, and of which the stilted imitations of later writers are wholly devoid.

92. LVIII.

The well-known ascription of the hymn to the Delian Apollo to Homer himself by Thucydides (iii. 104) proves, at least, that he believed it to be a poem of considerable antiquity. The author was one of the Homerids of Chios, (probably not Cinaethus, to whom it has been attributed, who flourished B.C. 504), but of an earlier date. Col. Mure is inclined to assign it to the age of Pisistratus. Mr. Gladstone points out several details which are essentially un-Homeric. Of these, we may observe in this extract, the following: (1) ἐπὶ Κύνθου. The connection with Cynthus, which is familiar in later ages (Cp. Virgil's Ipse jugis Cynthi graditur), is unknown to Homer. (2) ἡλασκάζω, which here = to traverse or flit over, in Homer is to shun. (3) Apollo is not specially attached to Delos in Homer as he is here. ἀλλὰ σὺ Δάμω . . . μάλιστα. Pytho would have a prior claim on the god. (4) ἐλασχίτωνες is a somewhat disparaging epithet in the single passage where it occurs in Homer, and its introduction here looks like the hand of a mere copyist.—*Homeric Synchronisms*, pp. 114—116.

Grote argues that the Hymn probably cannot be much later than 600 B.C. The picture we have in it of the early Ionic festival at Delos, suits the period when it had not yet been superseded by either the Ephesia, or the Panathenaea.—See Vol. iii. ch. xii.

93. LIX.

The Hymn to the Pythian Apollo is assigned not to one

of the Homerids, but, as is argued from the description of Delphi, and the local allusions to Boeotia, rather to some writer of the school of Hesiod. Its date is probably prior to 502 B.C.

L. 6. ὀργίονας, "priests." An Ionic form, which in Attic was ὀργιστῶν. The root is either that of ἔργον, from performing sacred rites, or that of ὀργή, ὄργας, ὀργάω, from the rampant, wanton transports of those who celebrated the ὄργια.

L. 16. διελφῖνι. The animal abounds along the coast of the Corinthian gulf.

L. 2. ἔλυσον. Thus in pret. and imp. in Epic. ὤ in Attic. 94. —

L. 4. ἀλλ' ὥς, κ.τ.λ. The sense is "they kept on in the same course, as they had originally fastened the sail with ropes of ox-hide."

L. 7. εὐδίσισλον, "open to the South." L. 13. κῆλα. See on p. 28, l. 19.

L. 25. τιτινότι. See on p. 26, l. 16. L. 27. δίκη, "the way." Cp. p. 71, l. 22. ἀλφευστάων, "enterprising." This seems to be the general sense of it in Homer, in whom alone it is used, with the exception of a few passages where it seems to be an echo of Homeric language, e. g. Soph. Phil. 709. Baumeister, however, here understands it to be "qui frugibus terræ vescuntur," with a reference to σίτοις, three lines below.

L. 7. σῦλς, "salve." This difficult word Curtius (555) traces to a verbal stem, ὄλυ, ὄλφ. The f has been transferred into the first syllable, as in γούνα (=γονῆα). Other words of the same family are ὄλβος, salvus, salveo, salus; the German selig, happy, whence our seely, silly, originally meaning innocent. 95. —

A different account of the word is that it is a vocative like *macte*, joined here with an imperative χαῖρε. Cp. Theocr. xvii. 66, ὄλβιε καὶρε γένοιο.

From the mention of the seven strings of the lyre, p. 97, l. 8, it has been inferred that the Hymn to Hermes could not have been composed before the time of the Lesbian Terpander (620 B.C.), who first popularized the use of the seven-stringed lyre in place of the tetrachord. As to the origin of the myth, in Mr. Cox's words, "In the old speech of which the Vedic songs have pre- 96. LX.

Page No.

served to us the fragments, Hermes was the hound of the gods—the wind; in this form of a hound he stands by the side of Artemis, or goes forth to drive the cattle of the sun to their pastures: the wind may freshen to a gale before it be an hour old; where it cannot throw down it can penetrate. It pries unseen into holes and crannies, it sweeps round dark corners, it plunges into glens and caves.”—See the Introduction to Tales of Thebes and Argos. Shelley’s translation of this Hymn should be consulted.

L. 7. σαῦλα, κ. τ. λ., with a mincing, deliberate gait.

L. 9. σύμβολον, i.e. ὃ συμβάλλεται τις, a godsend. Cp. p. 250, l. 11. ξύμβολον ὄρνιν Ar. Av. 720. L. 10. χορεύοντι, “played to the chorus;” δαιτὸς ἑταίρη, cp. “Divitum mensis amica.” Hor. L. 12. ὄρεσι ζῶονσα. Pausanias speaks of the tortoise abounding in Mt. Parthenius, and it is still found there and on Mt. Cyllene. L. 16. ἐπλωσίνης ἔχμα, a defence against magic. (ἐπέρχομαι, to come over a person with spells.)

L. 20. ἀναπιλήσας κ.τ.λ. “Then scooping with a chisel of grey steel, He bored the life and soul out of the beast.”—Shelley. αἶον is the spinal marrow. L. 22. ὡς ὅτε πρήση, Epic. subj. of simile. Cp. p. 81, l. 8. L. 7. πύχαις, the horns or sides of the lyre across which the bridge (ζυγόν) was laid. For another sense of the word cp. p. 85, l. 15.

L. 16. πλανοδίας, “by bye-paths,” devias.

L. 20. ἀνθρακίην, having burnt the oxen of Apelle.

L. 5. δοχμωθεῖς.

All night he worked in the serene moonshine—

But when the light of day was spread abroad
He sought his natal mountain-peaks divine.

On his long wandering neither man nor god
Had met him, since he killed Apollo’s kine,

Nor house-dog had barked at him in his road;
Now he obliquely through the key-hole passed,
Like a thin mist, or an autumnal blast.—Shelley.

L. 11. οὔλη, close, pressed, thick.

L. 12. ἀλείνειν ἑαυτόν. Hermann proposes ἀλίαν, ἡ αὐτὸν εἰν ὀλίγῳ ἔλσας, κ.τ.λ.

97. LX.

— LXI.

98. —

- L. 14. *φή ῥα*, "just like." *προκαλύμμενος ὕπνον*, "courting sleep."
- L. 18. *δολίης ἐντροπίῃσι*. "Affected modesty" seems the sense, rather than "subtle twists." *ἐντροπή* came to mean shame, from the Homeric *ἐντρέπισθαι*, to respect.
- L. 1. *ἄν διαισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον*, "We two shall fall out, in unseemly fashion." 99. LXI.
- The conjecture that the Hymn to Aphrodite was sung in honour of some princes of the house of Aeneas is not accepted by Baumeister. He refers it to the time when the worship of Cybele was established in the Ionian cities of Asia Minor. The goddess, as here described, has rather the attributes of Rhea Phrygia than of the Homeric Aphrodite, as appears from the submission of all creatures to her sway, which the first lines of the hymn, imitated by Lucretius in the opening of his poem, celebrate. 100. LXII.
- L. 13. *σατήνας*, "war chariots." This word was borrowed from some Oriental dialect, perhaps a Paphian one.
- L. 19. *διακρύσιοι*, "ringing," like *διατόρος*.
- L. 2. *τοῦ δ' ἦτοι φανή κ.τ.λ.* Cp. Tennyson's Tithonus, 102. LXIII.
 "Alas! for this gray shadow—once a man," etc. L. 4. *οὐκ ἂν ἐγὼ γέ σοι κ.τ.λ.* Aphrodite is addressing Anchises.
- This hymn is of a dithyrambic character. The representation of Dionysus as a youth, in which form he does not appear in the earliest works of art, points to a comparatively late date. The poem is interesting as having supplied the subject for the frieze of the choragic monument of Lysicrates, at Athens, the date of which is 335 B.C. — LXIV.
- This story of Dionysus is enlarged in Euripides' Satyric drama of the Cyclops, in which Silenus and his Satyr-crew make a voyage in search of him. L. 17. *ἀπὸ πρὸς προγόνοντο*, "came in sight from, or on their ship."
- L. 17. *εὖρον ὄρα*, "look to the quarter whence the wind blows," i.e. mind the sail. 103. —
- L. 25. *καττάνυσαν*. Epic for *κατετάνυσαν*, "made the ropes taut."
- L. 19. *ᾧς κάτωρ*. Numerous emendations have been proposed of this doubtful word. Baumeister suggests *ἰκτωρ*, or *δι' ἰκτωρ*, or *ἀκάτωρ*, from *ἄκατος*, a vessel, but thinks that some proper name has been lost. Ovid in the corresponding passage (Met. iii. 696) having Acoetes. 104. —

almost like a passage from one of the Dramatists. In analysing the growth of the Elegy and the Iambic, the following points are chiefly to be borne in mind. (1) They dealt with political and engrossing subjects, often with the domestic concerns of the poet himself, and in this respect differed widely from the old Epos; the "Works and Days" of Hesiod forming the intermediate stage between the two styles. (2) This greater freedom in the expression of opinion and feeling was aided by divergences of the dialects, by the break up of the old hereditary governments, and by the revolutions which produced, in the earliest instance among the Ionians, the establishment of republican institutions. (3) Their cultivation was closely connected with the development of music. Lastly, the adoption of both these metres by the same authors is to be observed, as in the case of Archilochus, of Solon, of Simonides of Amorgos, though no elegies of the latter are extant. Great diversities of style appear in this period. There are the stirring strains of Callinus and Tyrtaeus, the pungency of the early satirists, the grace and the melancholy of the first erotic poetry, the sterner language of the moralist Xenophanes (see p. 272), the wider grasp of the practical statesman Solon, the thoughtless gaiety of Anacreon, the subdued spirit of the Gnostic writers, the pathos of the later Simonides, and the wild and impassioned music of the Aeolic school.

Scarcely any portion of ancient literature has reached us in so fragmentary a state as that which is represented in this and in the following book. A written literature probably had not as yet been substituted for the use of memory, and Lyric composition was less easily retained in the memory than the Epic lays. "The fugitive pieces of Lyric and Elegiac poetry were handed down according to the caprice of minstrels, with far less chance of being gathered together. Some passages would survive and acquire wide celebrity from their beauty, others from their pith and brevity. National and family pride would cause such poems as the Epinikia of Pindar to be especially treasured.* A further reason

* Cambridge Phil. Transactions, vol. xi. part iii.

for the loss of so much in this field was the direction which taste and criticism took under the later Empire. Early Lyric poetry was alien to the spirit of the Byzantine age; and to this may be added the impulse given to the monkish zeal for destruction by the Emperor Julian's proscription of the works of Archilochus.

With regard to the Dialects employed by the poets in this Book, it must be remembered that the dialect which a writer adopted was decided more by the style and subject-matter of his work than by his birthplace. The majority were Ionic by race, but Callinus, Archilochus, Simonides of Amorgos, and Hipponax alone of them wrote Ionic, the three last employing its purest form. Of the rest, Tyrtaeus used the Epic, Mimnermus, Simonides of Ceos, and Theognis, employ Epic with Doricisms, while the Greek of Solon is Epic, with Atticisms. This subject has been so fully treated by Mr. Merry, in his excellent *Specimens of Greek Dialects*, that the book should be in the hand of every student of this period. See also for this Book generally, K. O. Müller, vol. i. ch. x. xi. xiii., Mure, vol. iii. ch. i.-vi., and Symond's *Studies of the Greek poets*, ch. v.

An address of Callinus to his apathetic countrymen, the Ephesians, on the approach of the invading hordes of the Cimmerians and Treres. The greater freedom of the earlier elegy, which is unfettered by the limits of the couplet, will be observed. L. 13. αἰ . . . ἦ. See on p. 59, l. 8.

109. LXVI

L. 9. ἀσπίδι. Alceus and Horace are not ashamed to make the same boast. Σαίων. A Thracian tribe with whom the Thasians were often at war. L. 13. Περικλέης. This Pericles is elsewhere denounced as a glutton and a parasite by the unsparing satire of Archilochus. Here he is addressed in words of consolation on a shipwreck, in which, according to Plutarch, a brother-in-law of the poet had been lost.

110. LXVII

— LXIX

L. 10. νίφος. Some storm in the political horizon is here intended. Γυρίαν. Probably a group of rocks among the Cyclades, off Myconos, distinct from *Gyaros*. Müller remarks that Archilochus employed the Trochaic metre as a medium between the Iambic and the Elegiac. As compared with the elegy it has less rapidity and ele-

111. LXVIII

PAGE No.

vation of sentiment, and approaches more nearly to the tone of common life.

111. LXXII.

L. 12. διαπεπλιγμένον, "a long-shanked, straddling fellow." πλίσσομαι (πλίκω, plico), is used of mules walking briskly, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν. Od. vi. 318. ῥοικός, "bow-legged," an Ionic word. Cp. on this line the expression εὖ διαβάς, p. 29, last line, p. 114, l. 9.

— LXXIII.

L. 17. ἀνὰ δ' ἔχεν. This is Bergk's conjecture for ἐνάδιον. Archilochus is echoing the Homeric ἀνὰδὲ σχῆος κηδόμενός περ.

112. —

L. 1. δοκοῖσιν = ἐνέδραις, "ambush, snares." L. 5. ῥυθμός, Ionic for ῥυθμός, the state or condition. These lines illustrate Quintilian's description of the style of Archilochus, "breves vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis atque nervorum." Two translations of them are subjoined:—

"Anime noster, anime iam nunc aestuans cura gravi,
fortis obdura, atque in hostes obvium pectus ferens
imminentes inter hastas pone securum pedem;
nec data nimium feroci, si datur, victoria;
nec, secus si quid occiderit, stratus in luctum iace,
cum modo laetare felix, cum modo infelix dole,
qui, videns, quantique casus res agant mortalium."

Grotius.

"Mens mea! mens incompositis exercita curis!
surge age! et adversum infensis vigil obice pectus,
arma inter media, atque hastis hostilibus instans
incolumis. Ne tu, victrix, ostende triumphos;
victa, domi neu procumbas labefacta dolore;
at neque laeta nimis laetis, neque maesta sinistris
cognoscas, quo sit, revolubilis ordine vita."

Wellesley.

— LXXIV.

L. 9. ὑγρόν, a conjecture for λυγρόν, which is metrically wrong. Cp. "Qui siccis oculis monstra natantia."—Hor. L. 14. τοῖς ἰδ' ἡδὺ ἦν. Bergk suggests τοῖσι δ' ὑλῆειν, Schneidewin τοῖσιν ἀνδάνη δ' ὄρος.

112. LXXV.

L. 15. Πάτερ Λυκάμβη. Lycambes had promised the hand of his daughter Neobule to Archilochus. On his breaking off the match, the virulence of the poet's satire, provoked by his disappointed love and revenge, drove

the whole family to self-destruction. Cp. Hor. Ep. vi. 13. "Qualis Lycambæ spretus infido gener." Cp. the Epigram on Archilochus (p. 340, No. cccxxvi.), which refers specially to this story.

L. 16. παρῃρι (aor. of παρῃρω), "perverted."

L. 17. ἃς ἡγήρισθα (pl. pl. of ἀγαρίσκω), "with which thou wert afore endowed."

L. 20. γιγαῖους. Cp. ἀλλ' ἦδε τροφὸς γιγαῖα πρὸ θυρῶν. 113. LXXV

L. 2. βλάπτειν αἰδοῦς, "to hinder from receiving respect." Cp. Hom. βλάπτουσι κιλεῖθου. The root of the word is λαβ, to lay hold of. See Jebb on Ajax, 456. Müller says: "When the Spartans were on a campaign it was their custom, after the evening meal, when the paean had been sung in honour of the gods, to recite these elegies of Tyrtæus. They were, however, never sung on the march of the army and in the battle itself; for these a strain of another kind was composed by the same poet, viz., in the anapaestic marches." Of these *embateria*, as they were called, the following is a specimen:—

ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κούροι πατέρων πολιταῶν,
λαῖα μὲν ἴτην προβάλισθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως βάλλετε
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς,
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτα.

Simonides made a new application of the Iambic, satirizing whole classes of persons instead of individuals. In this poem he probably had in view the Hesiodic fable of Pandora. — LXXV

L. 17. καλλίων. Cp. p. 118, l. 6, βέλτιον; p. 205, l. 10. ἥδιον. L. 18. τὴν δέ, sc. ἡμέραν, "but on another day," answering to τὴν μὲν, four lines above. Below ἀπλητος perhaps should be read.

L. 8. ἀλλοίην for ἄλλοτ' ἀλλοίην, an instance of Brachy- 116. —
ology. L. 10. περιτρέπει, "turns away from." L. 23. τὴν δ' ἐκ μελίσσης, sc. θεὸς ἐποίησε.

L. 11. ἀρπαλία, "alluring," ἀρπάζω. Cp. Hor. Ep. i. 117. LXXVI
vi. 65:—

"Si Mimnermus uti censet sine amore iocisque
nil est iucundum, vivas in amore iocisque."

PAGE No.
117. LXXVIII.

In Mimnermus the effeminacy of the Ionians is strongly marked.—Compare the vain attempt of Dionysius of Phocæa to induce the Ionic crews to submit to training. Hdt., vi. 12.

— LXXIX. L. 21. πρὸς θεῶν, “by the will of the gods,” or “through their having thus formed us.”

L. 5. παραμείψεται for παραμύψεται, unless ἰπτεῖ be the true reading.

118. LXXX. These few lines are all that remain of an elegy of one hundred lines, the most remarkable of Solon's poems. It was sung by him, after spreading a report that he was mad, under the assumed character of a herald returned from Salamis, at a time when it was penal even to bring forward a motion for the reconquest of the island from the Megarians, 604 B.C.

These lines wrought so powerfully upon the feelings of the Athenians, that they rescinded the prohibitory law, and decreed an expedition on the spot, by which the island was regained.

L. 14. ‘Using song, the ornament of words, instead of simple speech to the people.’ L. 15. εἴην δὴ, i. e. “in case Salamis is not recovered, may I forfeit my native city, and be a denizen of the meanest island.” Phologandros was one of the smaller Cyclades, Sicinos one of the Sporades. L. 18. τῶν Σαλαμινᾶφιτῶν, one of those cowards who surrendered Salamis.

119. LXXXI. L. 1. ἡμετέρα δὲ πόλις. Quoted by Demosthenes in the

120. — speech De Falsâ Legatione, p. 422. L. 3. δῆμαρ μὲν γὰρ. See Grote, Hist. Gr., ch. xi. vol. iii. p. 169.

— LXXXII. L. 17. χρησμὸν λέγοντας, “those who, having been driven from their home, spoke a foreign jargon, as obscure as an oracular response.” Schneidewin takes it differently, “qui necessitate coacti exsules plebeculæ mercede vaticinabantur.” L. 18. ὥς ἄν, as they would be likely to do, from wandering everywhere.

121. — L. 6. i. e. ταραξας γάλα, ἐξέλη πῖα, “the cream.”

— LXXXIV. L. 18. Observe the metre, the Choliambic or Scazon, the limping iambic invented by Hipponax, well adapted, as the metres of the Greeks, from their fine taste, always were, to the subject matter. This passage seems directed against the luxurious living of the Asiatic Greeks, a favourite object of Hipponax's sarcasms.

122. —

L. 18. ῥύβδην (ῥοιβδέω), "with a noise," i. e. greedily.
 L. 22. τράγων, after ὥστε χρή is a sense-construction.
 Feineke suggests ὥστε χρῆ (i. e. χρέζει) σκάπτειν, πέτρης
 αἰῆς κ.τ.λ. κόλλικα, "a roll of coarse bread."

This epigram was a reply to a similar one of Democritus, directed against the Chians. He had also satirised the people of Miletus, of which town Phocylides was a native. Leria was one of the Sporades. Cp. the well-known parody of Porson:—

123.	LXXXV.
------	--------

"The Germans in Greek
 are sadly to seek:
 not five in four score
 but ninety-five more:
 all save only Hermann,
 and—Hermann's a German."

L. 3. πτίρα—στόμασιν. Cp. "Volitare per ora viro-
 um."

—	LXXXVI
---	--------

L. 4. ἀειράμινος. Some prefer ἀειρόμινος, as the middle
 orist seems never to be used alone in the sense of
 "lifting yourself." But it is used with an ellipse of ἰστία,
 and the metaphors of sailing and flying may be blended
 here. Cp. remigio alarum.

L. 13. Κύρνε. "All the complaints, warnings, and
 lessons having a political reference appear to be ad-
 dressed to a single young friend of the poet, Cyrnus, the
 son of Polypas. Wherever other names occur, either
 the subject is quite different, or it is at least treated in a
 different manner." Cp. the poem addressed to Simonides
 No. lxxxviii.). The bitter animosity of Theognis comes
 out in most of these extracts, and shows itself in the
 political sense in which he uses the words ἀγαθοί and
 πτωχοί for the nobles and the commons.

In reading Theognis, it must be remembered that
 the age in which he lived was a period of transition
 both in politics and literature. This is well brought
 out by Mr. Symonds, in his chapter on the Gnostic
 Poets. The Martial, and the Erotic periods have been
 represented, the first by Callinus and Tyrtæus, the second
 by Mimnermus. The age in which the Gnostic poets
 flourished, of whom Theognis is the chief representative,
 was "a period of courts and tyrannies, of colonial pros-

AGE No.
23. LXXAVI.

perity, of change and uncertainty in every department."

24. LXXXVIII.

In this passage the State is compared to a ship which is in the hands of unruly mariners. Müller thinks it was composed during a reign of terror, which checked the freedom of speech (*ταῦτά μοι ἤνιχθω*, p. 125, l. 3), and Bergk suspects that the whole passage is a separate poem, the work, not of Theognis, but of the Parian Evenus. The opening lines are somewhat obscure, and perhaps corrupt. According to the text, which is that of Bergk, the sense appears to be, "Had I wealth such as I used to be conscious that I had, I should not feel distressed when associating with the nobles. But as it is he (some one whom he will not mention) neglects me, though I know well (the state of things), and I am dumb, owing to my poverty, though I know better than many," &c. *παρέρχεται* means "pass by" in the sense of neglecting. To take *χρήματα* as the subject of it, in the sense of "riches flee away from me," seems harsh. Schneidewin proposes *παρέρχοντ'*, and above reads *οἷα περ ἤδη | οὐκ ἄν ἀνιώμην*, "I should not be vexed as I am now."

L. 17. *ἔρδουσι*, the subject of this and the other plural verbs *ἐθέλουσι*, *ἔπαυσαν*, *ἀτιμάζουσι* is the sailors. "They manage the ship;" as we say, "they act."

Symonds well compares the similar description in Plato, *Rep.* vi. 489.

25. LXXXIV.

L. 5. *Κήρινθος*. The Lelantian plain in Euboea, containing valuable copper mines, was the subject of constant strife between Chalcis and Eretria. Bergk (who does not consider this to be really an epigram of Theognis) understands an allusion to a war in the time not of Periander but of Cypselus, about 639 B.C., some time before Theognis.

— xci.

L. 13. *ὄρνιθος*, the crane. Hesiod speaks of its warning the farmer of the season of tillage. Cp. too, p. 249, last line.

— —

L. 16. *ἄλλοι ἔχουσιν ἀγροίς*. "By a fresh partition of the Megarian territory, made by the democratic party, Theognis, who happened to be absent on a voyage, was deprived of the heritage of his ancestors." This seems to be alluded to in the last line. Welcker's conjecture *τῆς*

	PAGE	No
ἀιμνηστῆς is adopted in place of the ordinary reading τῆς ἄλλης μνηστῆς. L. 17. κύφωνα, the bent yoke of the plough.	145.	xci
L. 7. ὅφρα ἔχη, "so long as he has." This is the Epic use of ὅφρα, without ἄν. The corresponding Attic form would be ἕως ἔχει.	126.	xcii.
L. 14. τῶν ἀγαθῶν χαριζόμενος, "giving freely of thy good things," a partitive genitive, as in Homer, χαριζομένη παριόντων.		
L. 17. ὦ ξείν'.	—	—
"Dic, hospes, Spartae nos te hic vidisse iacentes,
dum sanctis patriae legibus obsequimur."— <i>Cicero</i> .		
"Tell the Spartans, passer by,
at their bidding here we lie."— <i>J. Riddell</i> .		
L. 1. κάχ' εἰπών. For a specimen of this, see the extract in p. 151, No. cxxix.	127.	xcv.
L. 3. ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην. The reference is to Cimon's double victory at the Eurymedon, 466 B. C.	—	xcvi.
The two first of these specimens of Alcaeus formed part of his Party-poems (στασιωτικά or διχροστασιαστικά), the third is a fragment of a drinking-song (σκόλιον). In these and the following passages the peculiarity of the system of accentuation in Aeolic Greek must be noticed. Retraction, or throwing back of the accent as far from the end of the word as the general rules of accentuation permit, is a characteristic of the Aeolic dialect, e.g. λάμπραισιν, l. 2.	128.	xcviii.
L. 1. μαρμαίρει δέ. An enthusiastic description of the poet's armoury, containing casque and crest, burnished greaves, woven corslet, bucklers, the broad sword (σπάθη), (meaning originally a flat wooden blade to strike home the threads in the loom) from Chalcis in Euboea,—the aproned belt and the short frock or tunic (κύπαττις). The chief dialectic forms are κύνιαισι for —ιαισι, καττᾶν = καθ' ὧν, νεύοισιν and κρύπτοισι for —ουσι, πασσάλους = πασσάλους, παρ for παρά. The word ἄρκος, defence, occurs nowhere else. The sense of the last line is "which we must bethink ourselves of, as now the work of war has begun."		
Composed probably when Myrsilus was about to set up a tyranny in Mytilene. The figure of a ship for the	—	xcix.

PAGE No.
128. XCIX.

state we have already had in Theognis (No. lxxxviii.). Compare Horace's imitation, "O Navis referent," etc. Odes i. 14. L. 8. ἀσυνέτημι. The movement of the first half of the two first lines and of the third line of the stanza was originally a sequence of trochees preceded by an unemphatic syllable. Alcaeus admitted a spondee for the second trochee, and Horace made it imperative. See Wickham's Horace, p. 382. στάσιν, either (1) the position, bearing, or (2) storm, as στάσιν ἀντίπνου, p. 160, l. 25.

L. 10. ἄν for ἀνά, by apocope, as often in Aeolic, cp. παρ in the preceding passage. μοχθεῦντες for μοχθοῦντες, cf. δινεῦντες, p. 130, l. 3.

περ—ἔχει, explained by Mr. Merry as a tmesis for [ὕ]περ-ἔχει, "the bilge water is over the mast-step."

129. c. Cp. Horace, Od. i. 9, "Vides ut altâ," etc. Notice the Aeolic forms ὀράνω for οὐρανοῦ, κάββαλλε for κατάβαλλε, κίρναις for κίρνας, γνόφαλλον for γνάφαλλον, as ὀνίαισι below in Sappho for ἀνίαισι.

— ci. The sequence of trochees is to be noticed in the original Sapphic, as in the Alcaic stanza.

— — In this, the longest poem we have left us of "the tenth Muse," as Plato called Sappho, the principal Aeolisms are ὀνίαισι (cf. γνόφαλλον, above) for ἀνίαισι, τυῖδε = τῇδε, αἵποτα = εἵποτε, κατέρωτα = καὶ ἐτέρωθε, αὔδας = αὔδοῦς, from αἰδᾶ for αὐδή, "voice," πῆλυι = τηλαῖ, τηλόσε, "afar," δηῦτε = δὴ αὖτε, "again," Πειθῶ for Πειθῶ, accusative, μαῖς ἀγῆν = μαῖς ἄγειν, ἀδικῆς = ἀδικεῖ, ἄλλα = ἀλλά, "yet" (not from ἄλλος), ἰμέρρει for ἰμείρει. There are others more obvious, and some have been noticed on Alcaeus. L. 10. τίνα, κ.τ.λ., i. e. "whom now again do you wish Persuasion to bring under the spell of your love?" Persuasion is the πάριδος of Aphrodite, and they had a temple in common at Athens near the Acropolis. The following translation of this difficult ode is as true to the original as it is beautiful.

Sede gemmanti, Iovis o propago,
quae sedes, aeterna, dolosque nectis,
ne precor, curis, era, taediisve,
corda domato.

Huc veni, si iam prius audiebas

supplicis vocem, Venus, aureaque
patris auscultans procul huc ab aula
vecta meabas
curribus iunctis: cito te ferebant
passeres pulchri, mediani per aethram
ut coruscabant ad opaca terrae
limina pinnis.

**Protinus ventum est: ibi tu refuso
os per immortale, beata, risu,
quid mali tandem paterer, rogabas,
curve vocassem:**

**ipsa vaesano quid adesse vellem
maxime cordi: "cupis obstinatum
quem tui cogi sub amore? per quem
laedere, Sappho?**

**Num fugit? iamiam, fugiat, sequetur :
dona contemnit? dare perget ultro :
non amat? iamiam, vel amare nolis
rursus, amabit?"**

**Adveni iam nunc, et acerba nobis
solve curarum: rata cuncta sunt
quae cor exoptat rata: rursus a me**

stare mementò.—H. A. J. Munro.

We owe the preservation of this Ode to Longinus, who quotes it as an illustration of the amatory sublime, and of the choice of materials and how to combine them. "Such feelings in every variety do lovers display, but it is the adoption of the choicest among them, and the weaving them together, that produce the consummate beauty of this poem," ch. x. (Stebbing's Translation).

The following are the chief Aeolisms κῆνος for κείνος (cp. ἄγην for ἄγειν, above)—ιζάνει for ιζάνει by ψίλωσις, —φωνισας γελάισας, gen. sing. for φωνούσης γελάσης, —εἶδον for εἶδον, the υ representing ς, —βροχίως for βραχίως, cp. ὀνίαισι, above (No. ci.), —εἶχει for ἔκει, —ὑπαδεδ—for ὑποδ—ὀππάτισσι for ὀμμασι, —ἰδως feminine —τιθνάκη for τιθνάκειν, “inf. of τιθνάω, a new present formed from the perfect,” Merry.—ὀλίγω' πιδεύης for ὀλίγου ἐπιδεύς (cf. ἔριδον, above). In his former edition Bergk read ἐπιδεύην for ἐπιδεύειν (ἐπιδέω),—ἄλλα for ἡλήη, “distracted.”

P₂OR No.
131. CII.

ὥς γὰρ εὖιδον βροχέως, "Since I saw you, but for a little," unless it = "as soon as ever I saw you," the "simul te aspexi," of Catullus. With the following stanza cp. Tennyson's *Eleanore* :—

"A languid fire creeps,
Thro' my veins to all my frame,
Dissolvingly and slowly : soon
From thy rose-red lips MY name
Floweth ; and then, as in a swoon,
With dinning sound my ears are rife,
My tremulous tongue faltereth."

— CIII.

A specimen of the satirical power which Sappho possessed. ποτα for ποτέ (cp. κατέρωτα, above).—πεδέχεις, Merry considers this πίδα to be connected with post, so that this is not a form of μετίχω, though the sense is identical, βρόδων for ῥόδων, the β = the ρ.

— CIV.

This passage appears, as in Catullus' imitation, "Vesper adest iuvenes," to have been composed for choral recitation, contrary to the regular character of the Aeolic School.—ὑσδω = ὄζω.

133. CVI.

L. 3. βάσκανος, "envious," "malignant." The root is φα, akin to it are the Sanskrit bhâsh, "to say." φημί, fari, fascinare, Corrsen (Curtius, however, denies that bh can become b).

L. 5. ὑφ' αἵς ἄγεν (i. e. ἄγειν), κ.τ.λ. According to this reading of Bergk's, which is a conjectural restoration of a corrupt passage, the sense is "Her father-in-law (κηδεστῆς) lit the funeral pyre with the same torches with which Hymen was fain to conduct her (ἄγεν for ἄγειν) forth in marriage." The Ode to Rome once attributed to Erinna, will be found in p. 343.

— CVII.

Symonds remarks on the vein of levity which pervades the fragments of Anacreon, by his birthplace Teos, an Ionian, and which distinguishes him from the rest of the Aeolian poets. Σφαίρη προκαλεῖται, "Again golden-haired Eros strikes me with purple ball and challenges me to play with a maiden with brodered sandals." δηῦτε = δὴ αὔτε, as above, p. 130, l. 7. γῆν ποικιλοσαμβάλω = νεάνι (for νεάνιδι) ποικιλοσανδάλω.

134. CVIII.

L. 4. ἀνασταλύζω, 'I weep.' This word, which occurs

nowhere else, is said to be a strengthened form of σταλύζω (στάλυξ = σταλαγμός, "a drop").

Πῶλε, κ.τ.λ. "Thracian filly, why do you look at me askance, and avoid me without pity, and think I have no skill in my art?" L. 12. δεξιόν, κ.τ.λ., "for you have no dexterous rider to lead you by the rein." Cp. Hor. Odes, iii. 11, 9, "Quae, velut latis equa trima campis, Ludit exultim, metuitque tangi."

στροφάλιγγι μάχης. Cp. p. 87, l. 18.

BOOK III.

THIS division synchronizes very nearly with the lives of Stesichorus, Simonides, and Pindar. Each of these poets lived upwards of eighty years; their respective dates being B.C. 643-556, 556-468, 522-439, and the first of them prepared the way for the more elaborate and brilliant performances of the last. We are thus carried on to the close of the earliest of the three periods into which Müller distributes the literature of Greece. As yet it was *national*, flourishing as much on the shores of Asia Minor, of Magna Graecia, and of Sicily, as in the mother country. The birth-places of the writers of the time indicate this, e.g. Alcman of Sardis, Stesichorus of Himera, Ibycus of Rhegium. Some of these were celebrated rather as musicians than as poets. Music had always found a home at Sparta from the order and method prescribed by the Lyncurgean drill, and the art was greatly developed there first by the Lesbian Terpander, and afterwards by Alcman, a Lydian slave. It is not necessary to detail the stages through which lyric poetry advanced from the simple repetition of one or two lines to the perfection of melody. The combination of song and dance led to the structure of strophe and antistrophe, which were next relieved by the epode, differing in measure, and affording, while it was being sung, a rest to the chorus. The author of this last innovation was Stesichorus. Thus, in its form, and in the fact of not being recited by a single person, in its greater connection with public affairs, and particularly with the religious festivals, Choral Poetry, besides the difference

of dialect, is distinguishable from the previous Aeolic school. The next improvement to be noticed,—important as containing the germ of the Attic Tragedy—is the Dithyramb, which was perfected at this time by Arion. A good specimen of it is afforded by the Pindaric fragment in p. 149. This was the age when the office of Chorodidasculus became a regular profession, as it was that of Stesichorus and Simonides, the former of whom assumed in consequence the name of *leader of choruses*, in place of his real name, Tisias. Of all his various works only about fifty lines are extant. Lyric poetry, in its later and more polished form, is represented by the minstrels who were entertained at the courts of princes, Ibycus at that of Polycrates, Simonides and his nephew Bacchylides by the Sicilian rulers. “Pindar maintained a more independent attitude towards the great men whose praises he celebrated, and did not shrink from giving them wholesome advice in a manly spirit. His superiority to his Cean rivals consists not so much in beauties of detail, in which they were sometimes his equals, as in his moral grandeur and in the sublime dignity of his thoughts.” “He sung because his mind was full; they filled their minds that they might sing.”—See Müller, ch. xiv. xv.; Symonds, ch. v. vi.

135. CXI. L. 2. βάλε, “*utinam* ;” so ἄβαλε for ἄ βάλε. “O that!” Call. Fr. 455. ἀλιπόρφυρος, see on p. 77, l. 15.

— CXII. Mure remarks on the vivid manner in which the description shadows forth the scenery of the vale of Lacedaemon, from the peaks of Taygetus down to the dark blue sea which washes the base of the mountains. For a similar description, see Ap. Rhod., p. 324, No. ccc.

136. CXIII. L. 1. δέπας. The idea of the golden bowl, in which the sun floated back from west to east during the night, is common to other early poets, e.g. Mimnermus and the old epic poet Pisander. These lines formed part of the Geryonia, whence the mention in the last line, of Hercules, who goes after the oxen of Geryon. Of the Palinode of Stesichorus only the three opening lines remain:—

οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος
οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις
οὐδ' ἶκεο περὶ γαμα Τροίας.

This is the sole fragment we possess which claims to be the work of Arion. It is quoted by Ælian (200 A.D.) as his, but Bergk thinks it is not earlier than the time of Euripides, one reason being the intermixture in it of the Attic and Doric dialects. L. 9. ἀλιπόρφυρου. See above on p. 77, l. 15.

On the story of the death of Ibycus, see the Epigram in p. 340 (No. cxxxvii.). The general sense is, "In spring all things flourish, but at no season does Eros remove the tempest from my heart." Κυδάνιαι μηλίδες, the quince; ἀρδόμεναι ῥοᾶν, watered from, as Σιμόεντος ἄρδισθαι, Hdt. v. 12; οἰνανθίς, another form of οἰνάνθη, the vine-tendril, p. 193, l. 9. θαλέθοισι=θαλέθουσι. The reading of the last part is doubtful; ἀθαμβής . . . παιδόθεν φυλάσσει, "keeps fearless guard over me from my youth." Another reading is ἀτέμβησι κραταιᾷς πεδόθεν σαλάσσαν, "stirs up my heart from the bottom."

Observe the grace and skill with which a single thought is developed, and the many lights under which it is presented.

L. 4. οὔτ' εὐρώς, κ.τ.λ.

"Quod non imber edax, non Aquilo impotens
possit diruere, aut innumerabilis
annorum series et fuga temporum."

Hor., Od. III. xxx. 3.

L. 6. σηχός, strictly an enclosure sacred to a hero (as ναός was to a god), and therefore strictly appropriate here.

L. 10. ὅτε λάρνακι. This beautiful poem probably formed part of one of the Dirges (θρῆνοι) for which Simonides was so celebrated. Cp. "Maestius lacrimis Simonideis."—*Catullus*.

Almost every word has been disputed. The opening sentences present a difficulty. What sense is to be given to ἤριπε, and what answers to ὅτε? "When the blustering wind and the troubled sea dashed her (Danae) down in terror in the curiously-wrought chest (or ark), then with cheeks bathed in tears, she cast her arms," etc. . . . οὔτε (some read οὐκ), followed by τε, thus forms the apodosis, if ἤριπε can be taken transitively. A passage in Hdt. ix. 70 is quoted in support of this use, but the reading there is ἤριπον. It does, however, seem best to take

Νο.
CXLVII.

ἤριπε as exceptionally active in this place. If, on the other hand, ἤριπε be neuter, "she swooned in fear," a finite verb, ἦν, must be supplied after πνέων and κινηθεῖσα. Cp. Pindar, p. 141, l. 4, εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδε τὸ μέλλον, where the participle seems to stand for the finite verb. L. 15. σύ δ' ἄωτεις, κ.τ.λ. "But thou art breathing and slumbering quietly" (breathing forth sleep from thy quiet bosom). ἄωτειν is not used without ὕπνον in Homer for "to sleep;" but cp. νύκτα μιν ἄεσαμεν, "we rested," *Od.* iii. 151, and Merry's note, and Virgil's "proflabat pectore somnum." σύ δ' αὖτ' ἐς γὰρ λάθην ᾠδῇ ταθείς has been suggested, "hushed to oblivion by my song." νυκτὶ ἀλαμπεῖ is Bergk's reading for νυκτιλαμπεῖ. Simonides frequently admits the hiatus. δνόφῳ σταλείς, wrapped in, or sheltered in gloom. But σταλείς is doubtful. Bergk mentions four other conjectures, of which ταθείς seems the best. L. 4. εἰ δέ τοι, κ.τ.λ. "But if this terror were terrible to thee (i. e. if you knew what peril you were in), then wouldst thou haply lend thine infant ear to my words (to be calmed by me)." καί in the apodosis, as in *Il.* v. 897, εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένεω ᾠδ' αἰδήλος | καί κιν δὴ πάλαι ἦσθα. In the last line it is doubtful whether we should read τεχνόφ; δίκαν (or δίκας, or δίκαι), "for my child's sake," or νόσφιν δίκας, taken with the previous words, "If I utter too bold a prayer, going beyond what is right."

39. CXVIII.

L. 13. νῦν δέ μιν, κ.τ.λ., perhaps νῦν γε μᾶν θεῶν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπει, i. e. "Her proper dwelling-place is inaccessible, but now she frequents the abodes of the gods, she is to be won by piety." Cp. with the general sentiment

τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρυῖτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἀκρὸν ἵκηται,
ῥηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα.

Hesiod, Works and Days, 287.

Some hold this and the following passage to have been Skolia.

— CXIX.

L. 18. ἀνάγκα . . . θυμόν, "a compulsion born of the wine cup (or belonging to it) rushes forth and warms the soul." It seems best to join κελίκων with ἀνάγκα rather than with σινομένα. θάλπησι, from θάλπημι, a poetic

form of *θάλλω*. The Lyric poets generally are very partial to these older forms in *μι*. Cp. *ἀσυνέτημι*, p. 126, *ὄρημι*, p. 131, l. 7. *διαϊθύσσει* glances rapidly through (like fire), agitates the heart.

L. 2. *ἀνδράσι δέ, κ.τ.λ.*, "And wafts the thoughts of men on the loftiest flights."

L. 3. *κρήδεμνα*, "the embattled walls," as *στιφάγωμα πύργων*, Antig. 122.

L. 5. *μαρμαίρουσιν* = *μαρμαίρουσι*. L. 8. *ᾧς, κ.τ.λ.*, "To such heights soars the spirit of the drinker." For the general sentiment of the Ode cp. Hor. Od. iii. 21. 13—17—

"Tu lene tormentum ingenio admoves
plerumque duro.
Tu spem reducis mentibus anxiis
viresque: et addis cornua pauperi,
post te neque iratos trementi
regum apices, neque militum arma."

and Dryden's Ode for St. Cecilia's Day, l. 66, sq.

L. 12. *μῆρα*, a rarer Homeric plural for *μηρία*, the thigh bones, not plural of *μηρός*, as shewn by the accent and sense.

Pindar has been consoling Thero for the vicissitudes which his family had undergone. This magnificent passage should be contrasted with the Homeric description of Elysium (*ἀλλά σ' ἐς Ἥλύσιον, κ.τ.λ.*, No. xxxiv.), which is much more faint and negative.

Of these extracts from the Epinikia, the first, from the 2nd Olympic, is in the Aeolian rhythm, which exhibits stronger personal feeling than is found in the more stately Doric Odes, of which the 1st and 4th Pythian Odes afford specimens. The "soft Lydian airs" were less seldom employed by Pindar. In No. cxxi, p. 142, there is a mixture of the Dorian and Lydian rhythms.

L. 2. *φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν*, "gives a vantage ground for attaining varied aims." *ἀγροτέξαν*, "that hunts after," "eagerly pursues them." A rare metaphorical use of the word, which generally denotes Artemis.

L. 4. *εἰ δέ—οἶδε*. Supply *οἶδεν* in the first clause; unless *ἔχων* is taken from the finite verb, cp. above, on p. 138, l. 11, and below, p. 167, l. 20. L. 5. *ἀπάλαμνος*, "perhaps for *ἀπαλαμινος*," Curtius, "reckless,

PAGE No.
139. CXII

140 —

— CXI.

141. CXII

- PAUL No. "guilty" (originally "helpless," "good for nought").
L. 10. ἀπονιστερον, "less toilsome," an irregular comparative.
141. CXXI. L. 13. κεινὰν παρὰ δίαίταν, "for (literally, all along of) scant subsistence." But Madvig's conjecture, κείναν, "in that life," is preferable. L. 15. ὀχχίοντι, i. e. ἐγχείουσι.
- — L. 18. Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν, i. e. "the path which Zeus takes when he visits his dethroned father Cronos (now reconciled with him and become the ruler of the departed spirits in bliss), in order to advise with him on the destiny of mankind."—Müller. L. 19. γᾶσος = νήσους.
142. — L. 16. γαρεύετον. The dual probably refers to Simonides and Bacchylides.
144. CXXIII. L. 9. εὖδι δ' ἀνὰ σκάπτῳ, κ.τ.λ. Cp. Gray, Progress of Poesy, l. 20 and M. Arnold, The Harp Player on Aetna.
- CXXII. L. 2. μετᾱλλάσειν, either "asked where he was" in the darkness of the night" (Paley), or "addressed him." The root is perhaps the same as that of ἰάλλω, "to send."—Curtius, 661.
- L. 3. πάγκοινον χώραν, Olympia, where the Iamidæ exercised their priestly office.
- CXXIII. L. 7. "While thy chords ring out their preludes and guide the dancers' way."—Morice. ἐλελιζομένα, "quivering." L. 12. ὑγρόν, "supple," or "rippling."
- L. 15. κῆλα, "the shafts of music." The root of the word is seen in the Latin -cellere, "to strike." ἀμφί, per. This causal use of ἀμφί is common in Pindar, cp. ἱμᾶ ἀμφὶ μαχανᾶ, per meam artem.
145. — L. 8. Αἴτνα. This eruption, described also in Aesch. Prom. Vinc. 368, happened in 479 B.C.
146. CXXIV. L. 1. καιρόν, "if you speak with due moderation, using seasoned words of praise." L. 8. ἀμφοτέρους, "both of right and wrong, truth and falsehood."
147. — L. 1. ὑπερόφιοι. Cp. Hor. Od. iii. 2. 26, "Vetabo . . . sub iisdem sit trabibus."
- CXXV. L. 6. κεχλάδοντας ἥβα, "joying in," or "in the manly pride of youth." From an assumed pres. χλῆδω. Similar forms are κεκλήγοντες, and πεφρίκοντας, four lines below, from φρίσσω. The root χλαδ- denotes swelling, but is not to be connected with either glad, or laetus.—Curtius, 186.
- — L. 13. πίσσοντα αἰῶνα (cp. γῆρας ἀνώνυμον ἔπειν),

"leading a sodden life of ease," "to chew eld's cud."—
F. D. M. ἐπὶ καὶ θανάτῳ, "even on terms of death."

L. 15. ἄωτος, κ.τ.λ., "So to Iolcos came that flower of
crews; whom Jason with approval high reviews."—

F. D. M. L. 1. On λίζατο, cp. note on p. 52, l. 13.

146. CXX

L. 11. ἀμπεῶν ἔστασαν, "breathed again," after the
omen, "took courage." L. 13. ἐνίπτων, apparently
meaning no more than "telling them of," "speaking
hope to them." If so, by Pindar's time the word must
have become confused with the Homeric ἐνέπω, with which
it really has no connection. ἐνίπτω is a by-form of ἐνίσσω
= "to chide," rt. ἱπ-, ἐνέπω, from rt. σεπ-, "to say,"
ἐνόπη, "a cry" from rt. πεπ-, "to call" or "say."—See
Curtius, 632.

L. 14. εἰςῆσία δ' ὑπεχώρησε, "the oarage sped on,"
"the rowing went on stroke after stroke."—L. and S.
Perhaps the ship is regarded as beheld from the land
receding from view.

L. 15. σκίμφατο, "had set down," rt. σκιπ, σκιμπ, a
weaker form of σκαπ, whence σκήπτω, σκῆπτρον, *scipio*.

—Curtius, 108. L. 17. ἀμειβόμενοι, "shifting their feet."

L. 18. ὀρθάς—γάς, "marking out with a line straight
furrows, he drove them on, and a fathom's length he
clove the back of the loamy soil."

L. 4. ἐόλει (imperf.), "the fire did not make him
shrink, or check him." ἐόλητο (pl. pf.) occurs (e.g. p. 313,
l. 12) in later writers. These words are to be referred
to εἰλω (rt. εἰλ), the primary notion being that of pressing
in, restraining. See Curtius, 660. ἐόλει is Boeckh's
reading for ἀιόλλει in the MSS.

149. —

"This dithyramb was designed for the vernal Dionysia
at Athens, and seems to breathe the perfumes and smile
with the brightness of spring." ἴδετ' ἐν χορῷ, i.e. look
on. ἐν is not the preposition ἐν, *in*, but the Aeolic form
of εἰς, which occurs in Boeotian inscriptions. εἰς was
originally ἐνς.

— CXX

L. 3. φοινικοειάνων, a conjecture for the old reading
φοίνικος ἔρνος. For εἰανός, see on p. 13, l. 14. L. 5. ἀχιϛ' ὀμφαί.
Schema Pindaricum. In Attic its use is almost
confined to εἰμί and its compounds, standing at the be-
ginning of a sentence. Cp. ἐνῆν δ' ὑφάνται γράμμασιν
ταιαῖδ' ὑφαί. Eur. Ion. 1146. See Clyde, 65 a.

150. --

- No. 414.
 CKXVII. L. 10 πολύσκοπε. Cp. "the searching eye of heaven."
 —*Shakespeare*. L. 12. ἔθηκας, κ.τ.λ., "broughtest to
 nought but just now the strength of men." ποταίνιον
 a-verbial. L. 15. νεώτερον ἢ πάρος, a euphemism for
 κακόν. The date of the eclipse referred to has been
 fixed at April 30, B.C. 463. L. 5. ὀλοφύρομαι, κ.τ.λ. Cp.
 "Quod omnibus necesse est, idne miserum esse uni
 potest?" Cic. Tusc. Disp. i. 119.
 CKXVIII. See p. 141, l. 9, and with τοὶ μὲν, κ.τ.λ. cp. Virg. Aen. vi.
 642. "Pars in gramineis exercent membra palaestris," etc.
 CKXIX. This invective is interesting, as illustrating the hatred
 inspired among the insular allies by Themistocles' ve-
 nality. Timocreon wrote it when smarting under the
 disappointment of not being recalled from exile by
 Themistocles, who betrayed his friend for a bribe.
 L. 15. ἐγὼ δέ, "why then I." δέ in apodosis.
 — L. 2. ἕνα λῶστον, an intensified superlative. Cp. p.
 181, l. 9. L. 8. ὑπόπλιωρ, "filling himself in an under-
 hand way with bribes."
 L. 9. Ἴσθμοῖ δέ, κ.τ.λ. It would seem that Themis-
 tocles had on some occasion provided for the accommo-
 dation of visitors to the Isthmian festival in a sordid way
 (γλοιῶρ). Müller remarks of Timocreon that, "powerful
 both as an athlete and a poet, he transferred the pug-
 nacity of the Palaestra to poetry." He was also the
 author of the following *Skolion*. This latter term is not
 applied to all drinking songs, but only to those sung by
 particular guests to whom the lyre or a sprig of myrtle
 was handed. Of the two derivations of the word, (1)
 from the irregularities allowed in a performance of this
 kind, (2) from the irregular course in which the song
 went round the table, the latter is generally accepted.
 Müller, however, adopts the former.
 CKXXII. For the historical delusion on which this famous song
 was founded, Hippias having remained despot four years
 after Hipparchus, see Grote, vol. iv. pp. 153, 154.
 CKXXIV. L. 19. ἄπυρον. New, not hurt by the fire.
 CKXXV. L. 1. ἔστι μοι, κ.τ.λ.

" My wealth's a burly spear and brand,
 and a right good shield of hides untann'd
 which on my arm I buckle:

With these I plough, I reap, I sow,
 with these I make the sweet vintage flow,
 and all around me truckle.
 But your wights that take no pride to wield
 a massy spear and a well-made shield,
 nor joy to draw the sword :
 Oh, I bring those heartless, hapless drones,
 down in a trice on their marrow bones
 to call me King and Lord."—*T. Campbell.*

L. 5. *μνοίας*. By this name the Cretan serfs were known. 55. CXXXV.

L. 11. *ἄλει, κ.τ.λ.* This ditty is generally understood in a political sense, referring to Pittacus' cruelty. Plutarch, however, and Diogenes Laertius took it in the literal sense of his having worked at the hand-mill. — CXXXVI.

The accentuation of *ἄλει* for *ἀλεῖ* is accounted for by the Aeolic dialect, which throws the accent back as far as possible. *οἱ Αἰολεῖς βαρυντικοί*. See Chandler, 28,—and above on p. 128. No. xcvi.

A Rhodian mendicant song sung on the arrival of Spring. Hence the dialect is Doric. A similar Lay of the Swallow is still sung by the modern Greeks at the same season. The Lay of the Fieldfares (*ἐπικίχλιδες*), the Lay of the Woolwreath (*εἰρεσιώνη*), and the *χορωνίσματα*, (songs of strollers who went about with a crow), were probably of the same character. — CXXXVII.

BOOK IV.

It has often been remarked that great crises of history are most favourable to poetry. Athens, after having passed through the ordeal of the Persian war, presents a signal instance of this truth. The ascendancy in Literature and Art, which she attained simultaneously with her political hegemony, is the great fact which marks the earlier part of the Vth century B.C. It is briefly described by Pericles in his Funeral Orations, when he calls her "the School of Hellas" (*τῆς Ἑλλάδος παιδείουσι*). In the place however of that variety of styles which has hitherto been cultivated by the different members of the race, Poetry now finds its crown and consum-

mation in the Drama, the most suitable mirror of the spirit of the age. While other forms of composition fell into abeyance, the development of Tragedy and Comedy during the period immediately succeeding the Persian war is certainly unparalleled. The abundance of plays represented, and the fact that some of the finest which we possess, such as the Oedipus Tyrannus and the Medea, failed to gain the first prize, cannot but impress us with the highest idea of the genius that could produce and of the critical acumen among the mass of Athenians that could appreciate these masterpieces of creative intellect. On the origin of the Greek drama, and the important influence which it exerted upon rhetoric, dialectics, and ethical philosophy, see Müller, vol. i. ch. xx-xxvi.; Grote's Greece, vol. viii. ch. lxvii.; Theatre of the Greeks, Part 1. ch. i-v.; and for a comparison of Ancient and Modern Tragedy, Symond's Greek Poets, ch. ix.

159. CXXXIX.

L. 20. ἡ τοῦδε τύχη. Madvig conjectures εὐχή, Prometheus's prayer above. The Medicean MS. has εὐτυχῇ.

160. —

L. 3. παρῆσυρας, "this proposal you villainously made," or, "put in by a side-stroke."

L. 20. βρυχία, "subterranean," here of the underground rumblings of an earthquake. In the next page, l. 15, it has the sense of "under the sea," rt. βρεχ.

L. 22. κόνιν, as ὄφιν. Cp. ὄρῳ κόνιν ἀναυδὸν ἄγγελον στρατοῦ. But in Homer, κόνιν αἰθαλόεσσαν.

161. CXL.

L. 13. ἐπέφλεγε. Cp. "Martem accendere cantu," and above, p. 140, last line.

This description of the battle of Salamis, in which, as well as in those of Marathon, Artemisium, and Plataea, Aeschylus took part, is, it has been remarked, the earliest extant specimen of Greek history.

162. —

L. 10. αὐτοὶ δέ. "Then began they with mutual shocks to crush the entire side bank of oars, striking (each against the other) with beaks of bronze," or, as Paley takes it, dashing against (παίοντα=ἐγκρουσθέντα) the brass-beaked prows. In either case παίοντα agrees with στόλον. The δέ takes up the apodosis, unless αὐτοὶ θ' ὑφ' αὐτῶν (both by themselves)—Ἑλληνικαὶ τε νῆες, and also the Greek ships) be read with Blomfield, who also prefers (nine lines below) οἱ to the epic form τοι, which is very rare in Tragedy.

	PAGE	No.
L. 7. πάντα τὰνταῖα θιῶν, "all the disasters sent us by the gods." But Madvig reads ἐν ὄμμασιν τ' ἀνταῖα, κ.τ.λ., "versanturque ante oculos adversa deorum consilia."	163.	CXLJ.
L. 19. θαλλούσης βίον, "that evermore keeps its fresh life in foliage."— <i>Plumptre</i> . So δένδροι ἔθαλλε χῶρος (Pindar), and ποίην λειμῶνες θαλίθουσι (Theocritus).		
L. 3. φεῦ τοῦ ξυκαλλάσσοντος. Cp. Hor. Od. iii. 2, 29:—"Saepe Diespiter neglectus incestum addidit integro."	164.	CXLII.
L. 19. τὴν μακρὰν πόλιν: "the far-off city" is Hades, opposed, as Paley says, to the short expedition from Argos to Thebes.	—	—
L. 9. ἀναξ δέ. The apodosis to ἐπεὶ δέ is marked by this δέ. As in the next page, L. 7, ἔτλα δ' οὖν answers to ἐπεὶ δέ (though Paley there prefers the special sense of δ' οὖν, "to say no more of the causes," "however that be"). Cp., too, p. 151, last line, p. 162, l. 10.	165.	CXLIII.
L. 1. ἀνάγκας ἔδω λήπαδνον, i.e. he yielded himself to the first impulse of sin, and so subjected himself to a series of retributive punishments.	166.	—
L. 7. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι.		

" Ergo immerentem sustinuit pater
 mactare natam; classibus ut via
 felix, et ultrici daretur
 materies animusque bello.
 Nec profuerunt tam miserae preces;
 nec vox, parentem nomine patrio
 donare princeps; nec iuventae
 gratia, virgineumque robur.
 Sed, apprecatus rite Deos, pater
 iussit ministros, quum super impium
 altare circumfusa vestes
 prociderit velut agna virgo,
 raptim expeditis tollere brachiis,
 et ne supremâ quid voveat mali
 linguâ, lupatorum silenti
 aere gravem cohibere vocem.
 Illa inquinatam fudit humi croco
 pallam, et ministris iniciens simul
 ictus ocellorum, videtur
 velle loqui miseranda, tanquam

picta in tabellis :—Saepe etenim patris
aulâ frequenti dulce dabat melos :
Bacchoque ter pleno beatum
virgineo celebrabat ore.”—*E. B.*

167. CXLIV.

L. 11. *πάρεστι σῖγ' ἄτιμος, κ.τ.λ.* The MSS. have *πάριστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλοίδορος ἄδιστος ἀφιμένων* ἰδιῶν, where *σιγᾶς* is said to be for *σιγᾶς*, Doric for *σιγᾶσα*. Does the passage refer to Menelaus standing alone, deserted, in his palace, or to the vision of Helen? The chief objections to the above reading are, 1. metrical; 2. grammatical, *ἄδιστος* being used of Helen (however the last words are to be taken), though other irregularities of gender are found in Aeschylus, e.g. *δρόσοι τιθέεντες*, Ag. 545; 3. doubts as to the appropriateness of the reference to Helen. This, of course, is a question of taste. Assuming that the speech of the minstrel prophets extends to *ἔπνου κελεύθοις*, it would seem less likely that in almost their first words they should describe the spectre of Helen seeming to stand by her husband, than that, after first lamenting Menelaus in his solitude, they should then go on to speak of the unsatisfying grace of the statues.

Paley renders the passage according to his text, which is followed, “He stands by in silence, dishonoured, but not reproaching, perceiving, with deepest pain, that she has left him.” In his last Translation, 1871, he confines the words of the prophets to the two lines, *ἰώ—φιλόνομις*.

— — L. 20. *εὔτ' ἄν ἔσθλα τις δοκῶν ὀρᾶν*. After *ὀρᾶν* supply *ὀρᾶ*.—*Hermann*. See a similar instance of the participle for finite verb, p. 141, l. 4, and the note. Construe *μάται* with *βέβαιαι*.

168. —

L. 9. *οὕς μὲν γάρ, κ.τ.λ.* How deep the pathos of these lines, and how true the feeling that underlies them for all men and all ages, is well pointed out by Symonds, *Greek Poets, Second Series*, p. 205. L. 15. *βαρύ—εὐθέτω*. Aeschylus, when contrasting a physical with a moral effect, often uses words apparently contradictory. Cp. *βροτῶν ἄλαι*, “When the fleet is weather-bound at Aulis,” and *πικύχωστον τάφον—εὐφόρητον*. Cp. 323. With the last line of this extract, cp. “Two handfuls of white dust, shut in an urn of brass.”—*Tennyson*.

L. 20. ξυνάμωσαν. Paley compares, "Water with fire in ruin reconciled."—*Milton, Par. Reg.* iv. 412. "Sunt duo discordes, ignis et unda, dei."—*Ov., Fast.* So, too, "The seas and winds, old wranglers, took a truce, and did him service."—*Troilus and Cressida.*

PAGE
168. No.
CXLV.

L. 10. ἰδοὺ δ', ἐκδύων. The verb is omitted, as she fancies the actual presence of the god before her.—*Paley.*

170. CXLVI.

L. 24. θριγκώσων, "to crown this ruin," "to build up the topmost cornice-stone of guilt."

L. 8. ἃ δ' ἄρ' ἔμωαι γυναῖκες, κ.τ.λ.

171. CXLVII.

Or. Maidens, they are upon me, Gorgon-shapes, folded in sable amice, and entwined with clustering snakes. I can abide no more.

Ch. What thoughts, oh faithfulest of sons to sire, distract thee? hold: let fear subdue thee not.

Or. There are no fancies in these plagues for me, These are a mother's dogs of wrath set on.

Ch. Fresh blood upon thine hands is reeking still: from this doth trouble fall upon thy mind.

Or. Oh Lord Apollo, here they gather thick, and from their eyes drop blood abominable.

Ch. Yet are there cleansings. Loxias with a touch will set thee free from these calamities.

Or. You see them not; I see them face to face; I am pursued; I can abide no more."—*W. J.*

In the above, Blomfield's reading, εἰσὶν καθαρμοί, is followed instead of Hermann's, εἰς σοι καθαρμός. Observe in the same line the nom. pendens.

L. 1. τί οὖν; the only other cases of hiatus admitted in Tragedy are τί εἴπας; τί ἔστι; εὔ οἶδα, and εὔ ἴσθι.

172. CXLVIII.

L. 2. ὅποῖα, κ.τ.λ. "Whatever tends towards unalloyed victory, with no dishonour such as would attend civil war."

Cp. "bella—nullos habitura triumphos."—*Lucan*, i. 12.

L. 9. ἐκφορώτεις, "mayest thou rather root them out." A metaphor from gardening, as in the next line.

L. 13. ἀρριφάτων, in Homer ἀρρίφατος—"slain in war." In Aeschylus, "slaying in war," i.e. warlike. For other changes in the meaning of Epic words in Tragedy, cp. note on p. 84, l. 18. Madvig would read ἀφέξομαι, making the genitive depend on it instead of on ἀστύνικον, with which Paley joins it. The sentence would thus

PAGE NO.

run much better. For $\mu\eta\ \sigma\upsilon$ cp. p. 187, l. 3, p. 189, l. 1. On this, and on the idiom in the next line, $\tau\iota\mu\alpha\tilde{\nu}\ \alpha\kappa\iota\gamma\delta\upsilon\sigma\sigma\iota\varsigma\ \epsilon\tilde{\iota}\gamma\alpha\iota$, see Clyde, 48. 4, 63. 2.

172. CXLIX. L. 17. $\epsilon\upsilon\gamma\alpha\epsilon\gamma\tau\omicron\varsigma$, "fair-flowing;" $\epsilon\upsilon\gamma\alpha\omicron\gamma\tau\omicron\varsigma$, Herma as if from a form $\epsilon\upsilon\gamma\alpha\omega\gamma$, like $\alpha\epsilon\gamma\alpha\omega\gamma$, another for $\alpha\epsilon\gamma\alpha\omicron\varsigma$.

173. CL. L. 4. $\delta\ \delta'\ \epsilon\gamma\delta\alpha\tau\epsilon\tilde{\iota}\tau\alpha\iota\ \tau\alpha\varsigma\ \epsilon\mu\acute{\alpha}\varsigma$. Stallbaum suggests this was the original reading. The words are qu in the oblique narration, in Plato, Rep. ii. 383 B, $\tau\epsilon\tilde{\iota}\sigma\theta\alpha\iota\ \tau\alpha\varsigma\ \epsilon\acute{\alpha}\varsigma$. The passage is one of those objected by the Platonic Socrates on the ground of its involving dangerous notions respecting the gods. Apollo, a nuptials of Thetis, is foretelling her happiness in children. $\epsilon\gamma\delta\alpha\tau\epsilon\tilde{\iota}\tau\alpha\iota$, literally to divide, then to go on in detail, whether for good (as here) or for $\mu\alpha\kappa\rho\alpha\iota\omega\gamma\alpha\varsigma\ \beta\acute{\iota}\omicron\upsilon$, in respect of their life. $\beta\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$ i reading in Plato.

174. CLI. L. 24. $\mu\eta\tau\epsilon\ \lambda\upsilon\mu\epsilon\omega\gamma\ \epsilon\mu\acute{\omicron}\varsigma$. This reading avoids difficulty of the ordinary reading, $\mu\eta\theta'\ \delta\ \lambda\upsilon\mu\epsilon\omega\gamma\ \epsilon\mu$ the position of the article. Here it is proposed to $\epsilon\mu\acute{\omicron}\iota$, as in the similar passage in the Hippolytus. Jebb's note.

175. CLII. L. 14. $\gamma\alpha\acute{\iota}\alpha\varsigma$, partitive, $\epsilon\gamma\theta\alpha\ \mu\eta\ \tau\iota\varsigma$, indefinite, in any particular place, and therefore $\mu\eta$. Cp. p. l. 13, and Clyde, 48.

L. 24. $\kappa\alpha\iota\ \gamma\alpha\rho\ \tau\alpha\ \delta\epsilon\iota\gamma\alpha$, κ.τ.λ. Cp. Shakespeare, heavens themselves, the planets, and this centre of degree, priority and place." And below, p. 214, l.

177. CLIII. L. 6. $\alpha\tau\rho\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, originally a spindle, connects Curtius (633) with the root $\tau\rho\acute{\epsilon}\pi$, whence torqueo, the α probably coming from $\alpha\mu\phi\acute{\iota}$. In its later use of arrow, it seems to have been a specially Lat word.

L. 6. $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \alpha\gamma\gamma$, κ.τ.λ. On this frequentative $\alpha\gamma\gamma$, to denote the recurrence of a state, cp. Madvig and for another instance of it, p. 235, l. 5.

180. CLVI. L. 2. $\chi\alpha\tilde{\iota}\rho'\ \omega\ \mu\acute{\epsilon}\lambda\alpha\theta\rho\omicron\gamma$, κ.τ.λ.

"Farewell! my grot, my shelt'ring cell,
Nymphs of the watery meads, farewell!
And jutting crag and headland steep,
and lusty clamour of the deep.

Full oft in darkling cave my head
 by drifting rains was buffeted.
 Full oft yon mountain's hollow tone
 echoed my melancholy moan.
 But now (what Hope dared never dream)
 from fount and wolf-frequented stream
 I take my way. Yet once again
 farewell to Lemnos' sea-girt plain !
 Fair breezes, waft me o'er the main !
 where friendly counsels lead,
 where mighty Fate, where Heaven doth call,
 resistless arbiter of all,
 thither my vessel speed !"—*F. St. J. T.*

L. 8. τῶν. For this use of the article for the relative, 181. CLVIL
 see Clyde, 4.

L. 9. κάλλιστα—εἶς. Cp. p. 152, l. 2.

L. 18. ἵν' ἡ τυφλός, κ.τ.λ. For this use of the indicative
 past tenses to express an impossible or unfulfilled result,
 with ἵνα, ὡς, ὅπως, see Farrar, 184. That the particles
 are final, is proved by the use of μή with them. Cp.
 p. 191, l. 19, p. 220, l. 19, p. 291, l. 5.

L. 16. εὐίππου ξένη, κ.τ.λ.

183. CLIX.

“Stranger, rest : thy toil is o'er,
 thou hast touched the happiest shore
 of this land of mighty steeds,
 bright Colonus' glistening meads :
 Where clear-throated Philomel
 haunting every leafy dell
 her sad story loves to tell ;
 for her home is in the gloom
 of the ivy's purple bloom,
 where the forest deep-embayed
 droops its myriad-fruited shade,
 there nor sun nor wind nor shower
 pierce the lone-sequestered bower,
 where Dionysus treads and wood-nymphs wild
 join the mad revels of their foster-child.
 Here, 'neath heaven's soft caresses
 see the dew-enamelled tresses

of the bright Narcissus vie
 with the crocus' golden eye,
 meet chaplet for the locks divine
 of Ceres and of Proserpine.
 Here a maze of sleepless waters
 o'er the champaign softly glide,
 old Cephissus' myriad daughters
 straying from their parent tide,—
 and daily swoln with constant rains
 dew the broad bosom of the plains,
 plains, where the holy Muses dwell,
 which golden Venus loveth well.

Dost thou know the sacred tree
 Of self-creative energy,
 ne'er disturbed by mortal hand,
 terror of the armed foe,
 such as ne'er on Asia's strand
 or Doris' far-famed isle might grow ?
 'Tis the olive, grey and hoary,
 Athens' boast and Athens' glory,
 the tree divine, whose guardian leaves
 the Attic mother round her infant weaves.
 Never young nor old shall dare
 with sacrilegious hand to tear
 the holy symbol, watched eternally
 by Morian Zeus' unwearied care
 and stern Athene's eagle eye.

Raise for Athens, raise again,
 ere ye close, the exulting strain !
 our mother city, long renowned
 for the mighty sea-god's dower,
 whose plains the fleetest coursers scour,
 whose coasts with brightest waves are crowned.
 Hail, Poseidon, for to thee
 Athens owes her mastery,
 mighty son of Kronos old,
 who for Athens first did mould
 the forceful bit of matchless skill
 to curb the courser's fiery will :

While upon the heaving sea
bounds the oar in lightsome glee,
in the sunlight gaily glancing,
and the Ocean Nymphs are dancing
to its measured melody."—*E. D. S.*

18. εἴπερ ἦδε, i.e. δέδρακε. Schneidewin reads ὁμορ- for ὁμορροθεῖ, which, he says, Ismene could not assert Antigone. It must be admitted that to begin a sentence with a word like this at the end of a line is unusual. The thought is the same as in Ismene's next speech, λουν ἑμαυτήν, κ.τ.λ. καὶ φέρω inserted parenthetically. Cp. Prom. Vinc. 331, πάντων μετισχῶν καὶ μηκῶς ἐμοί, for a similar interruption to the structure of the sentence.

186. CLXI.

1. ὧν τοῦργον, i.e. ἔστιν. L. 10. ἀλγοῦσα, κ.τ.λ. Though I mock you, it is with a heavy heart, believe that I do so."—"I laugh in sorrow if I laugh at"—*Donaldson*.

187. —

16. ἐν κτήμασι πίπτεις, either "ruinest the thy," or "whose attacks at once enslave." See *Donaldson's* note. He maintains that κτήματα must here mean a slave, quoting passages in Plato where men are spoken of as the κτήματα of the gods. L. 18. ἐννυχίῳ. 'Chia pulchris excubat in genis.'—*Hor.*

20. σὶ φύξιμος. Cp. πόλεμος ἄπορα πόριμος.

22. ἀδίκους, i.e. ὥστε ἀδίκους εἶναι, proleptic. Cp. 2, l. 14.

7. παννυχίδων, "the joys of my vigils," *Jebb*, who points out the irony, παννυχίς, being a torch-light vigil.

189. CLXIV.

11. ἐξένισ, "welcomed, entertained with such fare as he has to offer."—*Jebb*. Cp. ξιφείων ἐπίχιρα, "the sheaths of the sword," i.e. death.

4. βραχεῖ χαλκῷ. Cp. p. 168, l. 15.

191. CLXV.

5. *Madvig* thinks δειλαίαν σποδόν the true reading.

12. ὥς σ' ὑπ' ἐλπίδων, "how do I receive you back, accompanied by (the fulfilment of) the expectations which I sent you forth." If it is possible to understand the words placed in a parenthesis, this would give a usual sense to ὑπό. But perhaps *Dindorf's* reading, ὑπὸ, is preferable. See *Jebb's* note.

— CLXVI.

- PAGE. No.
192. CLXVI. L. 4. ξέναισι χερσί. Cp. Aen. ix. 486, and Pope's lines
 "By foreign hands thy dying eyes were closed," &c.
193. CLXVII. L. 11. ἀποπερκοῦται. Cp. note on p. 64, l. 8.
- CLXVIII. L. 18. Tyro, the wife of Cretheus, was persecuted by
 her stepmother Sidero. σπάσουςα, "as she stoops to
 drink."
194. — L. 1. ἴδῃ—φόβης. "Sees her reflection, a mere shadow
 of her former self (σκιᾶς εἶδωλον occurs in Aeschylus),
 being struck or illumined (by the image) her tresses
 having now been shorn away." The order of the words
 is against joining αὐγασθεῖς' ὑπὸ with σκιᾶς and εἶδωλον
 with φόβης. But perhaps the text requires correction:
 αὐγάζομαι is a Sophoclean word, but generally used as
 a deponent. Meineke reads αὐγασθεῖσά που.
- CLXIX. L. 14. εἰσέρεχεται. For the sentiment, cp. Lucret. i. i.
 sq. and No. lxii.; for the dative, γένει, Oed., Col. 372,
 εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίον ἔρις.
- L. 18. παλαίους' ἔς τρίς. Cp. ἔν μὲν τόδ' ἡμῖν τῶν τριάων
 παλαισμάτων, Eum. 589. The third fall was decisive in
 wrestling. Hence the words τριάζω, τριακτῆρ, ἀτριακτός.
195. CLXX. L. 4. ὁ παῖς τὸν κρύσταλλοι was a proverb said of per-
 sons who wish neither to keep a thing nor to let it go.
 Παῖδες ἀσταγῇ is Salmasius' conjecture for παιδιαῖς ἄγν.
- CLXXI. For χυμός, Meineke conjectures κρυμός.

"At mea Deorum vita praecipiti rota
 versatur usque et usque, et alternat vices :
 ut illa Phoebi, sidus inconstans, soror
 servare vultum nescit in noctes duas ;
 sed ex latente nascitur primum nova,
 maiorque pulchriorque paullatim venit :
 at ore postquam fulsit integerrimo,
 tabescit iterum, denique in nihilum redit."

Menelaus is speaking.

Grotius.

196. CLXXII. The last two lines of this fragment seem corrupt, un-
 less it ends in the middle of a sentence, so that another
 clause corresponding to μήτε followed.
197. CLXXIV. L. 13. ἀπορθήτου. Cp. p. 184, last line.
198. — L. 4. φίλων πόμπιμος, that grants a safe convoy, or
 lends escort to friends.

With this famous speech compare the fragment of Neophron, p. 228, No. cciii., and the epigram of Antiphilus, p. 339, No. cccxxxiv.

The Prayer of Hippolytus and the Morning Hymn of Ion (No. clxxxiii.) have a freshness and a charm which contrast favourably with the severer and gloomier speculations on religion in which Euripides was inclined to indulge.

L. 21. *σὰ τόνδε, κ.τ.λ.*

PAGE 199. No. CLXXV.

200. CLXXVI.

“ En tibi Diva fero contextam flore corollam,
 primitias prati, quod sine fraude viret,
 quo neque pastor oves tonsuras gramina duxit,
 necdum virgineam vomer adortus humum;
 sed vaga verrit apis verno pia rura volatu,
 flumineoque rigat pingua rore Pudor.
 Inde, verecundos cuicunque Modestia mores
 insita, doctrinam non habitura, dedit,
 talibus inde licet flores decerpere, pravis
 non licet: est adeo religiosus ager.
 Sed mihi dona manûs castae, domina, excipe sarta
 florea flavescentes implicitura comas.
 Namque meum est, quod non mortalibus obtigit ullis,
 ire tibi comitem, reddere vota tibi.
 Fas voces audire tuas, non ora tueri.
 Carceribus vitae meta sit apta meae.”

T. S. E. 1860.

L. 13. *ὦ κακὰ θνητῶν, κ.τ.λ.*

201. CLXXVII.

“ A plague on the whimsies of sickly folk:
 What am I to do, what not?
 Why, here's the fair sky,
 and here you lie
 with your couch in a sunny spot.
 For this you were puling, whenever you spoke,
 craving to lie outside,
 and now you'll be sure not to hide;
 You won't be here for an hour—
 you'll want to be back to your bower;

PAGE No.
211. CLXXVII.

longing, and never enjoying,
shifting from yea to nay;
for all that you taste is cloying,
and sweet is the far away.

'Tis bad to be sick, but worse
to have to sit by, and nurse;
for that is single, but this is double,
the mind in pain, and the hands in trouble.

The life men live is a weary coil;
there is no rest from woe and toil:
and if there's aught, elsewhere, more dear,
than drawing breath as we do here,
that Darkness holds
in black inextricable folds.

Love-sick it seems are we
of this, whate'er it be,
that gleams upon the earth,
because that second birth,
that other life, no man hath tried;
what lies below
no god will show,
and we, because the truth's denied,
drift upon idle fables to and fro."—*W. J.*

L. 11. *κοῦκ ἀπόδειξιν*=*κάλυψιν*. Cp. *οὐ-σπάνις*, *Orestes*, 942 = "abundance." *τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ-διάλυσιν*, "the non-destruction."—*Thuc.* i. 138.

202. CLXXVIII. L. 23. *τροφὴν τε καρποῦ*, κ.τ.λ. Compare St. Paul's speech at Lystra: "He left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness."—*Acts* xiv. 17. The last words indeed have been supposed to be part of a chorus in a lost Greek play.

203. CI XXIX. L. 17. *καὶ ταῦθ'*. Madvig proposes *κάνταῦθ'*, i. e. after the herald's proclamation, and *ὁ δ' οὐ θέλων* (cp. above, the last note but one), or *ὁ δ' αὖ θέλων σιγαῖ* (taking the last two words closely together), as a connecting particle seems wanted.

L. 19. *αὐθέντης*, primarily one who had power of life

and death; thus a despot. But εὐθύντης is a probable conjecture.

PAGE NO.
203. CLXXIX.

Theseus is speaking in behalf of the Argive suppliants, and maintaining the right of sepulture as belonging to all members of the Greek race. Throughout this play he appears as the true knight, the type of chivalry, as he is represented in Chaucer's Knight's Tale. A good illustration of the present passage is supplied by the history of Manfred, the representative of the Ghibelin party, who fell at the battle of Benevento, A.D. 1266. He was excommunicated, and Charles of Anjou refused him burial; but his Frenchmen cast each a stone on his body, and so made their enemy a tomb.

204. CLXXX.

L. 8. τὸν Πανελλήνων νόμον. For the four elements of union which held together the Hellenic aggregate, Community of (1) blood, (2) language, (3) religious sentiments, localities, and sacrifice, (4) a general analogy of manners, see Grote's Greece, vol. ii. ch. ii.

— —

L. 12. αἰσχροῦς δ' ἐκείνοις. Madvig suggests αἰσχεῶς δὲ νεκρούς, "You fought nobly against your foes, but (are fighting) basely against the dead, and thus justice perishes."

— —

L. 14. ὅθιν δ' ἕκαστον. Cp. Lucr. ii. 999:—

— —

"Cedit item retro, de terrâ quod fuit ante,
in terras, et quod missumst ex aetheris oris,
id rursum caeli rellatum templa receptant."

L. 16. οὔτι γὰρ κεκτῆμεθα, κ.τ.λ.

— —

"Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu."—*Lucr.*

L. 10. ἡδῖον. Cp. note on p. 115, l. 17.

205. CLXXVI.

L. 20. ἀποφαίνειν for ἀποφαίνετε.

207. CLXXXIII.

This speech is perhaps unequalled for picturesqueness by anything else in Greek poetry.

208. CLXXXIV.

L. 17. ἑσμούς, "swarms." A rare use of the word, which means "swarms." For the gifts of wine, milk, and honey, cp. Hor. Odes ii. 19, 10.

209. —

L. 19: ἔρρει, "poured," ῥέω is nowhere else used transitively; προρέω is so used in a few places. Probably αἶρει is the right reading.

210. CLXXXVI.

- PAGE No.
211 CLXXXVI. L. 27. ὡς ἀγάλματος. Cp. ζῶσαν γραφήν, Chaeremon, p. 231, l. 5, and p. 166, l. 23.
213. CLXXXVII. The idea of Lyssa, the Goddess of Madness, was borrowed from the Ξαντορίαί of Aeschylus.
- — L. 13. βαλβίδων ἀπὸ, "from the beginning." The metaphor of the στάδιον above is kept up.
- — L. 17. καταυλήσω, "will overpower, strike dumb."
213. CLXXXIX. Compare the conclusion of the Choephorae, p. 171.
216. CXC. L. 9. ἀθυρόγλωσσος, "of unbridled tongue." Cleophon is perhaps intended. Cp. πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπικσιῖνται, Theognis. The word is used of "babbling echo," Soph. Phil. 188.
- — L. 17. ᾧδε, "i. e. in reference to his real worth, rather than his mere skill as an orator. One is the same as the other, ὅμοιος, i.e. the conditions of a good orator and a good statesman are the same."—*Paley*.
217. — L. 1. χραίνων, "coming in contact with."
- — L. 2. αὐτουργὸς οἵπερ. Cp. "tum procul absitis quisquis colit arte capillos."—*Tibullus*, i. 6. 39.
- — L. 10. οἰκουρήματα=οἰκουρύς, i.e. "wives."
- CXCII. The deep irony that pervades this passage should be observed, and the girlish simplicity of Iphigenia, unconscious of her impending fate, and begging Agamemnon "to take her with him to Troy."
219. CXCII. L. 7. πρώτη σ' ἐκάλεσα.

"Nec miserae tali prodesse in tempore quibat
quod patrio princeps donarat nomine regem."

Lucretius.

221. CXCIV. The Cyclops, which Shelley translated, is chiefly interesting as the only extant specimen of its class. The Satyric Drama, defined as "playful tragedy" (παίζουσα τραγωδία), was introduced for the sake of those who, in the improved state of the drama, were still unwilling to lose the original chorus of Satyrs. "It exhibited the highest persons of tragedy thus attended, and under circumstances which were humorously contrasted with the solemnity of their character." The best satyric pieces were those of Pratinas, of his son Aristaeas, and of Aeschylus. Observe the metrical licences allowed in the Comic Iambic here in p. 222, l. 5, ἀγαθήν, p. 223, l. 4,

- οὐδέεις σ' ἠδίκηι. With this scene compare Od. ix. (No. xliii. p. 67).
- L. 6. ὡς δὴ συ, "as you say." Ironical. 223. —
- L. 1. δῶσω τὴν ἐμὴν παῖδα. Poseidon had demanded the sacrifice of one of the daughters of Erectheus, in the war between Eleusis and Athens. Euripides is fond of introducing a daughter devoting herself to death for the state, e.g. Polyxena, Iphigenia, Macaria in the Heraclidae. 224. cxci.
- L. 12. τῷ πλουσίᾳ τε, κ.τ.λ. The sense is, giving rich and poor his share impartially, make all alike reverence you, ἴσον is adverbial. εὐσεβεῖν σεαυτόν, as εὐσεβεῖν θιούς, is found as well as εὐσεβεῖν εἰς. 225. cxcvii.
- Palamedes, on his trial, is defending himself and re-counting his inventions. L. 10. οὐ παρόντα, "to be taken closely together." Cp. on p. 202, l. 11. Ls. 12, 13. The change of number in ἀποθήσκοντα γράφαντας throws doubt on the reading. Grotius proposed γράφαντα λείπειν. L. 14. ἃ δέ, sc. ἐστίν. 227. cc.
- L. 18. σφαδάζειν, "to be restive, restless," rt. σφαδ. With which σφιδανός, σφοδρός, σφειδονή, and *fundu* are connected. Curtius, 296. Hence ἀσφάδαστος, p. 171, l. 6. — cci.
- L. 20. κατηρτυκῶς πόνων, "thoroughly exercised in respect of troubles." The metaphor of the horse is kept up throughout, as this word specially denotes one that has lost its foal teeth and is full-grown. — —
- Euripides is said to have imitated Neophron in his Medea, but there is some doubt whether Neophron did not imitate Euripides. 228. ccpi.
- A sophistical doctrine, that religion was invented in early times to give a sanction to law by inspiring fear of the gods. The passage is interesting, as illustrating the union, not uncommon at Athens, of the political, philosophical, and literary character in one person. Critias, the author, was the uncle of Plato, the pupil of Socrates, the head of the oligarchical party, and the most violent of the Thirty Tyrants. 229. cciv.
- L. 16. πολλά. Pierson's conjecture, to complete the passage. 230. —
- L. 3. προσέχων τε πάντα. It seems doubtful whether προσέχειν τι is good Greek for προσέχειν νοῦν τινί. Matthiae conjectured συνέχων. — —
- L. 19. ἀστέρος μύδρος. This was the doctrine of Anax. — —

No.
cciv.

agoras, who held that the heavenly bodies were rendered hot and luminous by rotation of the fiery fluid in which they were caught and hurried along.

ἡέλιον πυρόεντα μύδρον ποτ' ἔφασκεν ὑπάρχειν
καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας.

ccv.

Tragedy, by the time of Chaeremon (B.C. 380), has degenerated into mere word-painting. Aristotle classes him among poets to be read (ἀναγνωστικοί) rather than to be admired on the stage. Most of the later Attic Tragedians closely imitated Euripides, but Chaeremon (though this passage slightly resembles parts of the *Bacchae*) was an exception, and introduced innovations and an affected style.

—

L. 3. χορεία, "the dance." L. 10. ἐξεπιδεσφραγίζετο, "hopeless love was stamped deep (on the beholder) by the charm of youthful beauty." Grotius, reading *συλῶσαι* for *συγκλῶσαι*, and *ἰεῖς* for *σκιᾶς*, thus translated what follows:—

"Et iam volvuntur lapsabundae per inulas,
iam nigricolores violas populantes legunt
crocique florem, qui purpureis supparis
iniectus rutilum Solis imitatur iubar."

COMEDY.

While Tragedy drew its subject-matter from the mythical past (the only exceptions known being the *Persae* and the two unsuccessful plays of Phrynichus), Comedy, as a rule, dealt with the immediate present. Of its origin, all that need here be said is that it is traceable to the Megaric farces, whether its invention be attributed (as Bentley held) to Epicharmus in Sicily, or to Susarion in Attica. Nothing worthy of the name of Comedy existed before 460 B.C. Of Chionides, the earliest writer according to Aristotle, only a few lines remain, whilst of Magnes and Crates nearly all we know is contained in the Chorus of the *Knights* (520, sq.). The first who employed this new engine in political warfare was Cratinus, the great innovator in Comedy as Aeschylus was in Tragedy. He attacked Pericles, as did also Telecleides

and Hermippus. Alcibiades was assailed by Pherecrates, Cimon and Socrates by Eupolis. The licence of personal satire had grown with the growth of republican institutions, and is characteristic of these early dramatists. (See Hor., Sat. i. iv. 1-5; x. 16. Persius, Sat. i. *sub fin.*) The philosophy and education, the judicial system, the literature of the day, are successively attacked by Aristophanes in the Clouds, the Wasps, and the Frogs. With the cessation of this universal censorship, we feel that the Old Comedy has passed away. The triple division into Old, Middle, and New Comedy is unknown to Aristotle, who speaks only of Old and New. We may retain it, however, bearing in mind that the term Middle Comedy denotes a transition state, and exhibits some features common both to what preceded and what followed it. The first extends to the restoration of the democracy, 396 B.C.; the second embraces the subsequent period, down to the battle of Chaeronea, 338 B.C.; in the last we are carried on to the age of Pyrrhus, 280 B.C. They have been described as the Comedies of *Caricature*, of *Criticism*, and of *Manners*. Already in Aristophanes an important change can be traced in the omission of the *Parabasis* from his two last plays, the *Ecclesiazusae* and the *Plutus*, owing to the crippled state of the finances of Athens. There is no evidence of the employment of a Chorus even in the Middle Comedy, with regard to which three further particulars may be noticed: (1) the frequency of mythical subjects; (2) the introduction of love stories and intrigue by Anaxandrides and Alexis, afterwards so common in Menander, the nephew and pupil of the last-named writer; (3) a milder and gentler tone of banter, couched in more ordinary language, and regarding the philosophers and poets only from the *literary* point of view. Of the New Comedy, a clearer notion can be formed from the light thrown on it by Roman imitators. It was but a still further development of its predecessor. We see the decline of Athenian vigour, the absence of any high objects in life, the general corruption of society, reflected in the Fragments of this period, and equally in the plays of Plautus and Terence. These last belong exclusively to the class of *Comoediae Palliatae*, in which the characters

are Greek, and the scene is laid at Athens. Of the six Terentian comedies, four are adapted from Menander, with the addition in the *Adelphi* of a scene taken word for word from the *Συναποθήσκοντες* of Diphilus. The remaining two, the *Hecyra* and the *Phormio*, were based on plays of Apollodorus and Carylus. The situations and characters which perpetually recur, the braggadocio and parasite (the Thraso and Gnatho of the *Eunuchus*), the cook, the intriguing slave, the parsimonious father, are all traceable to a Greek origin. Lastly, we must not omit to notice the influence of Epicurus (born at Athens, 342 B.C., the same year with Menander, and his intimate friend from youth) on the whole of this later Comedy. See an excellent chapter (xxix.) in Müller's *Literature*, whence the above summary is mainly drawn. See, too, Meineke, *Frag. Com. Graec.*, vol. i. *passim*; Symonds' *Greek Poets*, 1st series, ch. viii., 2nd series, ch. x.

These five lines are all that remain of Susarion, if indeed they are his, which Meineke, as they are not mentioned by Aristotle, is rather inclined to doubt. He does not lay much stress upon the other objections made by Bentley, who denied that Susarion published any written plays, and maintained that if the lines were his, they were not written for the stage. The strongest argument alleged against them is, that such an address in the person of Susarion in the *Iambic* metre is contrary to the rule of the Comic Poets, who employ for this purpose the Chorus in the Parabasis, which usually consists of tetrameter Anapaests, never of Iambics. The germ of this spirit of satire upon women, which so largely pervaded Greek Comedy, has already been seen in Simonides of Amorgos (p. 115).

L. 1. ἀκούετε λειώ, "Oyez!" "O yes! O yes!" the crier's proclamation; often in Aristophanes.

Epicharmus, originally of the school of physicians at Cos, and a scholar of Pythagoras, migrated to Sicily about 488 B.C., where he lived, first at Megara and afterwards at Syracuse, under Hiero. He differs from the Attic writers of Comedy in the following points: (1) there is an absence of any distinct political tendency; his satire dealt with the follies of mankind in general;

(2) his Comedy was tinged with philosophy; (3) mythology supplied him with many of his subjects. His maxims contained in single lines are often referred to by Cicero, and are striking; e.g.—

νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄεθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.—

οὐ μετανοεῖν ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν.—

ἐπιπολάζειν οὔτι χρὴ τὸν θυμὸν ἀλλὰ τὸν νόον.

Epicharmus was the first to bring on the stage the Parasite. The word originally denoted nothing more than a class of priests who feasted together in the temple of Heracles. The chief Dorisms in this passage are γα, τηνῖ, τήνω, ὄκα, ᾶς κα, μαστιγῶν, οἰκάδης, εἶκω, κοῶ, in Attic, respectively, γε, ἐκεῖ, κείνω, ὅταν, εἰς ἂν, μαστιγοῦν, οἰκαδε, ἦκω and νοῶ. The verb λάω is only found in the Doric form. The hiatus in εἶκω οἰκάδης will be observed. In Sicily no doubt the latter word in Epicharmus' time still retained the Digamma.

L. 11. κυδάζομαι, from the root κύδος; "abuse." The word is not common; Sophocles uses it once, Aj. 772.

L. 11. καπ' ὧν ἤχθόμαν. The insertion of οὔν between the Preposition and its Verb, to denote the immediate sequence of one action on another will be familiar to readers of Herodotus. Lorenz thinks ἔχθομαι may be the true reading, as throughout the passage the Parasite speaks in the present tense.

L. 2. τοῦθ' οἶον, κ.τ.λ. "I thank my stars that I get off without the watchmen on guard wanting to do more than give me a blow or two."

L. 7. ὁ σχινοκίφαλος. We learn from Plutarch that the statues of Pericles generally represented him as helmeted, to conceal the defect of his "peaked" head. The Odeum, built under his direction, was an imitation of the Persian king's tent. These lines, from the mention of the Ostracism, would seem to have been written about 445 B.C.

The Wine-Flask (Πυτίμη) won the first at the same time that the Clouds gained only the third prize. "The Comic Muse was represented as the lawful wife of Cratinus, the faithful partner of his younger days, and she

- PAGE 233. NO. CCIX. complained bitterly of the neglect with which she was treated, in consequence of her husband having become attached to another lady—the bottle. She goes to the Archons, and brings a plaint of criminal neglect against him; if her husband will not return to her she is to obtain a divorce from him. The consequence is, that the poet returns to his senses, and his old love is re-awakened in his bosom.”—*Müller*.
- — L. 11. δωδεάκρουον, alluding to the fountain 'Ενιάκρουος, or Callirrhoe, either as a comic exaggeration, or as having really been increased by the addition of three new pipes.
234. — L. 3. ὀξύβαφον, first a cruet for vinegar, *acetabulum*, then any small vessel, here as a measure one-eighth of a pint. Meineke accents it thus; in *L.* and *S.* the word is paroxytone.
235. CCX. L. 1. ἀφθονία. The order is ἀφθ'. ἦν καταπ. τὴν ἐνθ. ἄρδ. αὐτὴν ὑποτριμματίοις (ᾧστε γίγνισθαι) ἀπαλὴν.—ἀνάπαιστα. Dindorf conjectures ἀνάβραστα, “boiled meat;” Casaubon, ἀλίπαστα; Meineke, ἀν ψαιστά, “cakes of ground barley,” ἀν having the sense of repetition, as below, on which cp. note on p. 177, l. 6.
- CCXI. L. 7. κράτιστος, κ.τ.λ. Cp. Ar. Arch. 530:—
- Περικλῆς οὐλύμπιος
ἦστραπτ' ἐβρόντα, ξυνεκίκα τὴν Ἑλλάδα.
- “Hic optimus quidem omnium eloquentiâ,
nam celer ut cursor pedibus promotus decem
facile vincebat oratores ceteros.
Velox loquendo, sed cum veloci impetu
Suada insidebat quaedam labiis illius.
Ita delinibat homines, unusque omnium
linquebat stimulos in animo audientium.”
- Grotius.*
236. CCXII. Myronides, the hero of Oenophyta (456 B.C.), having survived the great men of his day, was represented in this play as descending to the shades and bringing back Solon, Miltiades, Aristides, and Pericles, whose help the Chorus, consisting of the Boroughs of Attica, invoke against the new generation of statesmen.
- — L. 8. καθάρματα, “outcasts,” “scapegoats,” like φαξμακός. Cp. Ranae, 733:—

οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκὴ ῥαδιῶς ἐχρήσατ' ἄν.

The object of this play was to satirize Callias, the son of Hipponicus, for the number of flatterers that frequented his house. 236. CCXIII.

L. 12. "The slave who attends me is generally another person's, but in a slight degree my own too." This use of a genitive, especially αὐτός, to strengthen the possessive pronoun, is confined in prose to ἡμέτερος and ὑμέτερος. Cp. for another instance of ἐμός so used, p. 9, l. 13. — —

L. 4. Ἀχέστορα, a tragic poet ridiculed by Aristophanes. L. 4. στιγματίας. Cp. on p. 270, l. 3. L. 6. Οἰνεῖ, probably some public slave notorious for his cruelty is intended. κλοιόν, "a collar," old Attic κλώος. 237. —

Eupolis is supposed to be here glancing at his rivals, particularly Aristophanes. The latter was one of the settlers (κληροῦχοι) to whom Aegina was assigned. L. 12. παραρρεῖ. Cp. ἐκπλεῖν in *Hdt.* iii. 155, ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν. — CCXIV.

This Phrynichus must not be confounded with the author of "The Capture of Miletus." The allusion is to the mutilation of the Hermae. Teucer, a metic, who had fled from Athens to Megara, received 1000 drachms (μηνυτερά) for his information. Diocleides confessed to having made a false deposition, and was put to death. — CCXV.

L. 7. ὀρθῶς.

238. CCXVI.

"I speak correctly, old sire! his outward man is in the garret writing tragedy; while his essential being is abroad, pursuing whimsies in the world of fancy."—*Frere*.

L. 11. ὅθ' = ὅτε, "since." ὅτι is never elided in Attic. — —

L. 2. Χολλείδης. Dicaeopolis mentions his deme, Cholleidae, as well as his name, a mark of rusticity. There is probably a pun on the lame characters introduced by Euripides (Dicaeopolis of *Cripple-gate* has been suggested), which is carried out below in οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς, "it's not without reason (*non temere*) you bring out cripples in your plays," i.e. "when they have such a chance of 239. —

PAGE No.

tumbling downstairs." L. 5. "Well, they be wheeled out." See ἐκκύκλημα in *L.* and 241. CCXVII. L. 6. λιπαραί, an epithet peculiarly grateful to Athenians. It was first applied to Athens with reference probably to the Olive. A same fragment is also addressed as ἰοστέφα in part at least, from the violet hues of ev illuminate her crown of mountains, the colles Hymetti."

— — L. 8. τειττιγοφόρας. See Thuc. i. 6. The an emblem of the claim to be αὐτόχθονες.

"There, see him, behold! with the jew entwined in his hair, in the fashion of not dreaming of verdicts or dirty decre but lordly, majestic, attir'd at his ease, perfuming all Greece with an odour of

— — L. 9. χοιρινᾶν, "voting-shells." 243. CCXVIII. L. 1. κρούσιν καὶ κατάληψιν, "the way striking impression, and to keep down your attack in argument." Cp. Eq. 1379. κρουσι καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ. are, however, taken to mean "cheating" hension."

— — L. 8. "The line διὰ τῶν κοίλων, κ.τ.λ. cou written by none but an ardent lover of the one who had watched hour after hour oblique side-long action of descending clo form along the hollows and ravines of the hill

— — L. 10. εἰ μή, κ.τ.λ., "unless your eyes pumpkins."

— — L. 14. οὐ γὰρ μὰ Δί', κ.τ.λ.

"Socr. So then till this day that celestial you never imagined nor k

St. Why no, on my word, for I always ha they were nothing but vap

Socr. O then, I declare, you can't be awa that 'tis these who the sop prophets sent beyond sea, quacks of e fops signet and jewel bede

astrological knaves and fools, who their staves
of dithyrambs proudly rehearse,
'tis the Clouds who all these support at their ease,
because they exalt them in verse."

Rogers.

L. 14. νεφίλην Κεντ. ὄμ. Cp. Ant. and Cleop., Act iv. 244. CCXVIII.
Sc. 12; Lucr. iv. 137.

L. 9. Διπολιώδη: i. e. *obsolete*, from an ancient festival. 245. CCXIX.
τεττίγων. Cp. above, p. 241, l. 8. Cecides in the next
line was an old-fashioned dithyrambic poet.

L. 4. ἀναπλάττειν, "to remodel," "copy," the read- — —
ing of the Ravelna MS. seems preferable.

In no play of Aristophanes is the marvellous richness 247. CCXX.
of his inventive genius more conspicuous than in the
Birds. It was brought out in 414 B.C., during the Sici-
lian Expedition, and abounds with allusions to the ex-
travagant schemes and hopes entertained by the Athe-
nians of the time, to their impatience at Nicias' delay (μει-
λονικιᾶν, v. 639), and to their speculations in philosophy.

L. 11. ἐλελιζομένης. So of the quivering strings of the — —
lyre, p. 144, l. 7. In L. and S. the two words are treated
as distinct, the verb in the former place being connected
with ἐλίσσω, in this passage with the cry, ἐλελεῦ.

L. 13. σμίλακος, probably "bindweed" here and in — —
p. 209, l. 10.

L. 1. γῆ δ' οὐδὲ ἀήρ, i. e. οὐδὲ γῆ οὐδὲ ἀήρ. Cp. Aesch. 249. CCXXI.
Ag. 532. Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις, i. e. οὔτε Πάρις,
κ.τ.λ. L. 14. γέρας. Cp. p. 125, l. 13.

L. 2. Ὀρέστη, a street-robber, or pickpocket, men- 250. —
tioned elsewhere in Aristophanes. L. 11. ξύμβολον. Cp.
p. 96, l. 9.

L. 8. The well-known opening of the Choephoroe. 251. CCXXII.

L. 24. μάκτραν—κάρδοπον, "a kneading-trough," or "a 252. —
trough to knead in."

L. 1. κατιστωμυλμένης, "you glib-tongued chatterer." 253. —

L. 12. ἀνύσας, "and make haste about it." ἀνύω, like
φθάνω, is used both with a participle following, and, as
here, in the participle, joined to an imperative.

L. 1. ᾗν=ἰάν, ἦν, whereas ᾗν, "would," is never 254. CCXXIII.
lengthened.

L. 12. "If the rations are (in the shape of) a good dinner." — —
"Modo adsit caena opipara pro stipendio."—*Grotius*.

- ΠΑΘΕ No.
255. CCXIV. L. 1. ἄρας. Meineke (Ed. 1840) reads ἄραντ', i. e. "when setting sail."
- — L. 3. φρέαρ. The sense is that he can no more leave a banquet than a man who has fallen into a well can get out of it. L. 7. σκηπτόν, "a visitation."
- CCXV. L. 16. τριηραρχῶν ἀπήγξατ', from the outlay necessary for fitting out a trireme, which averaged fifty minae, or £203 2s. 6d. In later times the expense was a talent.
256. CCXVI. L. 12. αἶρουσι . . . μηχανήν. "They raise the machine as easily as one would lift a finger." The contrivance of the *Deus ex machina*, only once resorted to by Sophocles, appears in nine out of the nineteen extant plays of Euripides, a proof of the decline of Tragedy, in its inability to rely upon its own resources. L. 17. τῇ εἰσβολῇ, "the prologue."
257. CCXVII. The Athenian State is represented as replying to the envoys of the Egyptians. L. 12. μυγαλῇ, "the field-mouse."
- CCXVIII. Contrast with this, Propertius, bk. ii. eleg. 12:
"Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem," etc.
- CCXIX. L. 13. κλητῆρος, "the constable," rather than the witness.
258. CCXX. Timocles' Attic Greek was remarkably pure. Among the objects of his satire were the orators Demosthenes and Hypereides.
259. — L. 10. Φινεῖδαι, Polydectus and Polydorus, according to Ovid.
- — L. 12. Cp. p. 239, l. 14.
260. CCXXII. L. 5. ὡς ἵμερος, κ.τ.λ. A parody on Eur. Med. 57, ὡς ἵμερος . . . λέξαι μολούσῃ διῦρο δεσποίνης τύχας.
261. — L. 2. γλαυκίσκον, a grayling. L. 2. ἐξ Ἀργους κάπρον: i. e. from the *Amphilocheian* Argos. The district round Ambracia was famous for its boars. So Grotius understood it. But probably a *pike* is meant, as the whole of the passage is on fish.
- CCXXIII. L. 10. λάβηται φερόμενος. Porson notices this as a rare instance of a dactyl before the final iambic, in the Trochaic metre.
262. CCXXIV. L. 9. ἡ μὲν εἴρων ἡ δ' αὐθέκαστος, "one cunning, another straightforward or simple."

Cp. Aesch. S. c. Theb., 588, sq., on the utterance of which lines all eyes are said to have been turned on Aristeides.

Symonds quotes Goethe's words, "Menander is thoroughly pure, noble, great, and cheerful, and his grace is unattainable."

L. 16. Perhaps ἔγωγς should be read, as σι follows.

L. 1. αὐτόν, Gaisford proposed αὐτὸν ἐπικουρεῖν.

L. 18. ἀλεκτρυῶν, κ.τ.λ.

γενναῖος, "generosus," is used by Plato and Xenophon of well-bred animals. ἑτέρᾳ, different from that of the inferior horse.

L. 23. τρίτα λέγει, i. e. τριταγωνιστεῖ, "plays the third part."

L. 3. οὗ δὴ λέγεται, κ.τ.λ. Sappho was a favourite character with the later comedians. Schlegel thinks that the story of her leap from the Leucadian rock was invented by them. The subject was probably treated in the amatory style, for which Menander was so famous:—

"Fabula iucundi nulla est sine amore Menandri."

Op. Tr. ii. 69.

L. 5. ῥίψαι, sc. ἑαυτήν.

L. 6. κατ' εὐχὴν σήν, "in accordance with our vow to thee, Apollo."

L. 2. οἰκείως, "dutifully," as in Thuc. ii. 60.

L. 14. πανήγυριν.

"Life is a fair, where thousands jostle,
where all is dice and thieves and bustle,
all tumults fierce and wranglings loud,
and we are pilgrims in the crowd.

Who would not long such scene to leave
ere strife or losses bid him grieve?

To be the first his home to win,
or rest him in a quiet inn?"—*Anstice*.

L. 15. ἐν ᾧ, sc. χερόνω. L. 21. ῥεμβόμενος, "turning about, roving unsteadily;" rt. ῥεπ—ῥοπή, "the turn of the scale."—*Curtius*, 513.

AGE No.
2.7. CCXLII.

Compare Addison: "When I look upon the tombs of the great, every emotion of envy dies in me; when I see kings lying by those who deposed them, when I consider rival wits placed side by side, or the holy men that divided the world with their contests and disputes, I reflect with sorrow and astonishment on the little competitions, factions, and debates of mankind. When I read the several dates of the tombs, of some that died yesterday, and some six hundred years ago, I consider that great day when we shall all of us be contemporaries, and make our appearance together."—*Spectator*, No. xxvi. Cp. Hamlet, Act v. sc. 1.

— — L. 7. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν. Meineke suggests αὐτοῖς χρόνῳ. "But none of these things ward off from them the ravages of time."

268. CCXLIII. L. 2. Σκύθης τις, κ.τ.λ. "What Scythian is noble?—A plague on him! Yet Anacharsis was one." But Σκύθης τις ὄλεθρος, "a Scythian is a pestilent fellow," seems preferable. Cp. ὄλεθρος Μακεδόν of Philip, in Demosthenes, and the similar use of φόρος. See the account of Anacharsis's visit to Greece and his death, Hdt. iv. 76, 77.

— CCXLIV. L. 8. ἀπολαύειν τὸν βίον. ἀπολάπτειν should perhaps be read, as the construction with the accusative is rare.

269. — L. 2. συνῆχας, "compulisti," "you have driven the citizens to be vegetarians." τὰ λάχανα, "the vegetable market;" as οἱ ἰχθῦς, Ran. 1068; τὸ μύρον, Eq. 1375, etc.

— — L. 7. ἐπιτετίμηκας, "you have raised the price." So in Demosthenes, ὁ σῖτος ἐπετιμήθη.

— CCXLV. Hence the name καπινοσφράντης, invented by the comic writers for such a parasite.

— — L. 13. πτερύττομαι, "plausis alis gestio."

270. — L. 3. κόμην—ἐστιγμένος, a branded slave, who lets his hair grow over his forehead to hide the mark. Cp. Martial, xi. 29:—

"Et numerosa linunt stellantem splenia (patches) frontem.

Ignoras quid sit? Splenia tolle, legas."

The letters thus hidden on the Roman slave's forehead would be FUR, or FUG, for fugitivus.

L. 6. λάβραξ, a bass. λάβρακες Μιλήσιοι was a proverb for greedy persons.

L. 8. Αἰγινᾶϊον. The weight of the Aeginetan talent was about 82½ lb., that of the Attic not quite 57 lb.

L. 9. Ἀττικά, sc. κέρματα, "small change."

L. 10. τὴν καταλλαγὴν, "the profit on the exchange."

L. 13. Εὐριπίδην, a name given to a throw of the dice, when the numbers made up forty, from Euripides, one of the forty in office after the Thirty Tyrants.

L. 15. στυγῆ. Cp. 228. No. CCII.

L. 18. ἀσυμβόλους, *imunes*, "without putting down their share." The first of these three lines is from the Antiope, the third from the Iphigenia in Tauris.

Bato lived about 280 B.C., and satirized, among other philosophers, the Stoic Cleanthes. This fragment used to be wrongly attributed to Plato.

L. 9. ἐκ δὲ τοῦ ζῆν.

"namque qui vivunt bene
hi rectè vivunt: nonne id concedes mihi?"

Grotius.

L. 16. γλαυκίσκον. Cp. on p. 261, l. 2.

PAGE No.
270. CCXLV

— —

— —

— CCXLV

— —

— —

271. CCXLVI

— —

BOOK V.

Some of the following passages might have been differently arranged, by classing Xenophanes with the Ionians of the sixth century B.C., reserving the few specimens that exist of Platonic Poetry for a place among the Epigrams, and including the lines of Aristotle among the Skolia. It seemed, however, desirable to group together a few of the most striking fragments of the philosophers. The Eleatic School is thus represented by Xenophanes and his successor Parmenides, — the former of whom was the first to attack the Homeric description of the gods, with criticism as bold as that employed by Plato on the same subject in the second and third books of the Republic. He does not scruple to style the battles of the Titans and Centaurs "fictions of the men of former times," and to ridicule the anthropomorphic tendency of the myths. Of Pythagoras no

genuine remains are extant, but about four hundred lines have been preserved of Empedocles, one of the most interesting of the precursors of the Socratic philosophy. That remarkable man united in himself the character of priest, philosopher, physician, and rhetorician, and though, according to Aristotle, to be regarded rather as a physiologist than a poet, he was unquestionably gifted with a lofty imagination. If his verses display less musical sweetness than earnestness of thought, yet the solemn and impressive tone which pervades them, accounts for the enthusiastic eulogy pronounced on him by Lucretius :

“ Carmina quinetiam divini pectoris eius
vociferantur et exponunt praeclara reperta
ut vix humana videatur stirpe creatus.”—i. 733.

Aristotle's Ode to Virtue may remind us of the instances in our own literature of men like Bacon and Wotton, whose thoughts occasionally found vent in poetry. Lastly, Cleanthes furnishes a favourable type of the Stoic. His Hymn to Zeus has been styled the most devotional fragment of Grecian antiquity. See Müller, vol. i. xxvii., Symonds, 1st series, ch. iii., 2nd series, ch. v.

272. CCXLIX.

Xenophanes of Colophon founded the celebrated school of Elea (afterwards Velia, according to the Roman pronunciation) about 508 B.C., but wrote elegies at an earlier period, in Asia Minor. The dialect he employs is Epic, with a few Aeolisms.

— — L. 2. ἀμφιτίθει, for ἀμφιτιθεῖ, by the Aeolic retraction. ἄλλος μὲν must be understood from the next line.

— — L. 5. προδώσιν, sc. ἑαυτόν. Cp. προδοῦναι τὰ ῥέθρα. Hdt. vii. 187 of the rivers *failing* on Xerxes' march.

273. — L. 2. μύθοις, tales, legends; λόγοις, discourse generally. Karsten reads νόοις for λόγοις, to avoid the apparent tautology. L. 4. προχειρότερον, Bergk conjectures προαιρετίον.

— — L. 8. καὶ τὸν ὃς ἀμφ' ἀρετῆς. Sc. ὃς ἀναφαίνει, i. e. διαλέγεται ἀμφ' ἀρετῆς. L. 9. διέπει. “ Marshals,” ironically. L. 11. σφιδανός, “ violent.” See on p. 227, l. 18.

— — L. 12. θεῶν δὲ προμηθείην, κ.τ.λ. “ Cum de Diis immor-

	PAGE	No.
talibus disputamus, dicamus digna Diis immortalibus." —	273.	CCXLIX.
<i>Cic. de Naturâ Deorum</i> , iii. 25.		
L. 15. κατὰ πάντ' ἄδαῃ, "to all mysteries."	—	—
L. 16. πολύφραστοι. <i>sollertes, cordati</i> , "endued with thought."	—	—
L. 5. ἀμφὶς ἔχει, "keeps them on either side; above there is a lintel, below a threshold of stone."	274.	CCL.
L. 6. πλῆνται, for πέπληνται, pf. of πίμπλημι. "They are filled, i. e. blocked, or closed by huge doors." So Karsten takes the passage, quoting "Ἑλλησι βαρβάρους θ' ὁμοῦ πλήρεις ἔχουσα, Eur. Bacch., 18, for the more usual Ἑλλήνων.	—	—
L. 15. καί με θεά. Cp. Gray's <i>Progress of Poesy</i> , "To him the mighty Mother did unveil her awful face," etc.	—	—
L. 24. ὥς τε, κ.τ.λ. The meaning is, "This, too, you shall learn, how (ὥς τε) you may travel in thought thoroughly through everything, holding opinions which will bear testing," i. e. how δόξα may become ἐπιστήμη.		
L. 3. φόνω. This, according to Plutarch, is not to be limited here to the sense of murder, but includes the consumption of animal food. There is a strong resemblance between these opening lines and the Platonic myth on the pre-existence of the soul. Cp. <i>Phaedrus</i> , p. 245.	275.	CCLI.
L. 8. Νείκει' μαινομένω, the <i>Discordia demens</i> of Virgil.	—	—
L. 13. παῦρον δὲ ζωῆς. See Grote's <i>Plato</i> , i. p. 49; <i>Hist. Gr.</i> , ch. lxvii.; and <i>Lucretius</i> , ii. 576.	—	CCLII.
L. 1. πάντοσ' ἐλαυνόμενοι, κ.τ.λ. Cp. M. Arnold's <i>Empedocles on Etna</i> .	276.	—

" Hither and thither spins
the wind-borne mirroring Soul:
a thousand glimpses wins,
and never sees a whole."

L. 1. τὸ οὐλον, "the universe."	—	—
L. 2. οὐτ' ἐπιδεχτά. Compare the quotation in St. Paul, 1 <i>Cor.</i> ii. 9, "Eye hath not seen, nor ear heard," &c.	—	—
L. 3. σὺ οὔν. Some deity is here addressing the poet as a disciple. L. 4. πείσεται, i. e. the amount of truth attainable by man is limited by the capacity of the human intellect.	—	—

- PAGE 276. No. CCLII. L. 10. μηδέ σε. Here the Muse is speaking. The sense is, "Let not the fact of gaining honour from mortals, impel you to use intemperate language."
- — L. 11. ἐφ' ᾧ τι. "*Ed lege, sc. conditione ut, hic idem valet quod ὥστε.*"—K.
- — L. 12. θαάσσεις, "hasten to," rather than "sit on," according to Karsten; ἐπὶ th. n will have the pregnant sense it has in Hom., Il. ii. 59, πέτονται ἐπ' ἄθισιν (fly on to the flowers and settle there).
- CCLIII. L. 14. λιπέξυλον, a word used twice by Empedocles, and by no other author, in the sense of "feeble." "Proprie convenire videtur in arborem cui *lignum* (i. e. vis ac robur) *deest*, vel in ramum *a stirpe decerptum.*"—K.
- — L. 16. δέυεται. Cp. Lucr. ii. 2:—
- "Largus item liquidi fons luminis aetherius sol
inrigat adsidue caelum candore recenti;"
- — and ἀκτῖσι βεβρεγμένος, Pind., Ol. vi. p. 143, l. 14.
- — L. 18. ἐθειλυμένα. "Videndum, num derivatum sit fortasse ab ἐλύω convolvo, ut ἐθειλυμένος idem notet quod ἀολλής, confertus."—K. θέλυμνα, "the foundations of things," the *semina rerum* of Lucretius is another reading.
277. — L. 5. διάπτυξις, "interchange."
- CCLV. L. 16. ᾧ φίλοι. Epimenides composed similar "hymns of purification." In the physiological poem, a single person, Pausanias, in this latter one, the whole State is addressed.
278. — L. 2. ἐγὼ δ' ὕμνιν θεός, κ.τ.λ. Empedocles is said to have suggested to the Selinuntines the means of curing a pestilence by works of drainage. Shortly after this, on his suddenly coming upon some of them at a banquet near the river, they rose and paid him divine honours.
- CCLVI. L. 13. παύσεις δ' ἀκαμάτων, cp. Matthew Arnold:—
- "He could stay swift diseases in old days,—
cleanse to sweet airs the breath of poisonous streams,
and in the mountain chinks inter the winds."
- — L. 15. παλίντιτα, "requiting the past damage."
- — L. 18. αἰθύσσαντα, "darting." See p. 139, last line, p. 146, l. 8.

L. 19. ἄξις δ', κ.τ.λ. There is a reference perhaps to Panthea, whom he is said to have restored to life after lying

“ thirty long days in a cold trance of death.”

The genuineness of many of the Epigrams commonly attributed to Plato has been questioned. Those here given are assigned to him (the first three, however, with some hesitation) by Bergk.

L. 1. δάκενα, the inscription, according to Diogenes Laertius, on Dion's tomb at Syracuse. Plato's friendship for Dion began on the occasion of his first visit to the elder Dionysius, B.C. 387. On this, and on his two later visits to the younger Dionysius, with their disastrous consequences, see Grote's Greece, ch. 83, 84.

“ Dost scan the stars? O would I were those skies,
to gaze upon thee with their myriad eyes!”

Goldwin Smith.

“ Thou wert the morning star among the living,
ere thy fair light had fled;
now having died, thou art as Hesperus, giving
new splendour to the dead.”—*Shelley.*

“ The Muses seeking for a shrine
whose glories ne'er should cease,
found, as they stray'd, the soul divine
of Aristophanes.”—*Mervale.*

Plato sent *The Clouds* to Dionysius as a specimen of Athenian literature, and introduced Aristophanes as one of the guests, who each deliver a panegyric on Eros, in his Symposium.

We see by this Hymn how much was comprised in the Greek ἀρετή—excellence of any kind, the active no less than the strictly moral virtues.

L. 13. Ἀταρνείος ἐντράφος. Hermias, the tyrant of Atarneus and Assos. Aristotle erected a statue to his memory at Delphi, with an inscription stating how he had been treacherously murdered by the Persians.

L. 4. ἐκ σοῦ, κ.τ.λ. To this passage, and to the Hymn

PAGE 278. NO CCLV

279. CCLV

— —

— CCLV

— CCLV

280. CCLX

281. CCLX

— —

282. CCLX

182. No. OCLXV. of Cleanthes generally (as well as to Aratus), no doubt St. Paul alludes in his speech at Athens, Acts xvii. 21. It will be remembered that, before delivering it, he had been encountering certain of the Epicurean and Stoic philosophers. L. 4. ἵης. Cp. note on p. 12, l. 16.
183. CCLXVI. L. 18. ἄγου δὲ, κ.τ.λ. Thus translated by Seneca:—

“Duc o parens celsique dominator poli,
quocunque placuit: nulla parendi mora est:
adsum impiger. Fac nolle, comitabor gemens
malusque patiar, quod pati licuit bono.
Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.”

BOOK VI.

The fragments of Menander have already brought us to the post-Alexandrian age of Greek literature. Comedy was the only form under which the drama survived at Athens. Theodectes (B.C. 353) brought out the last new tragedy. The theatre was now turned into a recitation room for Homeric rhapsodists, under Demetrius Phalereus, who, as head of the Macedonian party, governed Athens from 317 to 307. With his migration to Egypt a new era commences in Greek literature, at the home prepared for it by Alexander. His influence on Ptolemy Soter, at whose court he took refuge, was most important, as leading to the foundation of the Library of Alexandria. Philadelphus, with Callimachus as his librarian, greatly improved it; and still further additions were made by Euergetes, who dishonestly gained possession of the authentic MSS. of the three great Attic tragedians. But of all the various branches of study pursued under the Ptolemies, court patronage proved least favourable perhaps to poetry. It acquired an imitative and affected tone in the hands of men like Callimachus and Apollonius Rhodius. In spite, however, of the complaint which had been made by Choerilus* of the exhaustion of

* Ἦ μάκαρ, ὅστις ἦν κείνον χρόνον ἴδεις ἀοιδῶν
Μουσῶων θεράπων, ὅτ' ἀκείρατος ἦν ἔτι λείμων
νῦν δ', ὅτι πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχναι,
ὑστατοὶ αὐτὲ δρόμου καταλειπόμεθ'· οὐδὲ πῃ ἔστιν
πάντ' ἡ παπταίνοντα νοζυγὲς ἄρμα πελάσσαι.

all poetical subjects, the age produced one species of composition, the Pastoral, which appears then, and then only, in its perfection. "One natural strain is heard amid all this artificial jingle, that of Theocritus. It is not altogether Alexandrian. Its sweetest notes were learnt amid the chestnut groves and orchards, the volcanic glens and sunny pastures of Sicily; but the intercourse between the courts of Hiero and the Ptolemies seems to have been continual. One can well conceive the delight which his Idylls must have given to those dusty Alexandrians, pent up for ever between sea and sand-hills, drinking the tank-water, and never hearing the sound of a running stream, whirling, too, for ever, in all the bustle and intrigue of a great commercial and literary city."—*Kingsley, Alexandria and her Schools*. See Symonds, 1st series, ch. x.; Müller, ch. xlv.; Keble's *Praelections*, vol. ii. xxxi.

Idylls (εἰδῆ, εἰδύλλια), i.e. little picture-poems of common life.

284. CCLX

L. 7. ἄδιον, κ.τ.λ. Cp. Virg., *Ecl.* v. 82.

— —

"Nam neque me tantum venientis sibilus austru," etc.

L. 2. ὡς for ὅπου. L. 6. κεκμακὼς ἀμπαύεται. Cp. 1 Kings xviii. 27, on Baal, "Or peradventure he sleepeth, and must be awaked."

285. —

L. 20. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ'. Cp. *Ecl.* x. 9, "Quae nemora, aut qui vos saltus habuere, puellæ," etc., and Milton's *Lycidas*, "Where were ye, nymphs?"

— —

L. 25. τῆνον, p. 286, line 9. ἦνθον, l. 24. νῦν δ' ἴα. Compare with these passages respectively *Ecl.* x. 13, sq.; v. 27, sq.; viii. 52-58.

— —

L. 21. φράσδει. "You imagine my last sun has set." It has been pointed out to me by Mr. Munro that the words of Philip (Livy, xxxix. 26) bear a striking resemblance to, and may possibly be a recollection of this passage of Theocritus,—"*Nondum omnium dierum solem occidisse.*"

286. —

L. 26. πάντα δ' ἑναλλα γίνοιτο, translated *Omnia vel medium flant mare*, by Virgil, who mistook ἑναλλος, "contrary," for ἐνάλιος, as he confounded Ὀρκος, the god of the oath, with Orcus, the god of the dead.—*Georg.* i. 277.

— —

PAGE No.
287. CCLXVIII.

L. 4. ἔβα ῥόν. Madvig proposes ἔβα.—ῥόνου ἔκλυσι δίνα, denying that ἔβα ῥόν could be used so absolutely of the Styx or Acheron.

— — Here again the Third and Eighth Eclogues of Virgil present obvious imitations.

288. CCLXIX.

L. 7. δυσίρστα. Polyphemus is represented as affecting indifference, in hopes of thus attracting Galatea.

— — L. 11. νιν, i. e. the dog, which Galatea sees from under the wave, as Paley explains the passage, which contains, in a short compass, a perfect picture.

— — L. 18. τὸν ἀπὸ γραμμῆς, κ.τ.λ. She moves the stone from the centre line (called the sacred one), "omnia tentat quasi ad incitas redacta." The allusion is to a game of draughts played with five lines, the middle one of which might not be crossed. Cp. Ben Jonson,—

"Follow a shadow it still flies you,
Seem to fly it, it will pursue," &c.

"And lo! she pelts the watch-dog—with a bound
he barking starts, and angry looks around,—
then bays the sea; the waves soft murmuring show
an angry dog fast running to and fro.
Take heed he leap not on her, coming fresh
from the sea-wave, and tear her dainty flesh.
But like the thistle down, when summer glows,
the sportive nymph, soft-moving comes and goes;
pursues who flies her, her pursuer flies,
and moves the land-marks of love's boundaries.
What is not lovely, lovely oft doth seem
to the bewildered lover, Polypheme!"

M. J. Chapman.

289. CCLXX.

The scene of the VIIth, the most charming perhaps of all the Idylls, is laid either near Velia in Magna Graecia, or in Cos, where Theocritus was a pupil of Philetas.

— — L. 2. ἀνίχα δὴ καὶ σαῦρος.

"Now the noon-day quiet holds the hill:
The grasshopper is silent in the grass:
The lizard, with his shadow on the stone,
rests like a shadow and the cicala sleeps."

Tennyson, Oenone.

- L. 11. ὁδὸς Θαλυσιάς, the way to the θαλύσια, the feast of first fruit offerings to Demeter. PAGE 289. No. CCLXX.
- L. 17. καὶ γὰρ ἴγω:— — —
- “ Et me fecere poetam Pierides,” etc. ;
- (Ecl. ix.) much of which is borrowed from this Idyll.
- L. 20. Σικελίδαν, Asclepiades. — —
- L. 21. βάτραχος, κ.τ.λ. Cp. p. 142, l. 16. — —
- L. 23. ἐρίφοις. See Kynaston's note. — —
- L. 18. Λυκωπίτας of Lycope in Aetolia. 290. —
- L. 2. κατεκλᾶσθης, Doric for κατεκλήσθης, from κατακλήω, “to shut in.” The Doric forms are written without an *ι* subscript. 291. —
- L. 5. ὥς ἐνόμευον, “that I might have been now tending.” See note on p. 181, l. 18. — CCLXXI.
- L. 8. τὸ λαγωβόλον, “the shepherd's crook” (in its first meaning, a stick for flinging at hares). Cp. Ecl. v. 88.— “at tu sume pedum.”
- L. 10. τὰν ἐπὶ Πύξας, the way leading to Pyxa, i.e. Buxentum if the scene of the Idyll is laid in Lucania. Πύξας is gen. sing. — —
- L. 11. ἐς Φρασιδάμω, as ἐν Ὀλβίῳ, p. 297, l. 7 ; and “Ventum erat ad Vestæ.” — —
- L. 17. ὀλολυγάν. Some unknown bird. For the reasons why it is not a tree-frog, see Kynaston's note. — —
- L. 4. τετράετις ἄλειφαρ, the four year old resin. Cp. 292. —
- The well-known *corticem adstrictum pice*, and *deprome quadrimum* of Horace.
- L. 13. ἂ δέ, i. e. the rustic statue looking down graciously on her votaries. — —
- L. 2. τεῖδε, Doric for τῇδε. 293. CCLXXIII.
- L. 5. ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς. Kynaston reads ἐνθα καλὰ Ναῖς, and transposes the two tetrastichs παῦτᾱ—αὐότιραι. This ἐνθα, and the corresponding one in ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων = “where” ; the rest ἐνθ' ὧς, κ.τ.λ. = “there.” After ὧς understand ἴστί.
- L. 11. ὧ = οὔ, “where.” — —
- L. 9. ἀστεμφής. The root is στιμφ στιμβ, seen in στίμφυλον, “pressed olives ;”—*unmoved*, so *unblinching* ; adv. ἀστεμφίως, “we held him fast,” p. 52, l. 21. The α is not negative, but prothetic, as in ἄσταχυς. See Curtius' Greek Etym., 219. 294. —

- PAGE No.
294. CCLXXXIII. L. 14. ἀγρωστις. See on p. 60, l. 8.
This and the xxivth Idyll (No. CCLXXXVIII.) are in the Epic style.
- — L. 21. κατήριπε. Cp. Prop. Eleg. i. xviii. 48:—
"Tum sonitum raptο corpore fecit Hylas."
- The whole Elegy should be compared with this Idyll.
295. — L. 1. Join Μαωτιστί with εὐκαμπία.
- CCLXXXIV. Thyonichus is advising his former friend Aeschines to take service under Ptolemy.
- — λῶπος, "a cape or cloak," connected with λίπω, "to shell" (compare our *shell* jacket). λέπυρον, "a husk," p. 106, l. 8. Hence, λαποδυταῖν, "to steal clothes," then, to rob generally, p. 268, l. 16. ἐπ' ἀμφοτέρους, κ.τ.λ., "firm on both feet." Cp. p. 111, l. 15; 114, l. 9.
- — L. 21. ἄς, i. e. ἴως. Cp. "dumque virent genua."—Hor.
296. CCLXXXV. For full explanations of the difficulties of this inimitable Idyll, see Kynaston's notes.
- — L. 4. ἀλεμάτου, "foolish," "distracted," Doric for ἡλεμάτου,—(ἡλιός—ἀλάομαι, "to go astray.")
- — L. 16. Instead of buying soda, and dye for the wool, he brings back salt from the booth in the market-place.
297. — L. 8. ὧν ἴδες ὧν εἶπαις, attraction for ἃ εἶδες τούτων καὶ εἶπαις ἄν.
- — L. 11. ἐς μίσει θίς πάλιν, "lay it down again carelessly if you dare."—Kynaston. L. 14. σμᾶμα, "soap."
298. — L. 8. ὁ τεκών. Ptolemy Soter.
- — L. 11. ἐραιοί. servile, from ἱριβός, "a hireling," and so cunning. Paley quotes on the general character here given to the Egyptians, "Noxia Alexandria dolis aptissima tellus."—Prop. Eleg. iv. ii. 33. Merry reads ἔλαιοι, "dwellers in the marshes."
299. — L. 10. καὶς ὥρας κῆπειτα, "for the next year and thereafter;" ὥρα, a year, as we say, last season; ἔπειτα, "for the future," as in Plato, Phædo, 116, τὸν ἔπειτα βίον. Cp. Hor. "Quod et hunc in annum vivat et plures."
- — L. 11. χρηστῶ, κ.τ.λ. Causal genitives. Cp. φιῦ τῆς ἀνοίας. See Madvig, Gr. 61. b.
300. — L. 2. ἐκχναισῦντι = ἐκχναίσουσι, "they will wear one out with their broad Doric." Cp. Terence "rogitando enecet."
- — L. 9. A difficult line. Kynaston joins πλὰν ἐνός with

- οὐκ ἀλίγω, "I don't mind one master," i.e. Ptolemy. For the rest, he understands χοίνικα with κινίαν, and renders "Prithes (μοι) don't scrape your measure before it is full," i. e. "don't anticipate," "don't count your chickens before they are hatched."
- L. 12. Σπέρχιν, κ.τ.λ., who won the prize in singing the dirge of Sperchis. Cp. p. 37, l. 16, λίνον αἰδε.
- L. 13. διαθρύπτεται, "beginning her airs and attitudes." See p. 288, l. 15.
- L. 2. κᾶποι. Cresses and other quick-growing plants set in pots were called Ἀδάνιδος κῆποι. 301. —
- L. 5. μαλεύρω = ἀλεύρω, "wheaten-flour." — —
- L. 4. ἕς γέωτα, "till next year come." Adonis was believed to remain six months under ground, and to typify the growth of the corn in the earth. 302. —
- L. 18. A good description of the rejected poems returning barefoot in dejected mien, mocking their author, and then dropping back into their chest, where they rest their head on their knees in "chill penury." — CCLXXVI.
- L. 6. ἀπωτέρω, κ.τ.λ., "Charity begins at home." — —
- L. 16. βρύον, "seaweed." — —
- L. 19. The various instruments of the fisherman's craft, the baskets, lines, wickerwork traps, bow-nets of rushes, etc., answering to this description, may all be seen suspended in the clefts of the rocks in parts of the coast of South Devon and elsewhere. — —
- L. 21. γέρον, κ.λ.τ., "an old boat fixed on props." 303. CCLXXVII.
- Cp. γέρον πέπλος, and Catullus, "charta loquatur anus."
- L. 4. ἃ γὰρ πνία σφιν ἱταίρα. Cp. the reply of the Andrians to Themistocles. αἰὲ φιλοχωρεῖν Πενίην τε καὶ Ἀμνηχανίην.—Hdt. viii. 111. 304. —
- L. 5. Παντᾶ, κ.τ.λ., "on either side the sea, shut in (by the bay), dashed up pleasantly right against the cottage." Paley illustrates παντᾶ, for *utrimque*, from Theocritus. Id. i. 55. παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας τρυφερόν. Cp. Kirke White:—

"The waves at the foot of the rifted rock,
They murmured pleasantly,"—

or the sense may be, "softly, with gentle splash."

L. 13. μὴ λαθόμεαν; τί τὸ χρῆμα; "am I wrong? what's all this? but surely the nights are unusually long." — —

PAGE No.

304 CCLXXVII.

L. 22. τί γάρ, κ.τ.λ. The sense seems to be, "What else can we do but interpret dreams lying, as we do, awake here on leaves, with plenty of leisure?" But ἄσμινοι ἐν ῥάμνῳ seems hopeless; ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, — *Kynaston*. See his note. φαντὶ-ἔχειν. "They say the town-hall ever has light (which we have not), its take (ἄγρα), never fails." He uses the word of his own craft.

305. —

L. 23. ἄμοσα δ' οὐκίτι, a solecism for μνηκίτι, yet the link δέ seems wanted. θείναι should also be θήσιν, and τὰ χωρία ταῦτα below, for ταῦτα τὰ χωρία, is most unusual. Madvig sees in this idyll traces of the hand of some late Byzantine writer.

— —

L. 25. ἔριδι, either (1) "confirm my mind, for I have scruples about my oath," or (2) applica judicium tuum.—*Paley*.

303. —

This piscatory eclogue, the only extant specimen of its class, was an imitation of Sophron, who wrote two mimes about fishermen. The question whether men are responsible for things said or done in dreams is touched upon by several of the Fathers, who decide as the fisherman does here (καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ἄμοσας) in the negative. Cp. Augustine, Conf. x. 30: "Tantum interest inter meipsum et meipsum; intra momentum quo hinc ad soporem transeo, vel huc inde retransseo!"

307 CCLXXVIII.

L. 9. οὔλαν, "thick," as in Homer, of woollen cloaks or rugs. Cp. p. 315, l. 20. The rt. is *var*, cover. εἶρος, ἔριον, "wool," *vellus*, *villus*, are connected with it. See *Curtius*, 496.

— —

L. 16. ἐπεὶ μογέειν ἀκάνθας. Whenever they felt pain in their spine they would relax their toils.

— —

The frequentative use of ἐπί, like that of ὅποτε, but, with ἐπί, is more common in Epic. For an instance, cp. p. 46, l. 5. This poem is in the epic style.

306 CCLXXIX.

On an ivory distaff, destined as a present from Theocritus to Theagenis, the wife of his friend Nicias. The metre is choriambic, the same as that of Hor. Od. i. xviii., "Nullam, Vare, sacrâ," etc.

— —

The dialect is Aeolic. Notice particularly, ὑμάρτη = ὁμάρτει, "follow," ὅπη = ὅπη—ἄπαλῶ as if ἀπαλῶ—τυῖδε = τηῖδε—βράκη = ῥάκη—ἰβολλόμαν = ἰβουλόμην—ἴσσαν = οὔσαν. Some of the dialectic forms are dif-

ferently given by Merry. See his specimens of Greek Dialects, p. 350.

L. 2. οἰκωφιλίας ἐπάβολος, i.e. ἐπιβολος, "befitting housewifery," "rei domesticæ augendæ studiosa." L. 3. πόλιν Νείλειω, i.e. Miletus, founded by Neleus. L. 4. καλάμω ὑπ' ἀπαλῶ, "with a roof of straw." Merry compares the palace of Romulus,—*Romuleoque recens horrebat regia culmo*.

PAGE No.
308. CCLXXXIX.

— —

L. 11. ὑδάτινα βράκη, "transparent," like the *Coæ vestes*.

— —

L. 15. ἀκίρας, of an idle or clumsy workwoman.

— —

L. 18. Τ. μυιλέον, i.e. Syracuse.

— —

Whether Theocritus was really the author of the Epigrams attributed to him is doubtful.

309. CCLXXX.

L. 10. ποτὶ τᾶν Μοισᾶν, "in the Muses' name."

— —

L. 7. ὁ μουσσοποιός.

310. CCLXXXIII.

"Poeta, lector, hic quiescit Hipponax;
si sis scelestus praeteri procul marmor:
At te bonum si nôris, et bonis natum,
tutum hic sedile, et si placet sopor tuus."

Sam. Johnson.

The descent is rapid from the natural simplicity of Theocritus to the artificial style, which appears in Bion, and still more in his pupil Moschus.

— CCLXXXIV.

L. 12. ἐόλητο. "was pressed," or "weighed down." See on p. 149, l. 4.

— —

L. 4. ἡ δ' ἰὼν. Cp. Ovid, *Fasti*, iv. 437, sq. :—

313. CCLXXXVI.

"Illa legit calthas: huic sunt violaria curae:
illa papavereas subsecat ungue comas."

L. 9. Cp. *Op.*, *Met.* ii. 874 :—

314. —

"dextra cornu tenet: altera dorso
imposita est: tremulae sinuantur flamine vestes."

and *Met.* vi. 102 :—

L. 18.

315. CCLXXXVII.

"Sicilian Muses, lead the sorrowing choir.
Ay me! the mallows when their pride is gone,
the parsley green, and soft luxuriant dill,
look for the growing of a later year;

PAGE No.
315. CCLXXXVII.

But we, our rank or strength or wisdom's pride
once scattered in the dust, insensate lie
through endless ages of unwaking sleep—
So thee the grave's eternal peace confines."

H. K.

With the despair expressed in the last lines, cp. the parallel Catullian and Horatian passages, "Soles occidere et redire possunt," "Nos ubi decidimus."

- — οὔλος. Cp. on p. 307, l. 9.
— — L. 5. εὐτυχος, "prompta," "expedita."
317. CCXC. L. 13. ἐφοίβασι, "cleansed."
318. — L. 4. Cp. "saepeque mutatas disposuisse comas."—
Tibullus.
— — λῶντο "were bathing." Doric for ἐλοῦντο, imperfect of λῶω, a form of λύνω not given in *L. & S.*
319. — L. 8. περᾶζων, "with the first dark hair of the beard on his chin." See on p. 64, l. 9.
— — L. 13. ὦ Εἰηρεΐδα. "Son of Everes," i. e. Tiresias.
— CCXCI. L. 23. κόγχος. Girls, when they arrived at marriageable age, used to dedicate to Venus the toys of their childhood. This shell is offered to Arsinoë, the wife of Ptolemy Philadelphus, worshipped after her death as Venus *Zephyritis*, from the promontory Zephyrium on which her temple stood.
320. — L. 3. οὔλος. It is doubtful whether here the sense is that of *whole, vigorous, nimble*, as contrasted with the creature when dead, or that of moving in a winding maze or dance, and so connected, through the notion of *twisted*, with its sense in p. 307, l. 9.
— CCXCIII. "Daybreak saw a funeral fire,
Melanippus on the pyre;
Sunset brought another woe;
then died the maiden Basilo—
died, for life she could not bear
with her brother lying there.
So there fell a goodly pair.
Then did Aristippus mourn,
twice a father, twice forlorn;
and Cyrene hung her head
for two so fair so early dead."

W. J., 1845.

L. 3. Cp. "Saepe ego longos
Cantando puerum meminī me condere soles."
Virg. Ecl. ix. 51.

L. 9. *στίβη*, κ.τ.λ., "suffering from frost and snow," by a common euphemism, as in *συμφορᾷ κεχηρμένος*, unless, as Blomfield proposed, *κεχαρημένος* be read. For *στίβη*, Cp. p. 59, l. 4. L. 10. *τῇ*, "take it." An epic contracted imperative of a lost verb, *τάω*, the root of which appears in *τρίνω* and *tendo*. Homeric forms recur often in these later poets.

L. 13. *τὸν τριετῇ*.

"Perspicui puerum ludentem in margine rivi
immersit vitreae limpidus error aquae:
at gelido ut mater moribundum e flumine traxit
credula, et amplexu funus inane foveat;
paullatim puer in dilecto pectore, somno
languidus, aeternum lumina composuit."—*West.*

Some beauties of the original, such as *τρεῖς τῇ* and *νύμφαι δ' οὐκ ἐμίνην*, are missed in this translation.

ψαφάρη, "crumbling." See below on CCCI.

Apollonius, on being driven from Alexandria by the jealousy of Callimachus, established a school of rhetoric at Rhodes, whence his title of the Rhodian.

For a good criticism on the *Argonautica*, see Conington's *Virgil*, vol. ii., Introduction to the *Aeneid*, pp. 19-23.

L. 1. *ινδάλλοτο*. An epic word, of which many are used by Apollonius. In these four extracts notice *ἀδινόν*, *ἐπιμαίωμα*, *ἰνγισίησι*, *ἐψιάσθαι*, *δοάσσαι*, *προσπτύσσομαι*, *συνημοσύναι*.

Cp. with these lines :—

"Multa viri virtus animo, multusque recursat
gentis honos: haerent infixi pectore vultus,
verbaque; nec placidam membris dat cura quietem."
Virg. Aen. iv. 5.

L. 1. *νῦξ μὲν*, κ.τ.λ. See the famous description in *Aen. iv. 523*. Virgil's Dido, however, resembles generally the Medea of Euripides, rather than the Medea of Apollonius.

L. 5. *ἀδινόν*, "deep." See on p. 6, l. 7.

— —

— CCXCVI

322. CCXCVII.

323. CCXCIX.

— —

— —

324. CCC.

— —

PAGE
324.No.
ccc.

L. 13. Cp.—

“Sicut aquae tremulum labris ubi lumen ahenis
sole repercussum, aut radiantis imagine Lunae,
omnia pervolat late loca, iamque sub auras
erigitur, summique ferit laquearia tecti.”

Virg. Aen. viii. 22.

- — L. 19. *ῥαιστήρια* (*ῥαίω*), “destructive,” a word only used by late writers.
- — L. 23. *τόφρα* *πάσαιτο*, “to taste them.” This use of *τόφρα* for *ῥφρα*, as a final conjunction *metri gratiâ*, is confined to the Alexandrian poets.
325. — L. 8. *εἰ ἴτισόν γε, κ.τ.λ.*, “since” *siquidem*, or now that she felt (literally handled) each particular.
- — L. 10. *ἐντισίγησι*, “suggestion.”
- ccc. L. 19. *ἑψιάσθαι*, “to amuse herself.” Literally to play with pebbles, *ἑψία*, only in the *Odyssey* and the Alexandrian writers. The *ε* is prothetic, the root is *ψ*, whence *ψάω*, “to rub,” *ψάμμος*, *ψῆφος*, *ψαφαρός*, p. 322, and many more words.
326. — L. 1. *δοάσσαι*, “she imagined,” in form only resembling the Homeric *δοάσατο*, but from *δοιᾶζω*, “to doubt.”
- — L. 13. *καταψήχων*, “soothing.” In Euripides, *Hippolytus* 110, of stroking down a horse.
- — L. 15. *ἀδινῶ προσπτύξατο, μύθῳ*, “met him with a flow of words.” On *ἀδινῶ*. See on p. 6, l. 7. L. 16. *συνμυσύνας*, “covenants.” L. 28. *ἀπροφάτως*, “unexpectedly,” only used by late writers.

BOOK VII.

Of the Epigrams the earlier poets have already supplied some of the choicest examples. Those of Simonides are the best of their kind. While in the Elegy no restraint is placed on the utterance of the feelings, conciseness was indispensable for the Epigram. It must be borne in mind that “the unexpected turn of the thought and the pointedness of expression which the moderns consider as the essence of this species of composition, were not required in the ancient Greek Epigram, in which nothing more is requisite than that the entire

thought should be conveyed within the limits of a few distichs." It was natural that this branch of poetry should survive during the decadence; so well adapted was it to depict the diversified aspects of Greek life and religion at all times, to express the graceful fancies of Plato, or the pathos of Meleager. Only a very few are here gathered out of the vast field of the Anthology. The names of their authors will occasionally indicate the late period at which we have arrived, and also the extent to which Greek was now cultivated in Italy. Leonidas of Tarentum was contemporary with Pyrrhus. Crassus is mentioned in the *de Oratore* as having been acquainted with Antipater of Sidon. Archias is the poet in whose behalf Cicero's eloquence was enlisted. Agathias, *the Scholastic*, and Paul, *the Silentary* (or Gentleman-Usher, who kept silence in the Imperial Palace), remind us that we have reached the time of Justinian (A.D. 527—565). The period which intervened between the accession of Basil, the first of the Macedonian emperors (867), and the close of the eleventh century, has been called the Augustan age of Byzantine literature. But in truth the spirit of Greek poetry was long since extinct: the dynasty of the Comneni witnessed no higher effort in versification than the tedious and tasteless hexameters of Tzetzes; and in general it may be said of the productions of this period of decay, which was fruitful in commentators, lexicographers, and learned compilers, that the less they lay claim to originality, the higher is their real value.

L. 7. πέμνω σοι ῥοδόκλεια, &c. &c.

327. cco

"Flowers my fingers have been weaving,
Rhodoclea, you're receiving;
here's a lily, and the cup
of a full rose mantling up;
fresh anemone hath met
with narcissus dewy-wet
and the dark-eyed violet.

Put this garland on, and then,
lady, be not proud again:
wreath and lady fair were made
both to flourish, both to fade."—*W. J.*, 1845.

- PAGE No.
 327. CCCIII. Compare the conclusion of Waller's "Go, lovely rose," which has been traced to this Epigram as its original.
 330. CCCVI. L. 6. κεκυφάλων. Cp. on p. 45, l. 10.
 — — L. 10. λογάδων, "the whites of the eyes;" the word seems to be only used in late Greek. With the idea compare in Scott's *Lord of the Isles* :—

"The dew that on the violet lies
 mocks the dark lustre of thine eyes."

- — L. 14. ἐνδίασι = (1) Sub divo agere; (2) versari in aliquo loco; (3) inesse, as in the present passage.
 331. CCCXII. L. 3. εὐδεις, κ.τ.λ.

"Docte puer vigiles mortalibus addere curas,
 anne potest in te somnus habere locum?
 laxi iuxta arcus, et fax suspensa quiescit,
 dormit et in pharetrâ clausa sagitta suâ;
 longè mater abest; longè Cythereia turba:
 verum ausint alii te prope ferre pedem,
 non ego: nam metui valde mihi, perfide, quiddam
 forsân et in somnis ne meditere mali."

Gray.

- CCCXIV. L. 9. βιβλήσθω. The writer is partly addressing his slave, and partly soliloquizing. ἄπτε. "Jacta sit alea: facem accende, puer, periculum faciamus: age, bono sis animo Meleager!"—*Edwards.*
 335. CCCXIV. L. 7. τῇ Παφίῃ, κ.τ.λ.

"Venus, take my votive glass:
 since I am not what I was;
 what from this day I shall be,
 Venus, let me never see."—*Prior.*

Do Veneri speculum: neque enim me cernere qualis
 Sum volo, nec possum cernere qualis eram.

W. E. R.

- CCCXV. Bergk will not allow this Epigram to be Plato's.
 L. 13. γύαια = πρυμνήσια, "cables made fast to the land," γύης.
 336. CCCXVI. On a suburb of Amasia in Pontus, called Love.

L. 4. ἡράνισαι, "art swollen," *mutuo accepisti, collegisti aquas ex nubibus turbidis*; 2nd, sing. perf. pass. from ἡρανίζω (*ἔρανος*).

PAGE No.
337. CCCXXVIII.

"While on the cliff with calm delight she kneels,
and the blue vales a thousand joys recall,
see to the last last verge her infant steals!

— CCCXXIX.

O fly—yet stir not, speak not, lest it fall.

Far better taught, she lays her bosom bare,
and the fond boy springs back to nestle there."

Rogers.

L. 9. Λυκάμβης. Cp. p. 112, No. LXIV.

340. CCCXXXVI.

L. 13. Ἰβυκί. See the Fragment in p. 137, No. CXV.

— CCCXXXVII.

The "cranes of Ibycus" passed into a proverb. The story is improved by Schiller, who makes the assassins betray themselves in the theatre at Corinth, (*Σισυφίην κατὰ γαῖαν*) during the performance of the Eumenides of Aeschylus.

L. 3. ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο, κ.τ.λ. Macgregor's translation keeps closer to the original than the well-known "Wind, gentle ever-green:"—

341. CCCXXXVIII.

"Gently, where lies our Sophocles in sleep,
gently, green ivy, with light tendrils creep:
there may the rose-leaf too and cluster'd vine
climb round his honour'd tomb in graceful twine:
Sweet were his lays, with sense and feeling fraught,
alike by Muses and by Graces taught."

Bergk assigns this and another epigram on Sophocles to the Rhodian Simmias. He regards the double treatment of the same subject as evidence of a later date than that of the Theban Simmias, the friend of Socrates.

L. 9. δάκρυα σοί.

— CCCXXXIX.

"Though the earth hide thee, yet there, even there, my
Heliadora,

all that is left I give, tears of my love, to thy grave,
tears how bitterly shed, on thy tomb bedewed with my
weeping,

pledge of my fond regret, pledge of affection for thee.
Piteously, piteously still, but in vain grieves on Me-
leager:

thou art among the dead; Acheron heeds not my woe.

PAGE No.
341. CCCXXXIX.

Where is the flower that I loved ? Death has torn it
away in the spring-tide,
torn it away, and the dust stains the fair leaves in
their bloom.

Genial Earth, be it thine, at the mourner's humble
entreaty,

gently to hold in thine arms her whom I ever deplore."

Edward Craven Hawtrey.

" Still my tears for thee unceasing flow :
still, though thou art laid below,
these affection's ling'ring drops I pour,
Heliodore !

Bitter tears : which shed, while yet they lave
this thy lamentable grave,
wild regrets that love's fond mem'ries store,
Heliodore !

Piteously for love among the dead
Meleager's heart hath bled,
heaping sighs on Acheron's thankless shore,
Heliodore !

Well-a-day ! my darling blossom's stem
Death hath snapt and plucked the gem ;
dust hath marred a bud that blooms no more,
Heliodore !

Lightly under thine enriching mould
to a mother's breast enfold,
Earth, I pray thee, her whom all deplore,
Heliodore !" *H. K.*

Grotius' rendering of the fourth couplet is good—

" Ah ! ubi dilectus mihi flos meus ? abstulit Orcus,
abstulit : in cinerem corporis ivit honos."

342. CCCXL. L. 8. πῦλαι. Cp. (Cydippe Asontio, v. 172)—

" Et face pro thalami fax mihi mortis adest,"

and Prop. v. xi. 46—

" Viximus insignes inter utramque facem."

	PAGE	No.
L. 3. ἀμέρσας. See on p. 64, l. 18.	343.	CCCKI,
L. 6. ἀμολγαῖον, "to be milked." There is no connection with the difficult νυκτὸς ἀμολγαῖ, as if, according to Buttmann, it = ἀπμαῖος.	—	—
"The Ode to Rome, which vulgarly passes current as a work of Erinna, has been ascribed with better right to Melinno, an otherwise obscure poetess of the early part of the Roman period."— <i>Mure</i> , iii. cb. v.	—	CCCKLIV.
The best of these later Anacreontics may perhaps belong to the Alexandrian period. Many of them probably belong to the age of Nonnus, the commencement of the sixth century, A.D. The chief evidences of their spuriousness, are (1) with one exception, they are not found in the quotations from Anacreon in ancient writers; (2) the generalities which they contain; (3) the different conception of Cupid from that which is found in Anacreon.	344.	CCCKLV
This pretty story is in the Halieutica. Its author, a Cilician, lived about A.D. 180. The Cynegetica, an inferior poem, is thought to have been composed at a rather later date by another Oppian, a Syrian.	347.	CCCKLVIII
L. 11. ἡϊθέου. This is Schneidewin's conjecture in place of the Paris reading, ἡΐθειον δελφῖνι συνηβάοντας ἱταίρους.	348.	—
L. 25. παρενείρον, "curling round;" lit. entwining.	—	—
L. 12. ἀνευάζων, honouring with cries of εὐα, evoe.	350.	CCCKLII
L. 16. ὑακίνθου. That the ancient Hyacinthus stone was the modern Sapphire, is proved by King, <i>Antique Gems</i> , sec. 1. Φοιβάδος is translated "aimé de Phebus," by the Comte de Marcellus. But may it not mean "radiant"?	—	—
L. 17. ἔγχλοα, "pale green." King holds that the ancients were acquainted with the true Emerald. The Greek word is a corruption probably of the Sanskrit, <i>marakata-s</i> , the gem and its name having been imported from Bactria into Europe by traders.	—	—
L. 21. μετανάστιον, "removed from their home."	—	—
L. 3. φιλακρήτῳ πιτήλῳ, i.e. with a scourge made of vine-twigs.	351.	—
L. 6. φυταλίην εὐοδμον, the cinnamon-tree is probably intended.	—	—
Musaeus is believed to have lived at the end of the fifth	—	CCCL.

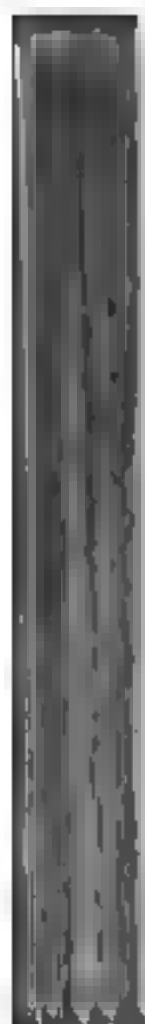
and the beginning of the sixth century. Of all the representatives of the school of Nonnus, he alone has any pretension to literary merit. "This tragedy of Hero and Leander, the Juliet and Romeo of the Dardanelles, is the dying swan-note of Greek poetry, the last distinct echo of the old music of Hellas."

INDEX.

INDEX.

THE ILIAD.

No.		Page
I.	Bk. I. 33—52. The Pestilence	1
II.	Bk. I. 148 — 187; 223 — 244. Quarrel of Achilles and Agamemnon	2
III.	Bk. I. 511—535. The Nod of Zeus	5
IV.	Bk. II. 84—101. The Greeks pour forth to the Agora	6
V.	Bk. II. 455—483. The Marshalling of the Forces	7
VI.	Bk. III. 154—244. Helen on the Walls of Troy	8
VII.	Bk. IV. 423—456. The Meeting of the Hosts	12
VIII.	Bk. V. 733—754. Athena arming for Battle	13
IX.	Bk. VI. 390—493. Meeting of Hector and Andromache	14
X.	Bk. VIII. 542—565. The Trojan Watchfires	18
XI.	Bk. IX. 182—205. The Mission to Achilles	19
XII.	Bk. IX. 307—392. The Refusal of Achilles	20
XIII.	Bk. IX. 496—526. Speech of Phoenix	24
XIV.	Bk. XI. 472—466; 544—568. Ajax	25
XV.	Bk. XII. 210—243. Hector and Polydamas .	27
XVI.	Bk. XII. 277—289. Simile of the Snow- flakes	28
XVII.	Bk. XII. 445—471. Hector at the Ramparts	29
XVIII.	Bk. XIII. 10—38. Poseidon	30
XIX.	Bk. XIII. 125—148. A Close Combat at the Ships	32

No.		Page
xx.	Bk. xv. 262—280. Hector revived by Apollo	33
xxi.	Bk. xvii. 51—69. Death of Euphorbus	34
xxii.	Bk. xvii. 424—455. Achilles' Horses weep for Patroclus	35
xxiii.	Bk. xviii. 541—572. From the Shield of Achilles	36
xxiv.	Bk. xix. 1—18. Presentation of the Arms	37
xxv.	Bk. xix. 362—391. Achilles arming for Battle	38
xxvi.	Bk. xix. 404—424. Speech of the Horse Xanthus	40
xxvii.	Bk. xx. 47—66. The Gods advance to Battle	41
xxviii.	Bk. xxi. 99—113. Reply of Achilles to Lycaon	42
xxix.	Bk. xxi. 233—264. Achilles struggling with the River	43
xxx.	Bk. xxii. 437—448; 460—472. Andromache hears of Hector's Death	44
xxxi.	Bk. xxiv. 1—18. Achilles' Grief for Patroclus	45
xxxii.	Bk. xxiv. 477—524. Priam begging the Body of Hector	46
xxxiii.	Bk. xxiv. 723—804. The Mourning over Hector	48

THE ODYSSEY.

xxxiv.	Bk. iv. 430—480; 538—570. Proteus and Eidothea	51
xxxv.	Bk. v. 56—84. The Abode of Calypso	55
xxxvi.	Bk. v. 160—199. Calypso dismisses Ulysses	56
xxxvii.	Bk. v. 441—493. Ulysses lands at the Mouth of a River	58
xxxviii.	Bk. vi. 85—118. Nausicaa	60
xxxix.	Bk. vi. 149—185. Ulysses' Address to Nausicaa	61

INDEX.

467

No.		Page
XL.	Bk. vii. 98—132. The Palace of Alcinous	63
XLI.	Bk. viii. 62—82. Demodocus	64
XLII.	Bk. ix. 82—113. The Lotos-eaters and the Cyclopes	65
XLIII.	Bk. ix. 395—461. Escape of Ulysses	66
XLIV.	Bk. x. 388—417. Circe removes the Spell	69
XLV.	Bk. xi. 197, &c. Ulysses meets with Anticleia and Achilles in the Shades	71
XLVI.	Bk. xii. 178—200. The Sirens	74
XLVII.	Bk. xii. 234—259. Scylla	75
XLVIII.	Bk. xiii. 78—110. Ulysses landed asleep at Ithaca	76
XLIX.	Bk. xvi. 172—212. Ulysses discovers himself to Telemachus	78
L.	Bk. xvii. 200—337. Death of Argus	79
LI.	Bk. xix. 518—529; 535—569. Dream of Penelope	81
LII.	Bk. xx. 338—358. Laughter of the Suitors	83
LIII.	Bk. xxi. 388—Bk. xxii. 7. Ulysses is made known to the Suitors	84
LIV.	Bk. xxiii. 205—217 231—240. Penelope recognizes Ulysses	86
LV.	Bk. xxiv. 36—49; 58—97. Speech of Agamemnon in Hades	87
HESIOD.		
LVI.	<i>Works and Days</i> , 173—201. The Iron Age	90
LVII.	————— 287—305. χαλκὸν τὰ καλὰ	91
HOMERIC HYMNS.		
LVIII.	<i>Hymn to the Delian Apollo</i> . Delos in the Olden Time	92
LIX.	<i>Hymn to the Pythian Apollo</i> . Foundation of the Oracle, 216—221, 260—302	93
LX.	<i>Hymn to Hermes</i> . Invention of the Lyre, 22—51	96
LXI.	Robbery of the Oxen, 68, &c.	97
LXII.	<i>Hymn to Aphrodite</i> . Exordium	100
LXIII.	————— Tithonus	101

No.		Page
LXIV.	<i>The Hymn to Dionysus</i> . . .	102
LXV.	<i>The Potter's Oven</i> . . .	105
LXVI.	<i>Batrachomyomachia</i> . 123—203 . . .	106

IONIC AND AEOLIC POETRY.

LXVII.	<i>Callinus</i>	109
LXVIII—LXXV.	<i>Archilochus</i>	110
LXXVI.	<i>Tyrtæus</i>	113
LXXVII.	<i>Simonides of Amorgos</i> . On Women . . .	115
LXXVIII, LXXIX.	<i>Mimnermus</i>	117
LXXX.	<i>Solon</i> . <i>Salamis</i>	118
LXXXI, LXXXII.	<i>Reflections on his State Re-</i> <i>forms</i>	119
LXXXIII.	<i>Reflections on his own Affairs</i> . . .	121
LXXXIV.	<i>Hipponax</i>	122
LXXXV.	<i>Phocylides</i>	123
LXXXVI—XCI.	<i>Theognis</i>	123
XCII—XCVII.	<i>Simonides of Ceos</i>	126
XCVIII—C.	<i>Alcæus</i>	128
CI—CV.	<i>Sappho</i>	129
CVI.	<i>Erianna</i>	133
CVII—CX.	<i>Anacreon</i>	133

CHORAL LYRIC POETRY.

CXI, CXII.	<i>Alcman</i>	135
CXIII.	<i>Stesichorus of Himera</i>	136
CXIV.	<i>Arion of Methymna</i>	136
CXV.	<i>Ibycus of Rhegium</i>	137
CXVI—CXVIII.	<i>Simonides of Ceos</i>	138
CXIX, CXX.	<i>Bacchylides</i>	139
CXXI.	<i>Pindar</i> . <i>The Future Life</i> . (<i>Ol.</i> ii. 53—88)	141
CXXII.	——— <i>Iamus</i> . (<i>Ol.</i> vi. 39—62) . . .	142
CXXIII.	<i>Invocation of the Lyre</i> . (<i>Pyth.</i> i. 1—28) .	144
CXXIV.	<i>Advice to Hiero</i> . (<i>Pyth.</i> i. 81—100) .	146
CXXV.	<i>The Argonauts</i> . (<i>Pyth.</i> iv. 178, &c.) .	147

INDEX.

469

No.		Page
CXXVI.	Dithyrambic Fragment	149
CXXVII.	On an Eclipse	150
CXXVIII.	The State of the Blest	151
CXXIX.	<i>Timocreon</i> . Invective against Themis- tocles	151
CXXX—CXXXVII.	<i>Skolia</i>	152

THE DRAMA.

CXXXVIII.	<i>Aeschylus</i> . Prom. Vinc. 88—127 .	157
CXXXIX.	——— Prom. Vinc. 1061—1114 .	159
CXL.	<i>Persae</i> . 388—434. The Battle of Salamis	161
CXLI.	<i>Persae</i> . 600—624. Atossa at the Tomb of Darius	163
CXLII.	Seven against Thebes. 593—614. Am- phiaraus	164
CXLIII.	Agamemnon. 191—240. Iphigenia .	165
CXLIV.	Agamemnon. 393—430. Helen .	167
CXLV.	Agamemnon. 631—653. The Shipwreck	168
CXLVI.	Agamemnon. 1227—1265. Cassandra .	169
CXLVII.	Choephoroe. 1037—1051. The Furies appear to Orestes	171
CXLVIII.	Eumenides. 862. Prayer of Pallas for Athens	172
CXLIX, CL.	Fragments	172
CLI.	<i>Sophocles</i> . Ajax. 545. His Address to his Child	173
CLII.	His Ambiguous Speech. Ib. 646 .	175
CLIII.	Philoctetes, 271. His Desertion of the Greeks	176
CLIV.	His Prayer to be taken Home. Ib. 468 .	177
CLV.	His Agony on the Loss of his Arrows. Ib. 927	178
CLVI.	His Farewell to Lemnos. Ib. 1451 .	180
CLVII.	Oedipus self-blinded and self-exiled. Oed. Tyr. 1369	180
CLVIII.	His Address to Theseus. Oed. Col. 607 .	182

No.		Page
CLIX.	Colonus. Ib. 668	183
CLX.	Antigone defends her Conduct. Ant. 449	185
CLXI.	Her Rejection of Ismene. Ant. 531	186
CLXII.	The Power of Love. Ant. 781	187
CLXIII.	From Antigone's last Speech. Ant. 891	188
CLXIV.	Electra's Lament. El. 86	189
CLXV.	Description of the Chariot-race. El. 741	190
CLXVI.	Speech over the Urn supposed to hold Orestes' Ashes. El. 1126	191
CLXVII—CLXXII.	Fragments	193
CLXXIII.	<i>Euripides</i> . Medea, 190. Music	196
CLXXIV.	——— Medea, 824. The Praises of Athens	197
CLXXV.	——— Medea, 1019. Conflict in Medea's Breast	198
CLXXVI.	Hippolytus offering a Chaplet to Ar- temis. Hippolytus, 70	200
CLXXVII.	Unrest. Hippolytus, 177	201
CLXXVIII.	Supplices, 195. The Beneficence of the Deity	202
CLXXIX.	Supplices, 429. Freedom of Speech	203
CLXXX.	Supplices, 524. Burial of the Van- quished	204
CLXXXI.	Supplices, 1094. Iphis on the Death of Evadne	205
CLXXXII.	Troades, 1173. Hecuba's Lament over Astyanax	206
CLXXXIII.	Ion, 82. Ion's Morning Hymn	207
CLXXXIV.	Bacchae, 677. Revels of the Bacchanals	208
CLXXXV.	Bacchae, 863. Liberty	209
CLXXXVI.	Hecuba, 521. The Sacrifice of Polyxena	210
CLXXXVII.	Hercules Furens, 855. The Demon of Madness sent against Hercules	213
CLXXXVIII.	Phoenissae, 531. Ambition	214
CLXXXIX.	Orestes, 211. Electra at the Couch of Orestes	215

INDEX.

471

No.		Page
CXC.	Orestes, 901. Debate in the Argive Assembly	216
CXCI.	Iphigenia at Aulis, 640. Her Meeting with Agamemnon	217
CXCII.	Iphigenia at Aulis, 1211. Her Prayer for Life	218
CXCIII.	Iphigenia at Tauri, 344	220
CXCIV.	Cyclops, 632	221
CXCV—CCII.	Fragments	223

MINOR TRAGIC POETS.

CCIII—CCV.	<i>Neophron, Critias, Chaeremon</i> .	228
------------	---------------------------------------	-----

OLD COMEDY.

CCVI.	<i>Susarion</i>	232
CCVII.	<i>Epicharmus</i> . The Parasite	232
CCVIII, CCIX.	<i>Cratinus</i> Pericles. The Wine-Flask	233
CCX.	<i>Teleclides</i> . The Golden Age of Plenty	234
CCXI.	<i>Eupolis</i> . Pericles' Eloquence	235
CCXII.	——— Myronides	236
CCXIII.	——— The Flatterers	236
CCXIV.	——— Caprice of the Athenians	237
CCXV.	<i>Phrynichus</i> . Mutilation of the Hermae	237
CCXVI.	<i>Aristophanes</i> . Euripides in his Garret. Acharnians, 393	238
CCXVII.	——— Demos metamorphosed. Knights, 1316	240
CCXVIII.	——— The Clouds, 300	242
CCXIX.	——— Ib. 961. Primitive Education at Athens	245
CCXX.	The Nightingale. The Birds, 209	247
CCXXI.	The Parabasis in the Birds. 685	248
CCXXII.	Contest between Aeschylus and Euripides. The Frogs, 1119	251

FRAGMENTS FROM THE MIDDLE COMEDY.

No.				
CCXXIII—CCXXVI.	<i>Antiphanes</i>	.	.	.
CCXXVII.	<i>Anaxandrides</i>	.	.	.
CCXXVIII, CCXXIX.	<i>Eubulus</i>	.	.	.
CCXXX.	<i>Timocles</i>	.	.	.

FRAGMENTS FROM THE NEW COMEDY.

CCXXXI—CCXXXVI.	<i>Philemon</i>	.	.	.
CCXXXVII—CCXLIII.	<i>Menander</i>	.	.	.
CCXLIV—CCXLVII.	<i>Diphilus</i>	.	.	.
CCXLVIII.	<i>Bato</i>	.	.	.

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

CCXLIX.	<i>Xenophanes</i>	.	.	.
CCL.	<i>Parmenides</i>	.	.	.
CCLI.	<i>Empedocles. De Naturâ. Exile of Souls</i>	.	.	.
CCLII.	———— <i>Infirmity of the Human Intellect</i>	.	.	.
CCLIII.	<i>Love and Discord</i>	.	.	.
CCLIV.	———— <i>The Golden Age</i>	.	.	.
CCLV.	———— <i>From the Purificatory Songs</i>	.	.	.
CCLVI.	———— <i>From his Medical Poem</i>	.	.	.
COLVII—CCLXIII.	<i>Plato</i>	.	.	.
CCLXIV.	<i>Aristotle</i>	.	.	.
CCLXV, CCLXVI.	<i>Cleanthes</i>	.	.	.

ALEXANDRIAN SCHOOL.

CCLXVII.	<i>Theocritus. Idyll i. 1—28, &c.</i>	.	.	.
CCLXVIII.	———— <i>Id. iii. 5—27</i>	.	.	.
CCLXIX.	<i>Polyphemus' Dog. Id. vi. 6—19</i>	.	.	.
CCLXX, CCLXXI.	<i>The Harvest-Home. A Picnic. Id. vii. 21—90; 128—157</i>	.	.	.

INDEX.

473

No.		Page
CCLXXII.	The Bucolic Singers. Id. viii. 33—56 .	292
CCLXXIII.	Hylas. Id. xiii.	293
CCLXXIV.	Ptolemy Philadelphus. Id. xiv. 60—70	295
CCLXXV.	Adoniazusae. Id. xv.	296
CCLXXVI.	Neglect of Poets. Id. xvi. 1—19 .	302
CCLXXVII.	The Fisherman's Dream. Id. xxi. .	303
CCLXXVIII.	The Infant Hercules. Id. xxiv.	
	1—23, &c.	306
CCLXXIX.	The Distaff.	308
CCLXXX—CCLXXXIII.	Epigrams	309
CCLXXXIV.	<i>Bion</i> . Eros and the Fowler . . .	310
CCLXXXV—CCLXXXIX.	<i>Moschus</i>	311
CCXC.— <i>Callimachus</i> .	From the "Lavacrum Palladis"	317
CCXCI—CCXCVI.	———— Epigrams	319
CCXCVII, CCXCVIII.	<i>Rhianus</i>	322
CCXCVIII—CCCI.	<i>Apollonius Rhodius</i> . Argonau- tica, iii. 443, &c.	323

EPIGRAMS.

CCCII—CCCIV.	Erotic	327
CCCXV—CCCXVII.	Satirical	331
CCCXVIII—CCCXXIV.	Dedicatory	333
CCCXXV—CCCXXXIV.	Descriptive	335
CCCXXXV—CCCXLIII.	Sepulchral	339

THE LATER POETS.

CCCXLIV.	<i>Melinno</i> . The Ode to Rome . . .	343
CCCXLV—CCCXLVII.	Anacreontics	344
CCCXLVIII.	<i>Oppian</i> . The Youth and the Dolphin. Hal. 458	347
CCCXLIX.	<i>Nonnus</i> . Bacchus triumphs over India. Dionys. XL.	350
CCCL.	<i>Musaeus</i> . Hero and Leander . . .	351

TEXTS OF THE DIFFERENT AUTHORS ADOPTED.

HOMER. ILIAD. . . .	Im. Bekker .	Berlin, 1858.
HOMER. ODYSSEY . . .	Im. Bekker .	Bonn, 1858.
HESIOD	Paley . . .	1861.
HOMERIC HYMNS . . .	A. Baumeister	Leipsic, 1865.
POETAE LYRICI, Parts I. II. . . .	} Th. Bergk .	Leipsic, 1866.
POETAE LYRICI, Part III.		
ÆSCHYLUS	F. A. Paley .	Cambridge, 1864.
SOPHOCLES	F. W. Schneidewin	Berlin, 1862.
EURIPIDES	F. A. Paley .	{ Cambridge, 1858—1862.
FRAG. TRAG. GRÆC. . .	A. Nauck . .	Leipsic, 1856.
ARISTOPHANES	Holden . . .	Cambridge, 1866.
EPICHRMUS	A. O. F. Lorenz	Berlin, 1864.
FRAG. COM. GRÆC. . .	A. Meineke .	Berlin, 1847.
XENOPHANES	Bergk . . .	Leipsic, 1867.
PARMENIDES	Karsten . . .	Amsterdam, 1835.
EMPEDOCLUS	Karsten . . .	Amsterdam, 1838.
THEOCRITUS	F. A. Paley .	Cambridge, 1863.
BUCOLICI GRÆC. RELIQ.	H. L. Ahrens	Leipsic, 1861.
CALLIMACHUS	A. Meineke .	Berlin, 1861.
APOLLONIUS RHODIUS .	R. Merkel .	Leipsic, 1852.
ANTHOLOGIA GRÆCA		Leipsic, 1829.
OPPIAN	I. G. Schneider	Leipsic, 1853.
NONNUS	A. Kœrchly .	1858.

CHRONOLOGICAL INDEX OF POETS.

BOOK I.

HEROTE, following the date assigned by Herodotus (ii. 53) as the most probable, places the Iliad and Odyssey at some periods between 850 B.C. and 776 B.C. Hesiod is generally held to belong to a later period, and to be more removed from the heroic age, but no fixed date can be assigned to him. For the supposed dates of the Hymns, see above, pp. 390, 391, 393.

BOOK II.

			B.C.
CALLINUS	}	.	(About) 700.
ARCHILOCHUS			
TYRTÆUS	.	.	690—660.
SIMONIDES OF AMORGOS	.	.	660.
MIMNERMUS	.	.	634.
SOLON	.	.	604.
THEOGNIS	.	.	570—490.
HIPPONAX	}	.	540.
PHOCYLIDES			
SIMONIDES OF CEOS	.	.	556—468.
ALCÆUS	}	.	610.
SAPPHO			
ERINNA			
ANACREON	.	.	540.

BOOK III.

				B.C.
ALCMAN	612.
STESICHORUS	643—561
IBYCUS	528.
BACCHYLIDES	}	.	.	470.
PINDAR				
TIMOCREON				

BOOK IV.

ARSCHYLUS .	(Date of first Prize)	484
SOPHOCLES .	(Date of first Prize)	468.
EURIPIDES .	(Date of first Prize)	441.
NEOPHRON .	.	(Uncertain.)
CRITIAS .	.	411.
CHAEREMON .	.	380.

SUSARION	570.
EPICHARMUS	.	.	:	.	500.
CRATINUS	450.
TELECLIDES	440.
EUPOLIS	}	.	.	.	430.
PHRYNICHUS					
ARISTOPHANES	.	(Date of first Play)			427.

ANTIPHANES	383.
ANAXANDRIDES	}	.	.	375.
EUBULUS				
TIMOCLES	350.

PHILEMON	}	.	.	320.
MENANDER				
DIPHILUS				
BATO	260.

BOOK V.

				3.C.
XENOPHANES	.	.	.	508.
PARMENIDES	.	.	.	457.
EMPEDOCLES	.	.	.	444.
PLATO	.	.	.	398.
ARISTOTLE	.	.	.	367.
CLEANTHES	.	.	.	263.

BOOK VI.

THEOCRITUS	}	.	.	280.
BION	}	.	.	
MOSCHUS	.	.	.	270.
CALLIMACHUS	.	.	.	256.
RHIANUS	.	.	.	235.
APOLLONIUS RHODIUS	.	.	.	196.

BOOK VII.

SIMMIAS OF RHODES	.	.	.	300.
LEONIDAS OF TARENTUM	.	.	.	280.
ANTIPATER OF SIDON	.	.	.	106.
ARCHIAS	.	.	.	61.
ANTIPHILUS	}	.	.	A.D.
LUCILLIUS				60.
LEONIDAS OF ALEXANDRIA				
MELEAGER				
OPPIAN	.	.	.	170.
MELINNO	.	.	.	200.
PALLADAS	.	.	.	415.
NONNUS	}	.	.	
MUSAEUS				500.
MARIANUS				
PAUL THE SILENTIARY	.	.	.	530.

The dates of the remaining Epigrammatists contained in this book are unknown.

**CHISWICK PRESS :—C. WHITTINGHAM, TOOKS COURT,
CHANCERY LANE.**

